

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Tuxen, Fanny.

Ellinor Falsen : Fortælling.

Kjøbenhavn : H. Hagerup, 1887

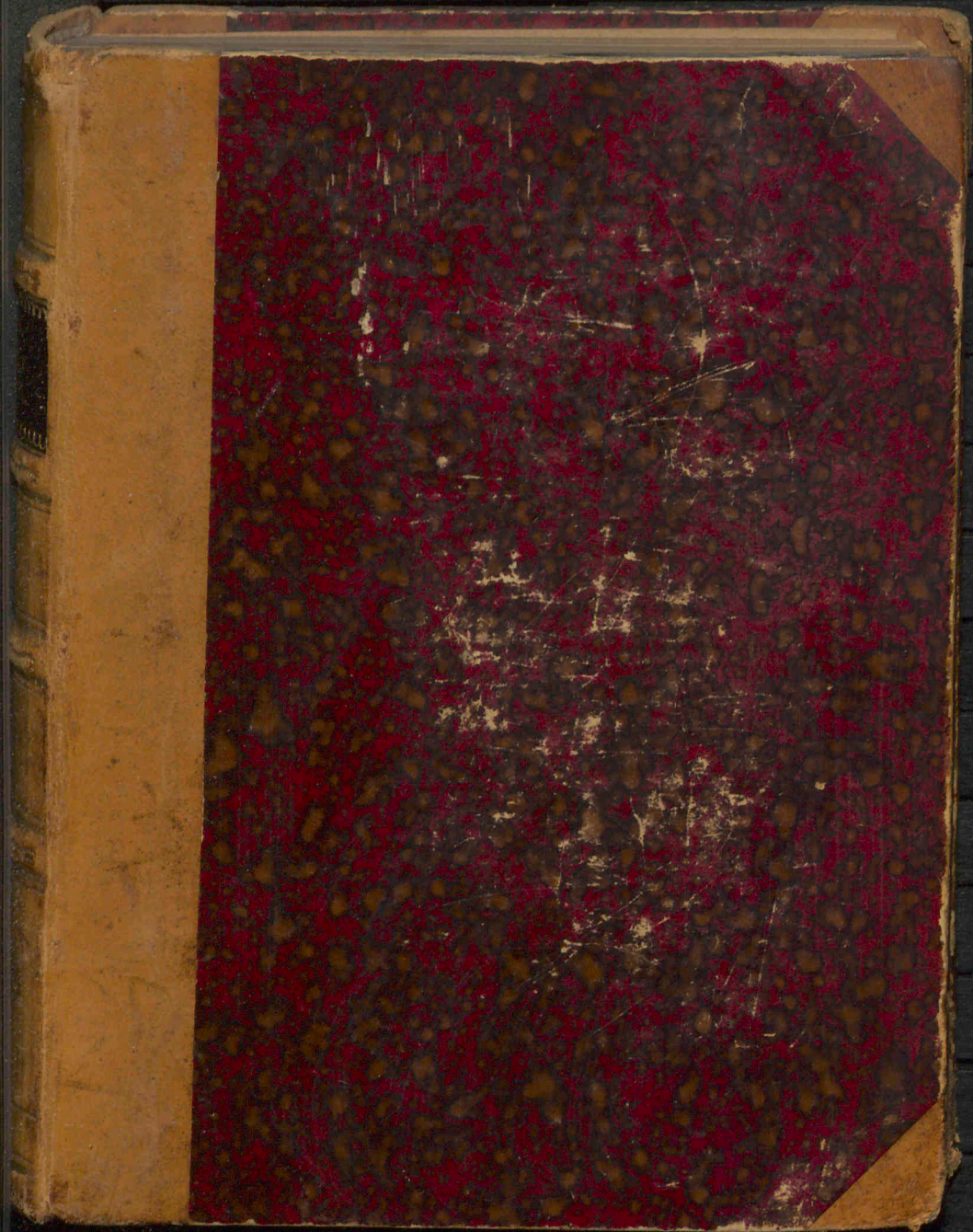
300 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

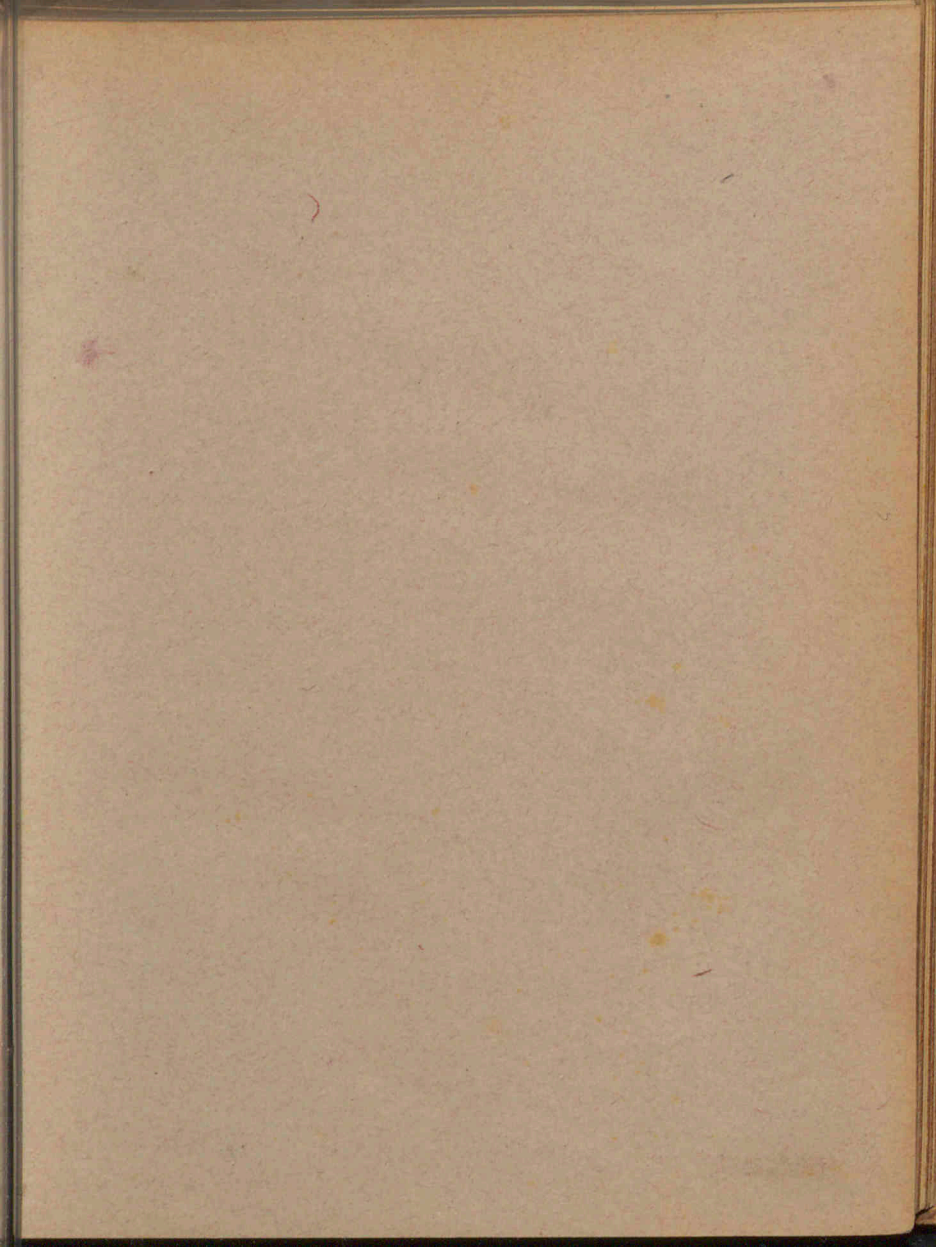
57. - 292.

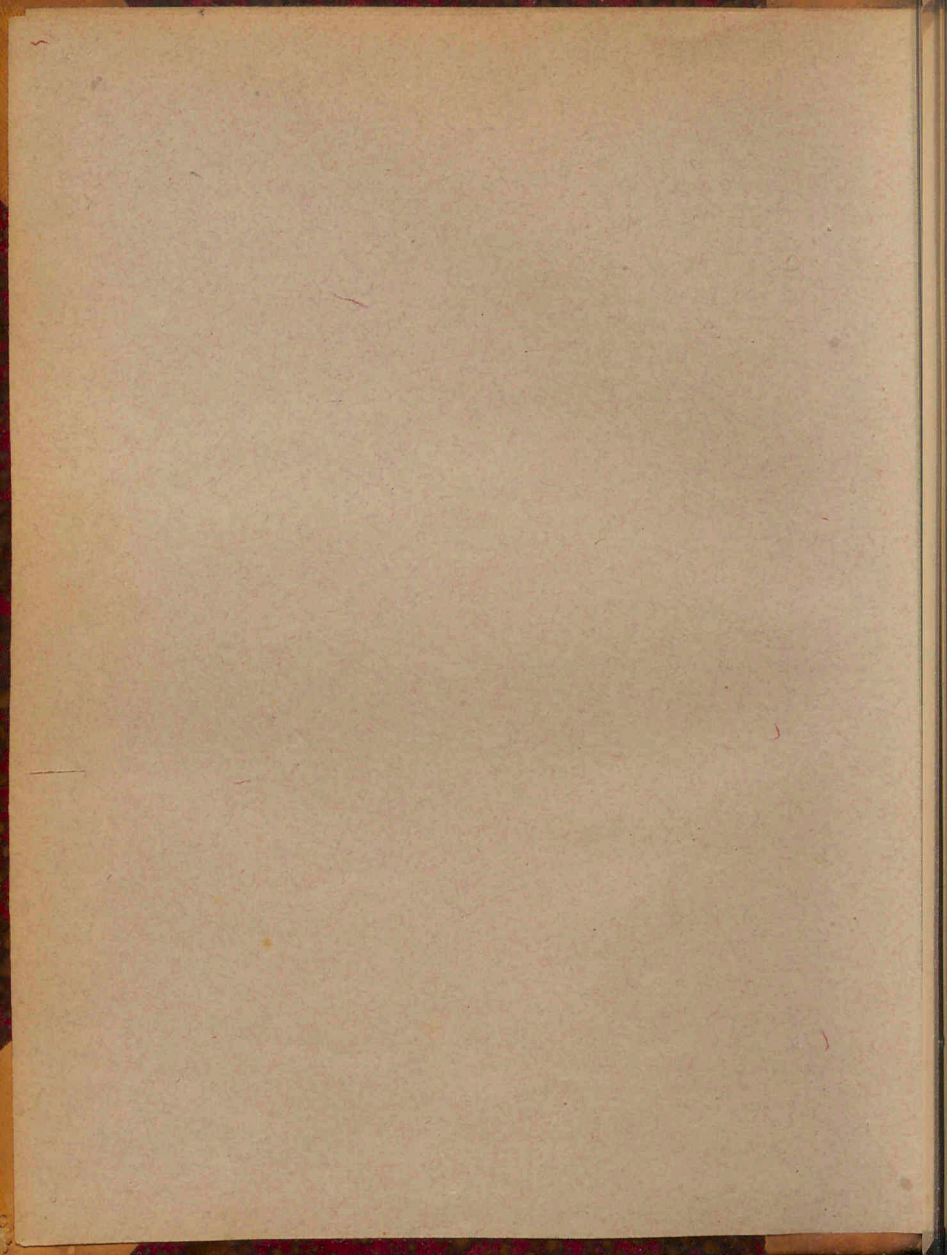
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

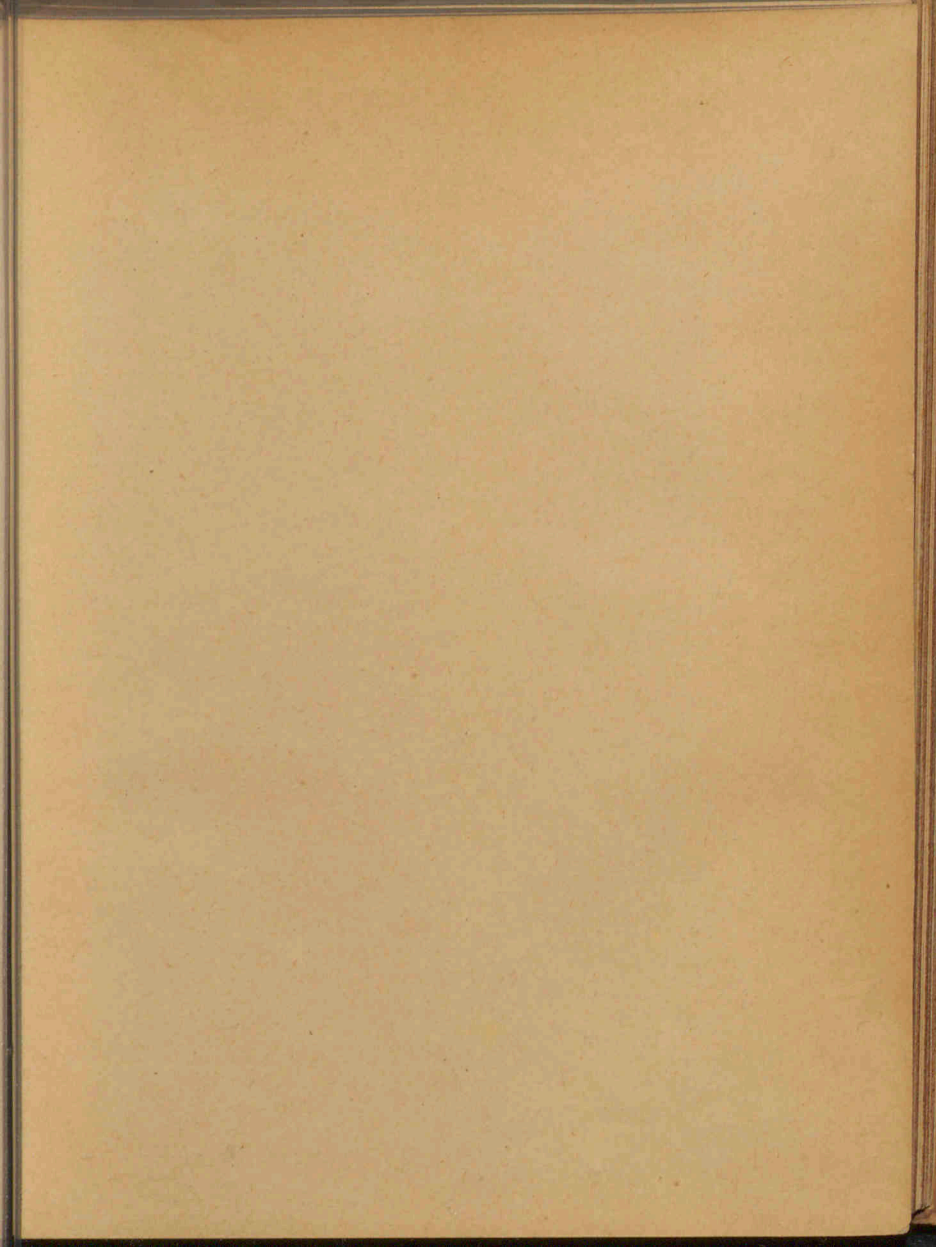

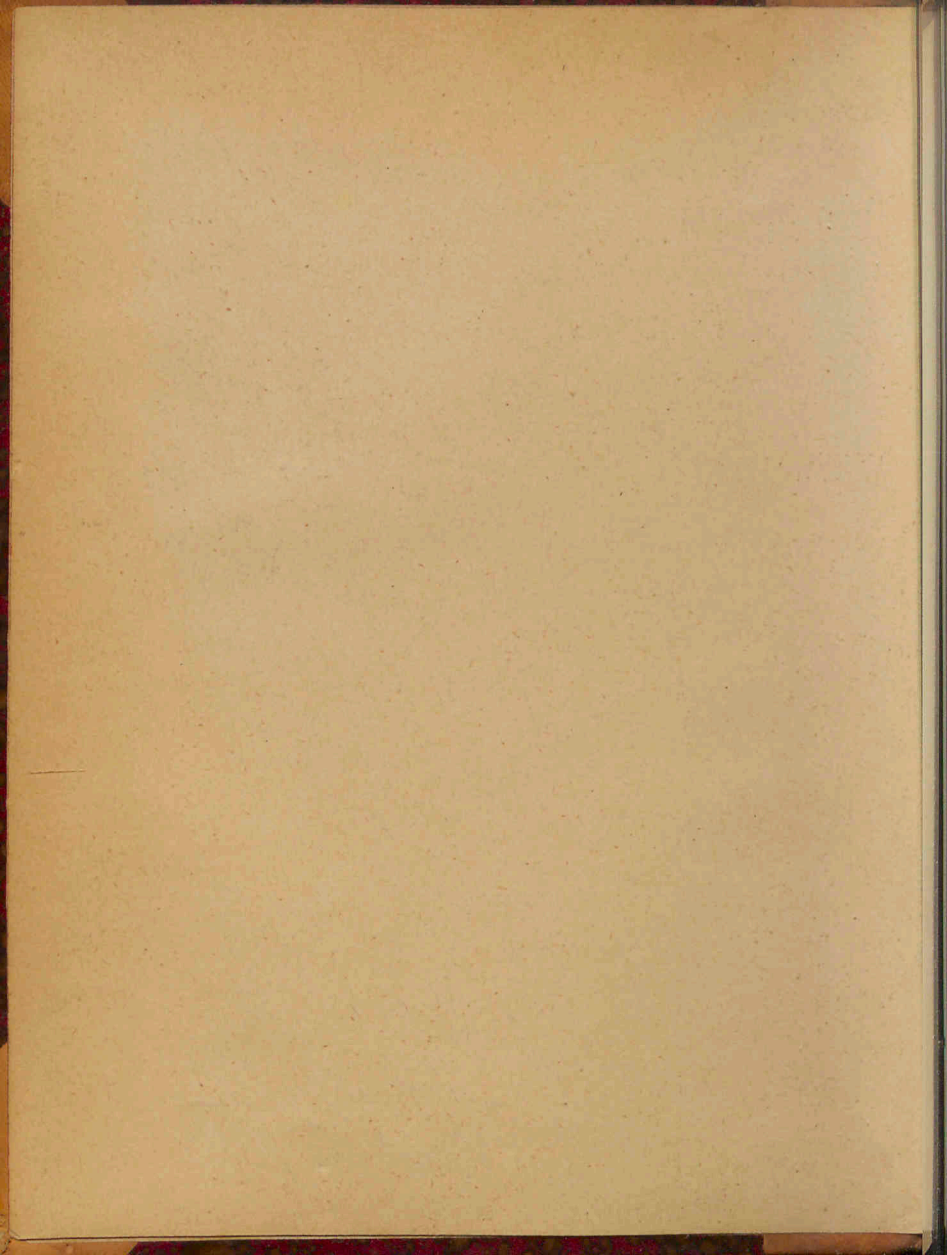
130024222625

FORTÆLLINGER FOR UNGE PIGER. V.

REDIGERET AF JULIE GÖTZSCHE.

ELLINOR FALSEN.

FORTÆLLING AF

FANNY TUXEN.

KJØBENHAVN.
H. HAGERUPS FORLAG.

1887.

Fortællinger for unge Piger.

Redigeret af **Julie Gøtzsche**

- I. **L. M. Alcott, I Rosentiden.**
3 Kr. 50 Øre, eleg. indbundet 4 Kr. 75 Øre.
- II. **Mdm. E. de Pressencé, Pilevangsgaarden.**
2 Kr. 50 Øre, eleg. indb. 3 Kr. 75 Øre.
- III. **Mosaik. Digte og Fortællinger** af forskellige Forfattere.
2 Kr. 75 Øre, eleg. indb. 4 Kr.
- IV. **L. M. Alcott Landsbybørnene.**
3 Kr. 50 Øre, eleg. indb. 4 Kr. 75 Øre.
- V. **Fanny Tuxen, Ellinor Falsen.**
3 Kr. 75 Øre, eleg. indb. 5 Kr.

Hvert Bind sælges særskilt.

Af Bladenes Udtalelser om „Fortællinger for unge Piger fremhæves:

„Berlingske Tidende“ om „I Rosentiden“: — — det er et **net og tiltalende** Billede, man faar af Rose, en ung Pige, der, omgiven af Rigdom og Beundring, har svært ved at finde sig til Rette, men ærligt stræber efter, at hendes Liv ikke skal gaa unyttigt hen.

„Berlingske Tidende“ om „Pilevangsgaarden“: Forfatterinden tager varmt de Fattige i Forsvar, og i det Hele er en saadan Bog, der **ligesaa godt egner sig til Læsning for Voxne, istand til at udvikle mange gode og smukke Tanker.**

„Berlingske Tidende“ om „Mosaik“: „Dette Bind indeholder **flere ypperlige Bidrag**, der alle ere afpassede for unge Piger. — — Det er gode Ting, der ere samlede i dette Bind.

„Berlingske Tidende“ om „Fortællinger for unge Piger“: Vi tro, at Frøken Göttsche **med Held har løst den Opgave hun har sat sig.**

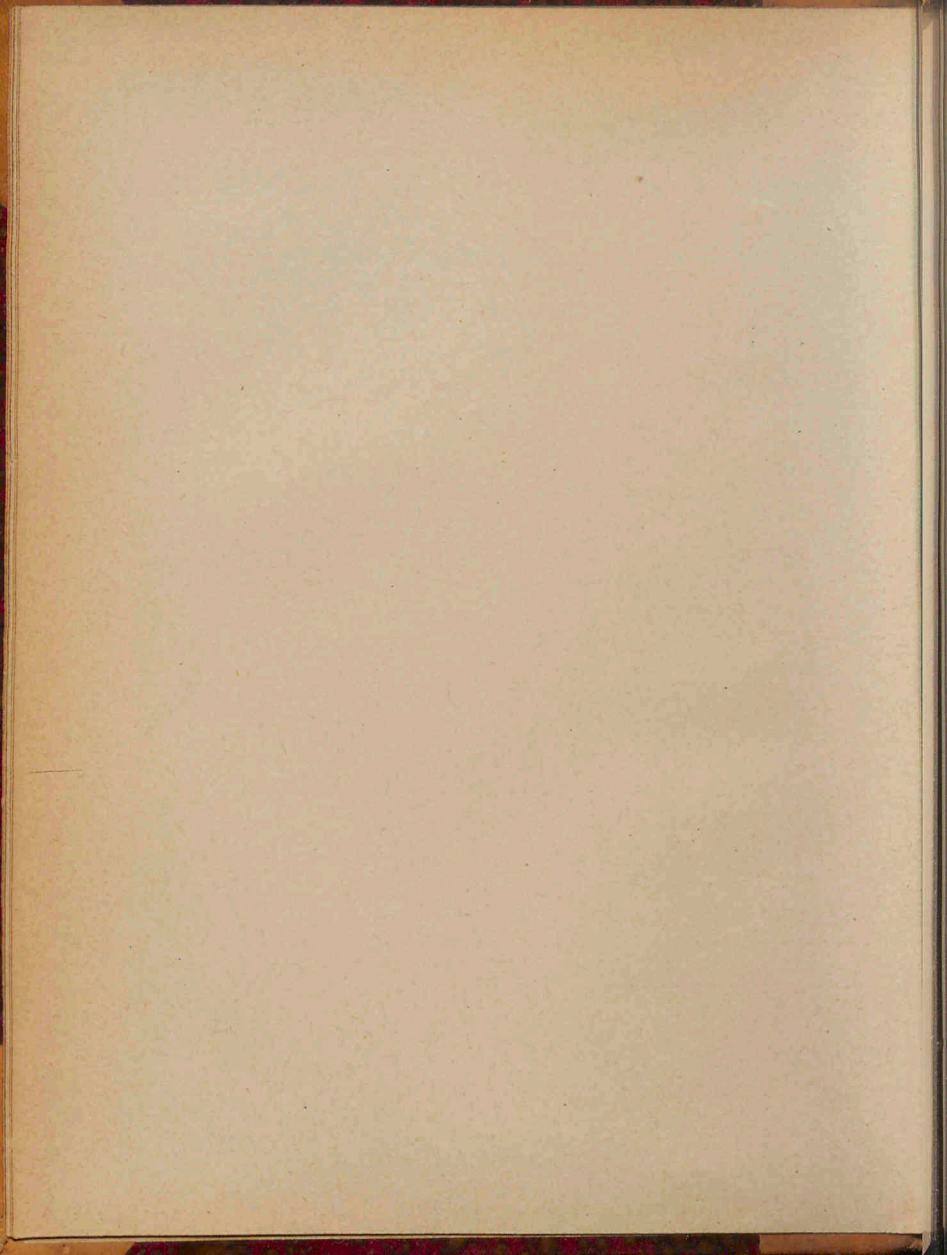
(„Nakskov Avis“): Enhver Familie, der — særlig til sine Døttre — ønsker sund og giftfri Læsning, **anbefale vi paa det Varmeste** denne Samling, der med stor Dygtighed redigeres af Julie Göttsche.

(Avisen): — — Alt i Alt indeholde disse Hefter en **sund og passende Læsning for unge Piger**, og som saadan fortjener de ogsaa Udbredelse.

„Berlingske Tidende“ siger om „Landsbybørnene“: Louise Alcotts Blik paa Livet er vel alvorligt, men tillige friskt og sundt. Hun lærer de Unge at forstaa de smaa Pligters Nytte. Den foreliggende Fortælling, „Landsbybørnene“, vil fængsle Ungdommen og **hører ubetinget til de bedste, Louise Alcott har skrevet.**

„Landsbybørnene“ **hører uden Tvivl til Louise Alcotts bedste Bøger.** Det er en kjøn afrundet Fortælling om nogle Skolekammerater, Dreng og Piger, som vi følger gennem det Tidsrum, da de gjør Skridtet fra Barndommen ind i Ungdommen. (Morgenbladet).

FANNY TUXEN:
ELLINOR FALSEN.

FORTÆLLINGER FOR UNGE PIGER. V.

ELLINOR FALSEN.

FORTÆLLING

AF

FANNY TUXEN.

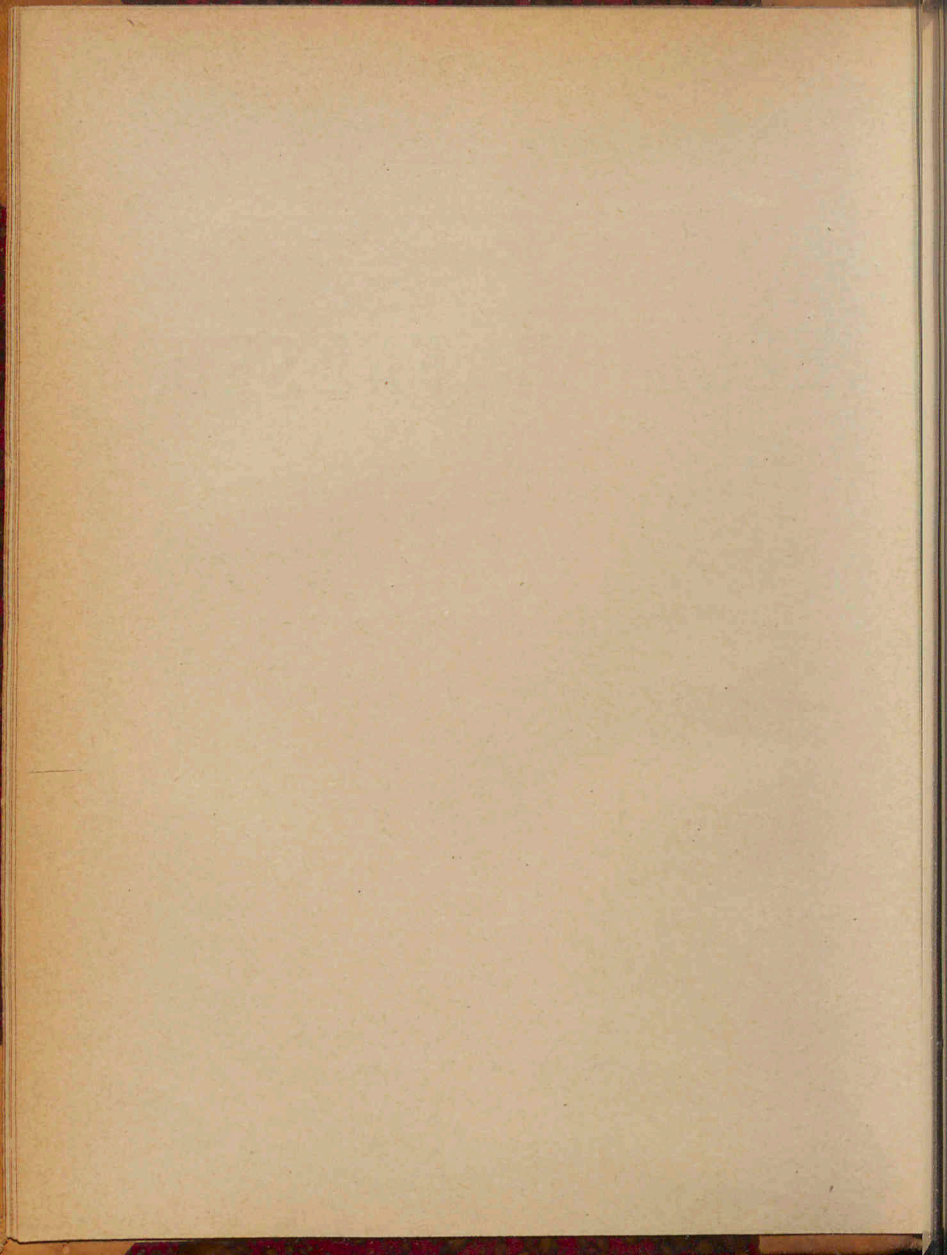

KJØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

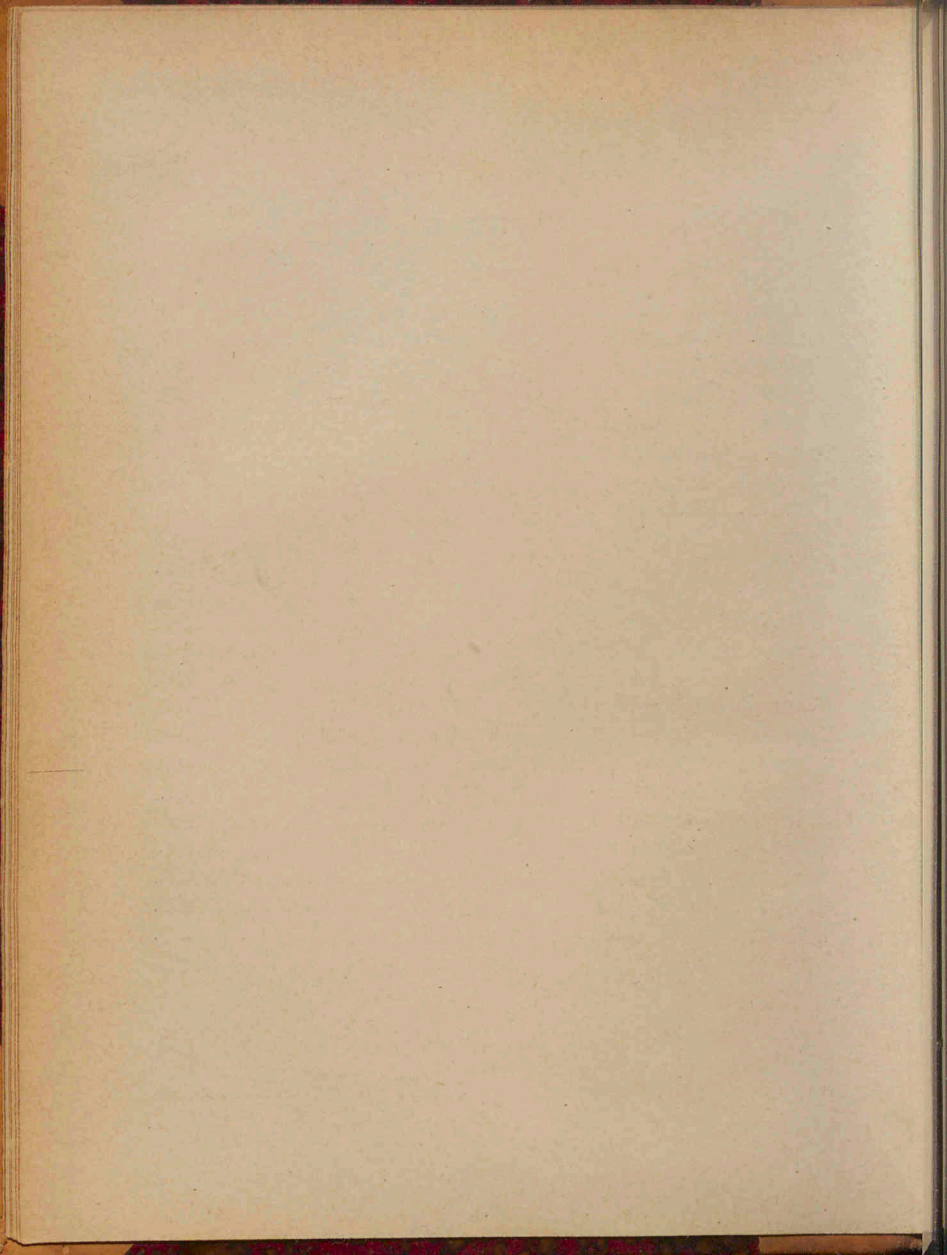
TRIERS BOGTRYKKERI (H. J. SCHOU).

1887.

INDHOLD.

Første	Kapitel	9.
Andet	Kapitel	15.
Tredie	Kapitel	30.
Fjerde	Kapitel	33.
Femte	Kapitel	46.
Sjette	Kapitel	61.
Syvende	Kapitel	67.
Ottende	Kapitel	94.
Niende	Kapitel	113.
Tiende	Kapitel	132.
Ellevte	Kapitel	150.
Tolvte	Kapitel	159.
Trettende	Kapitel	173.
Fjortende	Kapitel	184.
Femtende	Kapitel	190.
Sextende	Kapitel	198.
Syttende	Kapitel	209.
Attende	Kapitel	223.
Nittende	Kapitel	235.
Tyvende	Kapitel	249.
Etogtyvende	Kapitel	256.
Toogtyvende	Kapitel	272.
Treogtyvende	Kapitel	283.

Første Kapitel.

Smuk og statelig, fin og elegant, traadte Oberstinde Falsen ud af sit Paaklædningsværelse. Langsomt gik hun gennem den Række oplyste Værelser, der var ordnede til at modtage Balgjæsterne. Køkken, Spisekammer og Anretningsværelse havde hun inspiceret, førend hun gik til Paaklædningen, og her som der var alt i den skønneste Orden. Oberstinden førte Husets Tøjler med fast, sikker Haand og aldrig svigtende Hukommelse for selv de mindste Enkeltheder, derfor var der altid en velgjørende Ro over hendes Husvæsen, dets Maskineri knirkede aldrig, ingen rastløs, forjaget Travlhed virkede sløvende eller nervepirrende paa nogen af Husets Medlemmer, alt var altid færdigt og ordnet i god Tid. Selv paa denne Balaften, en god Time før nogen Gæst kunde ventes, var alt lyst, varmt og hyggeligt, og med et tilfreds Smil betragtede Oberstinden sine festlige Arrangements.

Husets Tjener nærmede sig ærbødigt og rakte hende to Buketter, sendt fra Byens første Gartneri, med vedføjede Visitkort.

„Gaa op Petersen og bed de unge Damer komme ned til mig, saasnart de er færdige, og lad mig straks vide, naar Vognen efter Frøken Ellinor er kommet.“

Tjeneren bukkede og forsvandt.

Først nu saa' Oberstinden paa de to Buketter, begge adresserede til Frøken Marguerite Falsen, hver af dem sendt fra en af dennes Beundrere, begge saa forskellige. Hun læste smilende de to Navne paa Kortene, og stak dem saa i to tomme Blomsterglas, Tjeneren havde bragt hende.

Døren til Oberstens Værelse aabnedes nu, og Oberstinden gik smilende sin Mand imøde, stak sin Arm ind i hans og begav sig atter gennem Værelserne med ham, for at vise ham alt i den blændende, flatterende Gasbelysning.

„Naa, er det ikke smukt? Gjør det ikke min Smag Ære?“ spurgte hun, fuldtud vis paa hans Samstemning.

„Naturligvis, naturligvis,“ udbød den lille, trivelige Oberst paa sin korte, hurtige Maade, „det er altsammen meget smukt, udmærket smukt, disse Plantegrupper med Lamper imellem, og de mange hyggelige Siddepladser, nydeligt, virkelig nydeligt, og Balsalens Dekoration er ganske overordentlig smagfuld, men, men kostbar, min kjære Emilie, kostbar — —“

Hun lagde smilende sin endnu smukke Haand paa hans Mund og sagde: „Javist koster det ikke lidt, men denne Gang, skal Du se, vil Summen bære Renter — ja mere derom senere, der har vi Børnene.“

Obersten stirrede et Øjeblik forbløffet paa hende, men var strax efter fuldt optaget af sine Døtre.

Hvor var de forskellige, disse to unge, nydelige Piger, hans Hjertes Stolthed og hans Øjnes Lyst, aldrig maaske mere forskellige end netop i dette Øjeblik.

Marguerite, den ældste, var lille, fin og nydelig, og den rosenrøde Baldragt klædte hendes askeblonde Haar og dybe blaa Øjne smukt, der var en rolig stille Ynde i enhver af hendes Bevægelser, og som hun stod der i den lette, elegante Dragt, med Rosenknopper gængende paa Kjole, Haar og Bryst,

med Vifte og Handsker i de smaa Hænder, med Forventningens Glæde tindrende i Øjet, og sit ejendommelig blide Smil, var hun et meget tiltalende Syn.

Ellinor var høj og mørk, i de store, sortbrune Øjne lyste ingen Glæde, og hendes Paaklædning vidnede ogsaa tydeligt om, at hun ikke skulde deltage i Dansens Glæde. Hun var, trods sine sexten Aar, endnu ikke konfirmeret, men gik denne Vinter til Præsten, og hendes Moder havde derfor bestemt udtalt sig imod hendes Deltagen i Ballet. Hendes Fader havde varmt talt hendes Sag, men selv havde hun ikke ytret et eneste Ord. Hun stod rolig og saa' paa Søsteren og paa det festligt smykkede Hjem, uden at en Mine forraadte noget Ønske om at blive. I sin mørkeblaa, uldne, tætsluttende Kjole, det blaasorte Haar flettet højt og lagt som et Diadem paa det fint formede lille Hoved, uden noget Smykke eller Baand, dannede hun en underlig Modsætning til sine festklædte Slægtninge. I Haanden holdt hun en lille Spaankurv, medens hendes Fader strax tog den anden som han medlidende klappede.

„Vognen efter Ellinor maa være her om et Øjeblik“, sagde Oberstinden, „vil du se Balsalen oplyst, er det bedst du strax gaar derind.“

„Det er jo næsten Synd at vise hende den,“ mumlede Obersten.

Hun kyssede sin Faders Kind, og lagde sin Arm i hans idet hun sagde: „Kom med Fa'r og lad mig se den.“

Idet de gik førte Oberstinden sin ældste Datter hen til det lille Bord, hvorpaa hun havde stillet Buketterne, og præsenterede dem for hende med de Ord: „Se Marguerite, de er sendt til dig.“

Den unge Pige bøjede sig over dem, dels for at beundre deres Skjønhed, dels for at læse Navnene paa Kortene —

Axel Smith — Alexander Stern. Der fløj et glad Smil og en let Rødme over det nydelige lille Ansigt, og hun saa' hurtigt op paa Moderen og sagde halvhøjt: „Kan jeg bære en af dem i Aften?“

I dette Øjeblik kom Obersten skyndsomst ilende med de Ord: „Emilie, det gaar ikke med den store Viftepalme saa nær det Gasblus — vi stikker Ild paa hele den Bladgruppe, og saa i Gardinerne.“

Oberstinden skyndte sig, fulgt af Obersten, ind i Balsalen. Ellinor var imidlertid kommet tilbage, og stod nu ved Siden af Søsteren og saa' paa Buketterne.

„Naturligvis fra Lieutenant Smith og Kammerjunker Stern,“ udbød hun og saa' alvorligt paa Søsteren.

„Ja“, svarede denne, „de er meget smukke begge to.“

„Det er de,“ indrømmede Ellinor, „og jeg kan af deres forskellige Sammensætning strax gjætte mig til, hvilken er fra hvem. Den der, af lutter halvtudsprungne blegrode Roser, er Kammerjunkerens, den passer saa nydeligt til din Dragt, og derfor vil du helst bære den.“ Den Betoning, hvormed hun understregede dette — derfor — bragte Blodet til at fare op i Marguerites Kinder. „Stakkels Lieutenant Axel“, fortsatte hun, idet hun tog hans Buket i Haanden, „han har ikke været saa heldig at træffe Stilen eller Farven i din Baldragt. Se, han har sikkert været poetisk stemt og lagt Betydning i Blomsternes Sammensætning. Ved denne store hvide Kamelia i Midten har han tænkt paa den unge Kvindes Uskyld, og Violkransen uden om, ja — véd du hvad Margit, den minder mig om den gamle Sang, Tante Marie lærte os, da vi var Børn —“ og hun nynnede — „Troskab er violet, sig mig, hvor findes det?“

Hvilket Ansigt Marguerite satte op til denne Tale, kunne ikke iagttages. Hun havde bøjet sig ned for at rette paa en

af Rosenbuketterne paa Kjolens Nederdel. Nu rettede hun sig langsomt og svarede roligt: „Jeg tror du husker fejl, det hed vist ikke „Troskab“, men „Venskab“.“

„Det kan saamæn gjerne være,“ svarede Ellinor ligegyldig, idet hun atter satte Buketten i sit Glas. I det samme saa' hun hen paa Rosenbuketten, som Marguerite holdt i Haanden og vedblev: „Hvor den Kammerjunker dog har truffet din Smag heldigt, den passer unægtelig aldeles til Dragten, kun vil den fordunkle de døde Roser, og derved dog maaske skade den.“

„Barn du dog er,“ udbrød Marguerite lidt utaalmodig, „hvorlidt du dog endnu forstaar dig paa, hvad der er passende. Tror du, man kan udmærke en Herre ved at bære hans Buket, de bliver selvfølgelig staaende her,“ og hun stak ligeledes Rosenbuketten i Glasset.

Tjeneren mældte nu, at Vognen var kommet, og bragte samtidig Overtøjet. Obersten og Oberstinden kom ind til de unge, og med megen moderlig Omhu sørgede Oberstinden for, at Ellinor blev varmt indpakket.

„Jomfru Olsen har vel sørget for, at dit Nattøj og øvrige Paaklædnings Rekvisitter er pakket i den lille Vadsæk?“ spurgte hun.

„Ja, Mor, alt er i Orden.“

„Hvad har du i den Kurv, Barn?“

„Jeg bad dig jo igaar, om jeg maatte sende lidt gode Sager ud til Anna Holte, og da jeg nu kører lige der forbi, pakkede jeg lidt Steg, Vingelée og nogle Smaakager i Kurven og fyldte lidt Vin om paa en lille Flaske til hende. Hun trænger saa meget til Kræfter, sagde Karen, da hun var her iforgaars, og jeg lader blot Vognen holde, medens jeg afleverer det og ser et Øjeblik til hende. Det maa jeg jo nok ikke sandt?“

„Aa jo,“ svarede Oberstinden lidt langtrukket, „Karen

fik jo forresten Suppe og lidt andre Sager med til hende. Du burde helst have spurgt mig tidligere derom, du véd, jeg holder ikke meget af, at du vedblivende gaar ud til Holtes — —

„Naa, ja ja,“ afbrød Obersten sin Hustru, „men da Ellinor nu gaar glip af Ballets Glæder, saa lad hende idetmindste have den Smule Fornøjelse at traktere sin Ammes Datter, der dog i lang Tid var hendes Legekammerat, det synes jeg ikkê, hun kan tage nogen Skade af.“

Oberstinden trak paa Skuldrene: „Ja ja, kjære Falsen, som du vil da. Jeg sender saa Vognen efter dig imorgen Aften mit Barn, Farvel saalænge.“ Oberstinden fulgte hende nedad Trappen, lige til Vognen som holdt i Porten, „og hils dem nu alle mange Gange. Du træffer en god Ven derude, som du ogsaa maa hilse fra os, Erik Storm, han besøger Knudsens i denne Tid.“

Ellinor, som var ifærd med at stige ind i Vognen, trak Foden tilbage fra Vogntrinnet og vendte sig hurtigt mod Moderen: „Hvoraf véd du det, Mor?“

„Han omtalte det, da han var her sidst. Hils ham venligt, det gjør mig ondt, at vi paa Grund af hans Onkels Død ikke har kunnet bede ham til vort Bal i Aften, men saa har du Fordelen af din Barndomsvens Selskab.“

„Ja, Erik og jeg har altid været gode Venner, det vil glæde os begge at træffes,“ svarede Ellinor, idet hun nu for Alvor steg ind i Vognen, som derpaa rullede ud ad Porten, gennem de sparsomt oplyste Gader ud paa de mørke Landeveje, bort fra det festligt smykkede, straalende oplyste Hjem, hvor Musik, Dans og ungdommelig Glæde snart skulde holde sit Indtog, og nu, men ogsaa først nu, da ingen mere kunde se hende, gjemte hun Ansigtet i sit Lommetørklæde og brast i Graad.

Andet Kapitel.

Hun var kun sexten Aar, og holdt af Dansens Glæder med hele Barnets Friskhed og Fryd, og dog var dette Bal i Hjemmet, som hun var tvunget til at give Afkald paa, ikke den dybeste Kilde til hendes Sorg. Stakkels Ellinor, hendes tidligt modne, klare Tanke aabnede hendes Øje for mangt og meget, som hendes Omværende ikke anede, hun havde Forstaaelsen af. Vel kunde hun ofte komme med en eller anden generende lille Bemærkning, men ingen af dem troede dog, der laa saa megen Viden og rigtig Opfattelse bag ved hendes Ord, som Tilfældet var.

Hun var i det Hele taget endnu ikke rigtig kjendt af sin Familie i Fædrenehjemmet, hvilket havde sin Grund i hendes særegne Opdragelse. Hendes Moders Fortvivlelse over, fire Aar efter Marguerites Fødsel, atter at vente et Barn, steg til et saadant Højdepunkt, at hendes Omværende alvorligt begyndte at frygte for hendes Forstand. Da den lille Ellinor saa omsider kom til Verden som et gyselig grimt lille Uhyre, var Moderens Tilstand saa elendig, at hun hverken kunde taale at se Barnet eller høre det skrige. Oberstens Svoger, Doktor Lind, som var hendes Læge, mente derfor, det var rigtigst, at Barnet kom ud af Huset, og da han og hans Hustru ingen Børn havde, tilbød de at tage det spæde Barn hjem til sig, indtil Moderen blev stærk nok til at varetage sine Pligter.

Efter et Aarstids Forløb var Oberstinden fuldstændig restitueret, men Barnet forblev stadig hos sin Onkel og Tante. De elskede den lille med en Faders og Moders Ømhed, og vilde selvfølgelig hellere end gjerne beholde hende, og saa

arrangerede Oberstinden Sagen. Arrangements laa i det Hele taget godt for hende. Skjøndt det aldrig blev udtalt imellem dem, var hun selv, Svogeren og Svigerinden fuldstændig paa det Rene med, at den lille grimme Unge var sin Moder en Torn i Øjet, et Syn, hun helst vilde fritages for. Al sin moderlige Kjærlighed offrede hun sin dejlige lille Marguerite, men for Obersten og den øvrige Verden fremstillede hun det som et Offer, hendes Moderhjerter skyldte at bringe de Slægtninge, der saa kjærligt havde taget sig af det lille Barn, da hun selv ikke evnede det.

Da Ellinor var fyldt ti Aar, blev Obersten forflyttet fra Hovedstaden til en af vore mindre Regimentsbyer, og nu mente Oberstinden at Øjeblikket var kommet, da hun var nødsaget til at tage sit yngste Barn med sig til det ny Hjem. Hendes forfængelige Tanke sagde hende tydeligt, hvor uforstaaeligt og lidet klædeligt det var, at en Moder kunde lægge saa mange Mil mellem sig og sit Barn, naar ingen anden Nødvendighed talte derfor, end hendes eget ukjærlige Sindelag imod sin lille, grimme Pige. Doktor Linds modsatte sig imidlertid nu Barnets Flytning fra deres Hjem. De var overbeviste om, at hun kun vilde blive en stakkels lille Askepot hos Moderen, og med deres dybe Kjendskab til Barnets Karakter mente de, at intet vilde virke mere nedbrydende paa hendes sjælelige og legemlige Udvikling, end en saadan uretfærdig og ukjærlig Til sidesættelse.

Obersten stod med sin godmodige Hensynsfuldhed paa Søsterens og Svogerens Side, men han var ingen Stormagt, og de havde neppe sejret, trods den mægtige Bundsforvandt de havde i Oberstindens Ulyst til at have Barnet om sig, hvis det, vi saa ofte kalder et Tilfælde, ikke var kommet dem til Hjælp.

Ellinors Helbredstilstand blev foruroligende. Hun var

voxet stærkt, og blev nu pludselig mager, tabte Kræfterne og Appetitten, hendes mørke Hudfarve blev gulbleg og Øjnene saa' unaturlig store ud i det smalle Ansigt. Doktor Lind foreholdt nu Forældrene det urigtige i at flytte det svage Barn bort fra de tilvante Forhold og bringe hende under en fremmed Læges Tilsyn, der ikke kjendte hendes Konstitution som han.

Dette var antagelig Grund for at lade Ellinor blive tilbage. Dog byder Retfærdigheden at tilstaa, at det ikke alene var denne, der tilskyndede Oberstinden til at samtykke i Linds Ønske. Maaske for første Gang rørte der sig en moderlig Følelse overfor Ellinor i hendes Hjerte. Det gustne Barns sygelige Udseende vakte Uro i hendes Sind, og der var noget lig Bekymring i hendes Hjerte og Taarer i hendes Øjne, da hun tog Afsked med sit yngste Barn.

I et Par Aar var Ellinors Helbred vaklende, men i det kjærlige, fordomsfri, intelligente Hjem, i hvilket hun voxede op, blev hendes legemlige som sjælelige Pleje saa omhyggelig fredet og vogtet, at hun udviklede sig til en sund og kraftig Pige.

Det opvakte, begavede Barn blev udmærket undervist uden at blive overanstrengt. Hun blev ikke kun proppet med Kundskaber, men øvet i Selvtænkning. Hun lærte at overveje, før hun handlede, at tænke, før hun talte, at søge sine egne Fejl, og gennem Kjendskabet til disse, at være overbærende med andres.

Det var en kristelig, mild, fornuftig Aand, der raadede i det Hjem, hvori det unge Barn fik sin Uddannelse, men desværre fik denne en altfor tidlig Afslutning.

Fru Lind døde, da Ellinor var fyldt sit femtende Aar, og hvor sørgeligt det end var for Doktoren, at skulle miste dem begge samtidig, indsaa han dog, at han ikke kunde modsætte

sig Forældrenes Fordring paa, nu at faa hende hjem. Men det var med tungt Hjerte, han tænkte sig sin Yndling under den Moders Varetægt, der saa let og saa længe havde ladet sine Moderpligter hvile. Med sit Kjendskab til Ellinors Karakter og til Forholdene i hendes Forældres Hjem, frygtede han for, at disse skulde virke hæmmende paa hendes Naturs smukke Sider og give de mindre gode Væxt.

Ellinor imødesaa denne store Omvæltning i sit Liv med stærkt blandede Følelser. Sorgen over Skilsmissen fra alt hvad hun havde elsket i det kjære, lykkelige Barndomshjem, og Glæden over at skulle indtage sin Plads i Forældrenes, fyldte hendes Hjerte. Heflig og varmtfølende, var hun derfor snart fortvivlet, snart opfyldt af lyse Forhaabninger.

Hendes Kjendskab til Forholdene i hendes Fædrenehjem var meget ufuldkomment. Siden Obersten flyttede fra Hovedstaden, havde hun kun besøgt det i to korte Sommerferier, og nu var der gaaet Aar siden hun havde været hjemme, thi saa længe Tante Betty var svag, kunde hun ikke forlade hende.

Hun havde elsket Onkel Paul og Tante Betty som en Fader og Moder. Sin egen Fader holdt hun vel af, han havde altid været kjærlig og god imod hende, men Barnet havde levet for lidt sammen med ham til at en dybere, inderligere Følelse havde kunnet udvikle sig hos hende. Havde han ikke været hendes Fader, vilde hun aldrig have tænkt paa ham, hun havde kun Barnets instinktive Følelse for sit Livs Ophav, nu skulde hun først lære at elske ham, og med en forunderlig Trøstesløshed følte hun det selv, da hun ved Afskeden fra Onkelen, med Armene om hans Hals, i sin heftige Sorg udbrodt: „Jeg kommer aldrig, aldrig til at holde saa meget af Fa'r, som jeg holder af dig, Onkel Paul.“

Om sin Moder udtalte hun sig ikke, det havde hun aldrig

gjort. Hvorfor vidste hun ikke selv. Thi var hun end, baade af Karakter og Udvikling, et reflekterende Barn, saa var hun dog for ung til at se klart i dette unaturlige Forhold. Hendes fine Følelse sagde hende imidlertid allerede tidligt, at Onkel og Tante ikke holdt af hendes Moder, denne Moder, hun selv saa stille og længselsfuldt elskede.

Hun havde altid følt sig hendraget til sin smukke, fine, elegant klædte Moder. Da hørte hun en Dag, kort før Forældrenes Flytning, sin Moder halv hviskende betro en Dame, hvor smerteligt hun følte det store Offer, hun bragte sin Svoger og Svigerinde, ved at lade sit Barn blive hos dem, men hvor kunde hun andet — — og saa kom Forklaringen, som, sammensat af Oberstindens Fantasi, stillede hende selv, med al Anerkjendelse af Doktorens og hans Hustrus omhyggelige Kjærlighed til hendes Barn, i det allerskjønneste Lys, som den hensyntagende, opoffrende Kvinde, for hvis fine Følelse det særlig var magtpaaliggende, at Plejeforældrene aldrig fik at vide, hvor stort det Offer var, hun bragte ved denne Adskillelse fra et af sine elskede Børn. Fra den Dag beundrede og elskede Ellinor sin Moder.

Barnet glemte alt, hvad hun havde hørt, i sit Hjerte og tav samvittighedsfuldt for Plejeforældrene. Moderen vilde jo ikke, at de maatte vide, hvormeget hun led under Savnet af sit Barn, men hvor lykkelig og stolt var den lille Pige ikke over denne Moder. Det var derfor med forventningsfuld Glæde, hun i Sommerferien rejste til Forældrene, men hver Gang beredte disse Besøg hende kun dyb Skuffelse. Det var umuligt ikke at se, at Moderens Kjærlighed blev ødslet paa Marguerite, og at det kun var en yderst tarvelig Følelse der blev vist hende selv.

Hvormange Taarer kostede dette Forhold ikke det varmt-

følende Barn, hvormange Undskyldninger opfandt hendes Tanke ikke for Moderen.

Snart mente hun, at det var saa naturligt, at hendes søde, nydelige Søster Margit, som altid var hos Moderen, maatte vinde den største Part af hendes Hjerter, snart haabede hun, at Moderens kølige Venlighed kun var et Pantser hun omgjordede sig med, for at væbne sig mod sin Længsel efter at beholde det Barn, hun saalænge havde maattet afse, hos sig.

Det lyseste Punkt i Hjemmet blev saa Søsteren. Der fandtes ikke Skinsyge i det varme, lille Hjerter, som trængte saa meget til at slutte sig kjærligt til sine Nærmeste. Hun klyngede sig derfor til Marguerite, som var glad over sin unge Søsters Beundring, og med sit søde Smil villigt tog imod alt, hvad der ydedes hende af Opoffrelse og Tjenstvillighed.

Men, hvor den ene altid er nydende, den anden kun ydende, affødes en Tomhed, som ubevidst føltes af Ellinor. Det var derfor saare naturligt, at hun, endnu før Feriens Slutning, længtes tilbage til det Hjem og de Forældre, der altid modtog hende med aabne Arme og omgav hende med en Kjærlighed, ligesaa inderlig og dyb som den, hun selv følte for dem, og hvor der fandtes en gjensidig Tillid, Forstaaelse og Fortrolighed, som hun, om end uklart, følte Savnet af hos Forældrene.

Saa kom Hjemflytningen nogle Maaneder efter at hun var fyldt sit femtende Aar. Hun havde ikke været i sit Hjem i næsten to Aar og havde i den Tid udviklet sig til sin Fordel. Hun var nu en høj, slank Skikkelse, Ansigtets skarpe, grimme Træk var bleven afrundede og hun tegnede til at blive usædvanlig smuk. Hendes Forældre og Søster, som kun huskede hende som den lille, stygge, gulladne, spidsnæsedede Grimian, med de altfor uhyggelig store, mørke Øjne, blev højlig overraskede over denne Forvandling.

Faderen klappede hende gjentagne Gange og ytrede paa sin korte, hurtige, godmodige Maade, at han ikke vilde have kjendt hende, hvis han ikke havde vidst hvem hun var. For hendes forfængelige, verdslige Moder var det en Fryd at se, at ogsaa hendes yngste Datter blev en Skjønhed, og Marguerite, som ikke et Øjeblik tvivlede om sin egen Overlegenhed, var glad over at kunne vise sig sammen med en Søster, hvis mørke Skjønhed vilde tjene til at fremhæve hendes egen fine, blonde Ynde.

Før Fru Linds Død havde det været en Bestemmelse, at Ellinor skulde konfirmeres i sit sextende Aar. Da tre eller fire af Oberstindens Bekjendte imidlertid havde ladet nogle Bemærkninger falde om den yngste Datters forbausende Væxt og Udvikling, saa at hun nu tegnede til at blive den smukkeste af de to Søstre, mente den betænksomme Moder, at det mest praktiske vilde være, at udsætte Konfirmationen et Aarstid, for derved at holde Ellinor endnu en Stund i Skolepigens halvlange Kjole, og borte fra de Voxnes selskabelige Kreds.

Det lykkedes som sædvanlig Oberstinden, ved mange andre gode Grunde end den sande, at overbevise Obersten om det rigtige i denne Omordning. Doktor Lind rystede paa Hovedet, da han hørte om Konfirmationens Udsættelse, netop nu, efter at Alvor og Sorg havde fyldt det unge Sind under Tantens langvarige Sygdom og Dødsfald, mente han. Ellinor var mest og bedst modtagelig for Religionens Lærdomme, men han havde jo sluppet Tøjlerne og kunde kun se til.

I over et Aar havde Ellinor nu været i sine Forældres Hjem. Paa denne Balaften (den 10. Marts), da hun blev forvist derfra, fyldte Marguerite tyve Aar, og sidst i April skulde hun selv konfirmeres, i en senere Alder end de fleste unge Piger, idet hun fyldte sytten Aar i August.

Hvor meget havde dette unge Barn ikke gennemgaaet i

denne Tid. Hun var kommet til sit Hjem med saa lyse Forhaabninger. Vel følte hun smerteligt Savnet af Tanten og Onkelen, men hvor inderligt haabede hun ikke at vinde sine nærmeste Slægtnings Kjærlighed i samme rige Maal som hun havde ejet Plejeforældrenes, og komme til at leve et ligesaa lykkeligt Hjemliv her som der.

Men netop dette, at blive hjemme, syntes aldrig at skulle lykkes hende. Hvad kunde der dog være i Vejen? For enhver, der kom indenfor dette Hjems Mure, maatte Livet i dets smagfuldt udstyrede Værelser med sin venlige Vært, sin omhyggelige Værtinde og de to smukke, livlige, godt begavede Døtre, faa Udseende af at være særlig hyggeligt. Ja, det syntes at være det, men at det, efter Ellinors Begreber om et hyggeligt Hjem, slet ikke var det, gjorde det saa særlig pinligt, saa uforstaaeligt, det faldt som en stadig frostkold Regn over hendes Haab.

Hun var begyndt med helt at give sig hen i de ny Forhold, varmt at aabne hele sin Sjæl og sit Hjerte for de tre, hun var saa nær knyttet til, men det var som stødte hun stadig mod en Mur. De var vel egentlig ikke uvenlige, men ingen brød sig om at modtage, hvad hun vilde give, ingen ønskede eller gav Fortrolighed.

Saa tav hun og gjemte hos sig selv, hvad ingen ændsede. Men til Gjengjæld vaagnede saa hendes Iagttagelsesevne, hun begyndte at reflektere over Forholdene og sammenligne dem med hendes Barndomshjems.

Hvor forskellige var de ikke. Her kjendtes ikke den tillidsfulde, aabenhjertige Fortrolighed, de hyggelige, snart alvorsfulde, snart muntre Samtaler, som havde gjort Livet i hint saa lyst og lykkeligt. Her var aldrig Tale om at berede hinanden en eller anden Glæde, opfylde et eller andet Ønske, foranstalte en eller anden fornøjelig lille Overraskelse. Enhver

gik her sine egne Veje, fremmede sine egne Ønsker, tog kun Hensyn til sit eget. Langsomt gik dette efterhaanden op for hende.

Hun saa', at hendes Fader ganske vist blev forespurgt om alt, at hans Mening først blev hørt om enhver Ting der vedrørte Husets vigtigere Anliggender, at han hensynsfuldt blev udspurgt om sine Ønsker, uden at han dog nogensinde fik sin Vilje, med mindre den tilfældigvis faldt sammen med hans Hustrus. Hun saa', at dette skete saa behændigt, at den gamle Mand selv troede, det var ham, der raadede. Det forekom hende, at han derved blev holdt for Nar i sit eget Hus, hvis Overhoved han dog var, og dette pinte hende utroligt. Der vaagnede nu det alvorlige Ønske hos hende, at være noget for denne, saa underlig til Side satte Fader. Men da hun prøvede herpaa, opdagede hun snart, hvor vanskeligt et Hverv hun havde villet paatage sig, thi hans eneste Interesser var at ryge Tobak, læse Aviser og faa et Parti om Aftenen, enten i Klubben eller i sit eget Værelse. Han var ganske vist stolt af sin elegante Kone og maaske endnu mere af sine smukke Døtre, men det tilfredsstillede ham fuldstændig at se dem være fornøjede og velklædte. Var der en Sky paa deres Pande, spurgte han dem godmodigt, om de ønskede noget, han kunde give dem, og var villig til at afhjælpe deres Savn med mindre Summer. Men han skjøttede ikke om taalmodigt at høre paa deres smaa Bekymringer, komme dem til Hjælp med et godt Raad, en mild Advarsel eller en Forklaring, saaledes som Onkel Paul altid havde hjulpet hende. Satte hun sig ind til ham for at passiare lidt med ham, brød han sig lige saa lidt derom, som om at høre hende synge eller spille lidt, hvad Onkel Paul saa ofte havde bedet hende om. Og dog var hendes Fader den, der voldte hende mindst Sorg og Skuffelse.

Hvor langt smerteligere var det ikke for hende, efterhaanden langsomt og modstræbende at afføre Moderen, denne saa beundrede Moder, og Søsteren, hun saa tillidsfuldt havde troet paa, saa meget af, hvad hendes begejstrede Fantasi havde iført dem. Hvor hadede hun ikke sig selv, fordi hun ikke altid kunde undgaa at se, at der bag hendes Moders milde Ord, venlige Smil og tilsyneladende hensynsfulde Væsen laa en eller anden egenkjerlig Hensigt, et eller andet beregnet Maal, at hun altid gennemførte sin egen Vilje, medens hun gav det Udseende af, at hun kun varetog de andres Tarv. Dette Barn, der havde tilbragt hele sin Levetid i sunde og sande Forhold, i et Hjem, hvor Sandheden sattes over alt, kunde ikke lukke Øjnene for al den usande Færd, den fuldstændige Mangel paa aaben tillidsfuld Fortrolighed, paa kjærlig Trang til at gennemføre andres Ønsker, med Tilsidesættelse af sine egne, der gjorde Luften i Hjemmet saa tung og fyldte hendes Sind med bitre knugende Følelser.

Længst bevarede hun sin Tro paa og fulde Tillid til Søsteren. Denne unge Pige, som efter sin Moders Vilje ikke maatte slutte sig fortroligt til nogen jævnaldrende Veninde, men kun omgikkes Byens og Omegnens unge Piger selskabelig høfligt, følte Trang til ungdommelig Omgang, saa meget mere, som der mellem hende og Moderen ikke herskede det ømme, fortrolige Forhold, som kan gjøre Samlivet mellem Forældre og Børn saa ubeskrivelig lykkeligt. Hun hengav sig derfor, med en for hende fremmed Uforbeholdenhed, i dette ny Søsterforhold, glad over, at have en med hvem hun kunde smaasnakke om de mange Ting, som Ungdommen omfatter med en saa ivrig, brændende Interesse, men som det aldrig kunde falde hende ind at tale til sin Moder om. Og Ellinor, med sin inderlige Trang til et Liv i kjærlig Fortrolighed, tog begejstret imod det lidet, der ydedes hende, og lagde, af sin

egen dybe Følelse, alt det ind i Forholdet, som hun ønskede skulde være der. Hun klyngede sig til Søsteren med al sin Naturs Inderlighed og troede, at Hengivenheden var gjensidig. Hendes unge, tillidsfulde Hjerter forstod ikke straks, at hun kun var et nyt Oplivelsesmiddel for en egenkærlig Natur, der altid kun søgte sit eget.

Det var et Hav af Egenkærlighed og usand Færd Ellinor levede i, og forfærdet og fortunlet stod hun i disse uvante Forhold. Hun saa' og forstod dog langt fra alt. Thi vel saa' hun skarpt og opfattede klart, naar hendes Mistanke og Agtpaagivenhed var vakt, og da hun var en reflekterende Natur, saa' hun dybere end de fleste af hendes Jævnaldrende. Men dels var hun for ung til at kunne lodde disse Dybder sikkert, og dels trængte hendes kærlige Natur til at undskylde hvad der var muligt, og til at søge Lyssider, hvor de blot kunde formodes.

I sin Vredes første Bitterhed havde hun begge Gange, da hun først opdagede, at ikke alt var Godhed og Sandhed, opgivet alt, ja næsten følt Had mod dem, der havde skuffet hende saa sørgeligt. Men hun havde ikke for intet, i hele sin Opvæxt lært at standse sin vrede Tanke og dømme overbærende og mildt. Hun gik desuden til Præsten dette Aar, og religiøst opdraget, var hun inderlig modtagelig for Kristendommens milde Lære. Hver Gang Ordet — dømmer ikke — lod, bøjede hun angerfuldt sit Hoved og stræbte at afholde sig fra streng Fordømmelse af den Færd, der var hende saa ubeskrivelig imod, og kun at se det lyse og gode.

Det var imidlertid ofte saa svært saa svært. Hun havde et heftigt Sind, det vrede Blod brusede hedt igjennem hende, lagde bitre Ord paa hendes Tunge, og fyldte hendes unge Hjerter med hadefulde Følelser.

Hvor lidet lignede hun saa den Ellinor, der engang levede

hos Onkel Paul og Tante Betty. Hvilken Lettelse vilde det være, at kaste sig i den kjære Onkels Arme, aabne ham hele sit Hjerte, betro ham alle sine Tanker. Men det var umuligt, hun kunde ikke blotte Moderens eller Søsterens Fejl for noget Menneske. Sørge, knytte Hænderne i Vrede, græde derover, det havde hun gjort, tale derom var umuligt, selv ikke til Onkel Paul.

En eneste Gang havde hun i et Brev til ham hentydet til sit Forhold i Hjemmet i de Ord: „Du vilde vistnok ofte være bedrøvet over mig, kjære Onkel, hvis du saa' mig herhjemme. Jeg føler godt, at jeg ikke mere er den samme som jeg var hos dig og Tante Betty, mit Sind voxer sig hidsigt og ondt med Aarene, tror jeg, det var saa let at være god hos Eder.“

Hans Svar lød saaledes: „Er din Godhed saa afhængig af Omgivelserne, at den forsvinder med dem, saa har den ikke havt noget Værd, ikke sin Rod i dit Inderste. Men det tror jeg ikke, jeg haاهر, at kun en midlertidig Forsagthed har sænket sig over dit Sind og gjort dig modløs, men kjender jeg min stærke Pige ret, saa vil hun modig tage Kampen op mod sit eget syndige Jeg, du véd, hvor du skal søge Hjælpen, det behøver jeg ikke at lære dig.“

Denne Aften, da hun ensom kjørte ad mørke Landeveje, var hendes Sind nedtrykt. Havde alt andet været lyst om hende, vilde Tanken om at kjøre bort fra et Bal med al dets festlige Glæde, sikkert have bragt hendes Taarer til at flyde, men det var mørkere Tanker og bitrere Taarer der fyldte hendes Sind og Øje. Hendes værste Mistanke var for nogen Tid siden bleven vakt, og alt bekræftede den. Hvor inderligt havde hun ikke haabet at hun saa' fejl, men nej, det var ingen Fejltagelse. Hun vidste vel, at Marguerite ikke var saa sand og god, som hun længe havde haabet og troet, men

saa falsk og usand som hun nu stod for hende, kunde hun næsten ikke udholde at tænke paa.

Samtidig med hende kom Lieutenant Axel Smith til Byen, og længe varede det ikke, førend hun saa', hvor ivrigt han søgte Marguerites Selskab. Med hele den unge Piges Interesse for al Erotik havde hun iagttaget ham og Marguerite, hun saa', hvorledes hans Øjne straaled af Glæde, naar han fik Øje paa hendes nydelige lille Søster, hun morede sig over alle de Anledninger han fandt til at træffe sammen med hende, og han gjorde hende det let at opdage meget, thi han lagde saa aabenbart sine Følelser for Dagen, naar hun alene var tilstede, i alle andres Nærværelse var han mere tilbage holdende.

Efter kort Tids Forløb var hun ogsaa fuldstændig paa det rene med, at Marguerite delte hans Følelser, det var ikke til at tage Fejl af, næsten stødte det Ellinors Følelse, at Søsteren koketterede saa stærkt med ham, ligesom ogsaa den Lethed, hvormed hun opdigtede usande Historier, naar hun for Moderen vilde skjule, at hun havde set og talt med ham, pinte Ellinor, der ofte følte sig som Medskyldig, fordi hun tav til, hvad hun vidste var Usandhed.

Hun undskyldte det imidlertid saa godt hun kunde, mente, at det var Ængstelse for Indblanding i de dybeste, helligste Følelser, som ingen maatte vide noget om, før Forholdet havde ordnet sig mellem de to Paagjældende, og gjorde sig derfor selv Umage for at se ud, som hun hverken hørte eller saa.

Men netop da Ellinor mente, at hver Dag maatte bringe en Afgjørelse, fik Sagen et nyt Udseende. Kammerjunker Stern var bleven præsenteret for Oberstinden og Marguerite under et flere Dages Besøg paa et af de omliggende Godser. Efter den Tid blev han en stadig Gjest i Oberstens Hus, og Ellinor saa, nu med Sorg, med hvilket utroligt Koketteri Søsteren forstod at holde baade Smith og Stern fangen. Hun

saa' ligeledes, at Moderen begunstigede den rige Stern, og med bitter Vrede saa' Ellinor snart, at Axel Smith, denne stakkels, blindt forelskede unge Mand, blev benyttet som et ansporende Middel til at drive Stern frem til en Afgjørelse.

Hvor gjerne vilde hun ikke have mistroet sine egne Øjne og Øren, men det var umuligt. Nogle hurtigt hviskede Ord af Moderen til Marguerite, som Ellinor hørte, da hun tilfældigvis var i Værelset ved Siden af, uden at de andre vidste det, havde altfor tydeligt bekræftet, hvad hun saa'. Derefter var det saare let at slutte sig til Resten. Hvor godt vidste Ellinor ikke, at hun denne Balaften var sendt fra Hjemmet, fordi Kammerjunkerens sidste Gang han havde besøgt dem havde vist hende en Opmærksomhed, som i høj Grad generede hende, men som sidste Gang havde bragt Marguerite saa aldeles ud af sin sædvanlige blide Ro, at hun, da de befandt sig ene i deres fælleds Soveværelse, bittert havde bebrejdet Ellinor, hvad hun kaldte hendes grænseløse Koketteri med Stern.

Ellinor tav, i første Øjeblik aldeles fortumlet over denne overraskende Beskyldning, men i det næste, fordi hun fandt det under sin Værdighed at svare. Hun kunde baade le og græde, naar hun tænkte paa, at de frygtede hende — Barnet — som Marguerite stundom kaldte hende, naar hun vilde lade hende føle sin Overvægt. Og dog var det saa. Hvorfor var hun ellers igaarftes, da Stern atter var kommet der til The og det netop var hendes Uge at skænke den, bleven sendt op paa sit Værelse, før han kom, under det Paaskud, at hun saa' bleg ud og klagede over Hovedpine. Ja, ganske vist havde hun, da hun kom hjem fra Præsten om Formiddagen, omtalt, at der havde været saa varmt derhenne, at hun var bleven tung i Hovedet, men det havde forlængst fortaget sig, før

hun fik Ordre til at gaa op og helst i Seng, hun skulde faa sin The op.

Men hun havde ogsaa hævnnet sig. Hun havde, idet hun gik, takket Moderen, fordi hun fik Lov til at gaa, „thi,“ sagde hun, „jeg hørte før, at Fader sagde, Stern kommer i Aften, og jeg vil helst være borte, naar den gamle Abekat er her.“

Paa Marguerites flammende Kinder og vrede Blik saa' hun, at Slaget havde ramt, men hun havde lukket Døren efter sig, førend Moderen havde faaet Tid til at sige et Ord, og senere var der ikke bleven hentydet dertil.

Det var urigtigt, hensynsløst, ondt af hende at sige det, det Gode i hende sørgede derover, men endnu sad det Onde saa meget til Højbords i hendes Sjæl, at hun nærmest glædede sig over at have udtalt det, ligesom ogsaa over, at hun i Aften havde ærgret Søsteren ved at hentyde til Overensstemmelsen mellem Sterns Buket og hendes Baldragt. Marguerite skulde vide, at hun ikke var et taabeligt, blindt Barn, som det var nemt at putte Blaar i Øjnene. Hvor heldigt derfor, at hun, medens hun stod i Fadeburet og pakkede den lille Kurv til Anna Holte, havde hørt Tjeneren fortælle Jomfruen, at der var kommet to Buketter til Frøken Marguerite, og at den ene, som Kammerjunker Stern havde sendt, var den smukkeste, den bestod af lutter lyserøde Roser, hvortil Jomfruen udbrød: „Aa, saa var det derfor han i Aftes, medens jeg dækkede Thebordet, havde saa travlt med at faa at vide, hvilken Farve Frøkenens Dragt havde, saa kunde han afpasse Buketten efter den.“

Et Øjeblik var det, som om hun saa' Onkel Pauls alvorlige Ansigt og hørte ham sige: „Er det virkelig dig, Ellinor, der benytter, hvad du opsnapper af Tyendets Samtaler, for at ærgre og drille dine Slægtninge?“

Men i det Samme gav det et stærkt Stød i Vognen, idet

det ene Vognhjul kørte ned i et dybt Hul i Hjulsporet, og Onkel Paul forsvandt i Stødet. For Ellinors Tanke traadte derimod Axel Smith frem, og med hans Skikkelse stod atter Marguerites lave Handlemaaade for hendes indre Øje, Taarerne traadte paany frem, og Graaden truede med atter at overvælde hende, da Vognen i det Samme holdt udenfor Holtes Hus.

Tredje Kapitel.

I den rummelige Stue sad Mand og Hustru beskæftigede med at mærke Tøj fra de store fulde Sække, der stod rundt omkring. Det var en god Forretning de sad i, thi deres udmærkede Behandling af det Vaske- og Blegetøj, der betroedes dem, sikrede dem en stor, fast Kundekreds.

Karen fløj op, saa Vasketøjet spredtes rundt om hende, da hun saa', hvem det var, Anna havde lukket ind. „Nej jøsses er det Dem, min egen lille Frøken, og De kommer her paa denne Tid af Aftenen,“ udbød hun fuld af Forbauselse.

„Ja,“ svarede Ellinor, „jeg kørte lige her forbi, og saa maatte jeg ind og se, hvordan Anna nu har det. „Du ser jo dog ganske flink ud nu, imod da jeg sidst saa' dig,“ vedblev hun idet hun vendte sig til den unge Pige.

„Ja synes Frøkenen hun ser flink ud, jeg synes hun er farlig bleg og mager endnu,“ sagde Faderen og saa' lidt bekymret paa Datteren.

„Det kommer hun sig saamæn nok for,“ svarede Ellinor opmuntrende, „naar hun bare spiser og drikker godt, saa

kommer hun snart til igjen at ligne sig selv og bliver saa rund og rødhusset, som De kan ønske det, Holte."

"Aa, men det gaar saa langsomt," klynkede Anna, "for jeg har ingen rigtig Appetit endnu, Maden vil slet ikke smage mig, og saa er jeg bange for, at det skal trække saa længe ud, at Præsten ikke vil have mig med til Konfirmationen denne Gang."

"Jaja, saa var der jo heller ingen Ulykke i om du ventede et halvt Aar endnu, du er saa ung, lige fyldt fjorten Aar", svarede Ellinor, "du har ingen Nød som har Forældre der sidder i saa gode Kaar, at du ikke behøver at skynde dig med at søge Erhverv af Nød og Trang, som mange andre Stakler maa".

"Ja der hører du Anna, hvad Frøkenen siger, det er akkurat mine Ord", faldt Karen hurtigt ind, "det var netop rart i den travle Blegetid i Sommer at beholde Anna hjemme. Ja", vedblev hun betænksomt, "Søren og jeg er slet ikke saa forlegne for at faa Anna ud at tjene, her er rigelig Arbejde nok for tre, baade Vinter og Sommer, og vi mener derfor det bedste vil være at Anna bliver hjemme og hjælper sine Forældre".

"Nej, nej, nej Mo'r", raabte Anna heftigt, "du véd godt at det er det værste du og Fa'r kan sige mig. Jeg kan ikke udstaa at gaa og rode med det Vasketøj hver eneste Dag i mit Liv. Jeg vil ud at tjene, helst til Kjøbenhavn igjen, der var meget fornøjeligere at være end her".

"Du bliver ikke stærk af at tage saa heftigt paa Vej", sagde Ellinor og saa alvorligt paa det ophidsede Barn. "Kom, se her", vedblev hun mildere, "spis hellere det jeg har her i Kurven til dig, det har du bedre af".

"Tak søde, kjære Frøken", udbrød Anna og tog fornøjet imod Kurven, "men ikke sandt", og hun saa bedende op paa

Ellinor med sine store mørkeblaa Øjne, „De vil nok hjælpe mig, og bede Fa'r og Mo'r om at lade mig komme ud at tjene, ellers kjeder jeg mig ihjel, jeg kan ikke holde ud altid at gaa i det Vaskeri“, og hendes Heftighed brød pludselig frem igjen.

„Saa, saa, saa“, afbrød Ellinor hende og lagde beroligende sin Haand paa hendes Skulder, „vær nu bare rolig, der er jo længe endnu til den Tid. Nu skal du først blive rigtig rask, saa konfirmeret, og saa kan vi altid se hvordan Sagerne staar til den Tid. Nu maa jeg afsted igjen, Farvel allesammen“, hun bøjede sig ned til Anna, som var meget mindre end den høje slanke Pige, og hviskede venligt: „Vær nu ikke saa hidsig Anna, hører du, du har slet ikke godt deraf“.

Anna rakte hende sin magre Haand og hviskede med sænkede Øjenlaag saa de lange, mørke Øjenvipper skyggede ned over de blege Kinder: „Tak for alt det i Kurven, jeg skal nok være god,“ og Karen fulgte sin lille Frøken, som hun altid kaldte Ellinor, ud til Vognen.

Idet hun pakkede Rejsetæppet rundt om Ellinor med stor Omhu, og fik hendes smaa Fødder stukket i Fodposen, sagde hun hovedrystende: „De maa nu ligegodt tro lille Frøken, at det er trangt nok for Fa'r og mig at møde den Modstand hos Anna, og jeg tror ikke vi faar overvunden den. Og vilde hun blot rette sig efter vort Ønske, saa kunde alt gaa saa glat for hende, hendes Vej laa da saa lys og god for hende“.

„Hvor kan du dog sige det Karen“, afbrød Ellinor sin gamle Amme, „hvem kan forudsige hvor lys Annas Livsvej vil blive, fordi hun bliver ved et Vaskeri, som nu har god Indtægt, ingen kan dog svare for Fremtiden“.

„Det er sandt nok, lille Frøken“, svarede Karen, „man kan ikke saadan svare for alting. Men alligevel var det godt om hun blev hos os, for ser De“, og Karen talte hemmelig-

hedsfuldt dæmpet, „der er Mads Persens Jens, han er nu lige tyve Aar, og han er saa støt og ordentlig en Karl som tænkes kan, og han er jo eneste Søn og arver alt efter Mads. Vor Fa'r og Mads er enige om, at kunde vore Børn komme sammen om en fem, sex Aar, saa kunde det blive saa meget godt, for saa kunde Bedriften jo udvides og ordnes paa en mere profitabel Maade, end den nu er, og Jens er meget villig til at gaa ind paa det, men kommer Tøsen først hjemmefra, og da især hvis hun kommer igjen til Kjøbenhavn og faar sat sig Nykker i Hovedet, se saa véd man jo aldrig — —“

„Ja Karen, jeg kan ikke holde her længere, nu er Tæppet svøbt om mig, tak, farvel,“ afbrød Ellinor hende lidt utaalmodig. Karen traadte tilbage, Vogn døren blev smældet til og Vognen rullede videre. Karen stod et Øjeblik og saa' efter den, hun var bleven lidt forbløffet over den bratte Affærdigelse, den var hun ikke vant til fra den Kant. Hun rystede paa Hovedet og mumlede, idet hun gik ind: „De store har nu ligegodt ikke saadan rigtig Følelse for hvad der angaar os andre, ikke engang hun, saa sød hun ellers er.“

Fjerde Kapitel.

Ti Minutter efter rullede Vognen op for Rudbygaards Hoveddør. Den Tid var imidlertid lang nok for Ellinor til at ærgre sig grundigt over Karens Fortrolighed.

„Altsaa ogsaa her, hos disse jævne, skikkelige Mennesker, bliver der intrigeret og stiftet Parti for Datteren, som dog

Fanny Tuxen:

endnu kun er et Barn. Nej, de fortjener ikke engang at beholde hende i deres Hus, naar det kun er for at kaste hende i Armene paa en Mand, hun maaske aldrig kommer til at synes om. Men jeg vil hjælpe hende, jeg vil gjøre alt hvad jeg kan, for at hun kan komme ud at tjene. Stakkels Anna, jeg forstaar saa godt, at hun nødig vil gaa Dag ud og Dag ind og trække i det Vaskeri, men hellere vil ud og lære noget rigtigt.

Ellinors unge elastiske Sind var bleven ganske oplivet ved Tanken om den Hjælp hun vilde yde lille Anna, og det var derfor med et ret tilfreds Ansigt, hun hilste paa Familien, der alle, med Undtagelse af den ældste Datter Johanne, som havde forvredet sin Fod, kom ud for at modtage hende.

Det var hyggeligt at komme ind i det varme oplyste Hjem, fra Mørket og Kulden udenfor, og blive budt velkommen af venlige, gjæstfri Mennesker. Hun havde oftere i det forløbne Aar været sammen med Knudsens og kunde ganske godt lide dem. Onkel Knudsen, som han kaldtes paa Grund af at hans Hustru var et Næstsøkendebarn til Oberstinden, var en velstaaende, jovial, højroset Proprietær, i lige godt Humør enten han var ude eller hjemme, enten Vejret var gunstigt for hans Avling eller ikke. Hans Hustru var en lille mild, venlig, lyshaaret og blaaøjet Kvinde, som var fuldt overbevist om, at hendes Mand var den dygtigste Landmand, den bedste Ægtemand, den kjærligste Fader i hele Danmark. Af deres to Døtre var Johanne den kvikkeste. Hun havde tilbragt nogle Aar i Kjøbenhavn i en højere Opdragelsesanstalt og kom, til sin Moders Forfærdelse, men til stor Fornøjelse for Faderen, hjem derfra med kort afklippet, kruset Haar, blød Herrefilthat, opstaaende Flipper, Slips og et kulørt Lomme-tørklæde stikkende op af en lille Brystlomme i sit Kjoleliv, der selvfølgelig havde tilbageslaaet Herrekrave. Hun holdt

af at gaa med Hænderne i Siden eller paa Ryggen, og at svinge med sin Parasol eller slaa Hovederne af Vejgrøftens Blomster med den, og hun var fuldt overtydet om, at hun tænkte klarest, naar hun i Smug røg sin Cigar. De lidt drabelige Manerer, hun havde vænnet sig til, som hørende til det øvrige Udstyr, passede kun daarligt til hendes lille, spinkle Skikkelse. Den yngre Søster, Cecilie, lignede hende meget men var ligesaa sky og tilbageholdende, som den ældre var fremtrædende. Det yngste Barn var en tolvaars Dreng, der lignede Faderen.

Johanne var den af hele Familien, som Ellinor følte sig mest tiltrukken af, hvad der i høj Grad mishagede Oberstinden. Det var ikke Johannes drabelige Manerer eller det Herresving hun gav sin Paaklædning, hun syntes om, men der var en ærlig Aabenhed, en Sandruhed og Troværdighed i hendes Færd, som tiltalte Ellinors egen ærlige Natur, og dernæst var der noget i de moderne Principper Johanne hyldede, som Ellinor sympatiserede mere og mere med for hver Gang hun udviklede dem for hende, skjøndt hun ganske vist ofte fandt Veninden altfor yderlig gaaende.

Iaften var Johanne tvungen til at have mere rolige Manerer, da hun, paa Grund af en Forvridning i den ene Fod, var bunden til at sidde i en Rullestol. Det var denne Upasselighed, der hindrede hende i at tage til Oberstens Bal, medens Cecilie ikke havde modtaget nogen Indbydelse, paa Grund af at hun, som Ellinor gik til Præsten. Da de unge Piger havde smaa-snakket en lille Tid, spurgte Proprietæren pludselig idet han saa' op fra sin Avis: „Men hør, hvor bliver Erik dog af, det maa vel snart være paa Tiden at vi faar Aftensmad. Hvor er han henne?“

„Han havde en Hilsen at bringe Forpagter Funder, men

vil vist strax være her. Han lovede at komme til Spisetid, og det er det knapt nok endnu," svarede hans Hustru.

„Ja, der har vi ham vist," udbød Proprietæren, og nogle Minutter senere traadte Erik Storm ind. Stud. med. Erik Storm var et kjønt, velvoxent Menneske med fine Træk, alvorlige, tankefulde Øjne og et sjældent men meget smukt Smil. Det spredte sig over hele hans Ansigt, saa baade Mund og Øjne lo, da han opdagede Ellinor og rakte hende Haanden med de Ord: „Hvor det dog nu er længe siden vi to saas sidst." Han trak en Stol hen ved Siden af hendes og vedblev idet han satte sig: „Det var Dagen før Deres Afrejse fra Kjøbenhavn."

„Det er over et Aar siden jeg kom hertil, ja nærmere halvandet," svarede hun, „men sagde man mig at der var gaaet ti Aar, vilde jeg tro det, saa længe, længe forekommer det mig siden jeg rejste fra Onkel."

„Har De ikke set ham senere?"

„Nej, vi venter ham imidlertid i næste Maaned til Konfirmationen. Men De har set ham senere, fortæl mig alt, hvad De véd om ham."

Han fortalte og hun lyttede. Det var som om et Luft-pust fra de kjære gamle Dage omsusede hende, indtil Opfordringen til at gaa tilbords kaldte hende tilbage i Nutiden.

Gjensynet af et af de kjendte Ansigter fra Fortiden havde oplivet hende, og glad og livlig deltog hun i de muntre Samtaler under Maaltidet.

„Naa, det gaar jo ret gemytligt," udbød Proprietæren, da Spøg og Latter summede ham om Ørene. „Og jeg, som havde frygtet for at skulle se paa nedslagne Ansigter og taarefyldte Øjne og høre Beklagelser og Suk den ganske Aften over Balforsagelsen. Det kan jeg lide Pigebørn, I er ingen Hængehoveder, og jeg faar Lyst til at belønne Jer, ved at love Jer

et Bal til næste Vinter. Saa er baade Ellinor og Cecilie konfirmerede, Johannes Fod er forhaabentlig rask længe før den Tid og ung Erik gaar vel ikke hen og mister en Onkel hver Vinter, saa jeg haaber, alle I, som i Aften har maattet give Afkald paa at danse paa Oberstens Bal, vil give Møde paa vort. Naa Mo'r, var det ikke en god Idé?"

Fru Knudsen, hvis hele Liv var en Illustration til: Hvad Fatter gjør, er altid det rigtigste, samtykkede selvfølgelig idet hun tilføjede: „Og saa gjør vi det tidligt, f. Ex. Oktober, saa er der ikke saa skrækkelig lange Udsigter for de Unge.“

Begge Forslag blev modtaget af Ungdommen med fuld Tilslutning.

„Det er da ogsaa rædsomt at I alle fire skal have Uheld, saa ingen af Jer kan komme paa Ballet i Aften“, raabte Sønnen Albert med pludselig vaagnende Deltagelse.

Proprietæren lo. „Nej hør nu Dreng, du maa Skam lære at vælge dine Ord med mere Skjønsomhed. Kalder du det et Uheld at Ellinor og Cecilie skal konfirmeres? For Eriks Vedkommende kan det da egentlig heller ikke kaldes et Uheld, at han mister en gammel Pebersvend af en Onkel, han aldrig har set eller kjendt, og som ovenikjøbet gjør ham til en rig Arving. Nej, Johanne er nok den eneste der kan tale om Uheld. Og alligevel“, fortsatte han betænkeligt, „véd jeg dog ikke rigtig om det fuldtud kan kaldes saaledes“.

„Men hvad mener du dog Fa'er“, udbød Johanne, en lille opvakt Blondine med spillende lysebrune Øjne, „kalder du ikke det et afgjort Uheld at falde og forvride sin Fod, saa jeg, efter hvad Doktoren sagde, i lang Tid ikke vil kunne gaa paa den“?

„Ja ser du, jeg mener som saa, kan du ikke gaa, saa kan du heller ikke i din Uge gaa i Huset, og det er jeg

temmelig sikker paa at du betragter som en Fordel, og den tvungne Stillesidden begunstiger desuden din Læsning og de Studier det er din største Fornøjelse at sysle med“.

„Ja det kan du vel have Ret i Fa'r, men du maa ikke glemme at den tvungne Stillesidden berøver mig min fri Vilje til at bevæge mig hvorhen jeg har Lyst, og ligesom holder mig i andres Ledebaand“.

„Naa nu véd jeg hvor Skoen trykker“, lo hendes Fader, „det er din Selvstændigheds Følelse der lider. Ja“, vendte han sig til de to Gæster, „det er nemlig Johannes ømme Punkt, sin Selvstændighed sætter hun Pris paa, og søger at udvikle den fremfor nogen anden Evne“.

„Ja ja, men er det ikke meget rigtigt, Onkel“, spurgte Ellinor. „Onkel Paul gjorde sig megen Umage for at lære mig at tænke og handle selvstændigt, han sagde at derved uddannedes Mennesket til en Personlighed, noget enhver burde lægge Vægt paa at blive“.

„Ja“, afbrød Johanne hende ivrigt, „vi lever heldigvis i en Tid da Selvstændigheds-Følelsen gjør sig mere og mere gjældende, og det synes jeg ethvert tænkende Menneske maa hilse med Glæde, ikke sandt?“

„Ganske vist“, svarede Erik paa sin rolige, takksomme Maade, „men saa gjælder det om, at man ikke i sin Iver for at uddanne sin Selvstændighed, lader den udarte til Selvraadighed“.

„En Fare som Kvinden formodentlig er mere udsat for end Manden?“ spurgte Johanne med et lille spidst Smil.

„Ja det tror jeg hun i Regelen vil være“, svarede han roligt. Medens Johanne kastede sig tilbage i sin Stol med et utaalmodigt: „Aa!“ spurgte Ellinor med et forundret Blik paa Erik: „Men hvorfor tror De dog det?“

„Fordi jeg tror at Kvinden som oftest kaster sig over den

Sag hun interesserer sig for, med større Iver og mindre Reflektion end Manden, og derved let risikerer at lade sig føre for vidt“, svarede Erik.

„Hvor jeg var vis paa at du vilde sige noget, der stillede Kvinden i Skygge af Manden“, raabte Johanne irriteret. „Det er kun et nyt Bevis paa, hvorledes Manden stadig fastholder sin Tro paa, at Kvinden er et underordnet Væsen, der hverken kan tænke saa klart som han, handle saa fornuftigt som han, eller tale saa logisk som han“.

„Jeg kan ikke nægte, kjære Johanne, at du i dette Øjeblik mere overilet end logisk lægger en Mening i mine Ord, som de slet ikke gav Anledning til,“ svarede Erik med sit milde, rolige Smil. „Jeg sætter ganske vist enkelte Kvinder under enkelte Mænd, og omvendt, enkelte Mænd under enkelte Kvinder, men gennemgaaende betragter jeg Mand og Kvinde, trods deres forskellige Anlæg og Evner, som sideordnede.“

„Ja ja,“ sagde Johanne, „det kjender vi nok, og begynder I saa at skille disse forskellige Anlæg og Evner ud fra hverandre, saa skal vi bare se hvorledes alle de store og udmærkede kommer paa hans Part, medens hun maa nøjes med de pæne smaa.“

„Ja, men vi vil ikke begynde paa den Udskillen i Aften, Børn,“ sagde Proprietæren, og rejste sig, „nu siger vi vel-bekomme, og saa vil vi gaa ind i Dagligstuen og faa' os lidt Sang og Musik.“

Ved Pianoet blev nu livligt debatteret hvem der skulde synge, og hvad der skulde synges. Proprietæren forlangte imidlertid at hver af de fire Unge skulde give noget til Bedste, og saa var det rigtigst at det gik efter Alder. Cecilie fik imidlertid Lov til at slippe for sin Præstation da hun var lidt forkølet.

Erik havde en kjon Tenorstemme, det vidste Ellinor fra

fordums Tid, og da hun nu sad og lyttede til hans Sang, som hun saa ofte havde gjort i sit Barndomshjem, samledes de gamle glade Minder atter om hende, og hun ønskede blot at han vilde vedblive at synge. Det kunde der nu ikke være Tale om, Proprietæren havde bestemt at han vilde høre dem alle tre, og Johannes lille bløde Sopran afløste snart hans smukke Sang, og jøg hendes Erindringer paa Flugt. Saa kom Turen til hende selv, og da hun i Aften havde tænkt paa og talt saa meget om Onkel Paul og gamle Dage, besluttede hun at synge deres fælleds Yndlingssang: Lær mig Nattens Stjerne. Hun havde ikke lært at synge, men hun holdt af Sangen og glemte efterhaanden sine Tilhørere, saa at hun sang de sidste Vers af fuldt Hjerte og med sin Stemmes fulde Klang.

„Hvilken prægtig Stemme De dog har faaet, Ellen,“ udbrød Erik, da hun havde endt Sangen.

Hun vendte sig imod ham med et fornejt Smil: „Hvor det er morsomt at høre Dem kalde mig Ellen igjen, De er den eneste der nogensinde har kaldt mig ved det Navn, som jeg meget bedre kan lide end det affekterte Ellinor.“

Saa kalder jeg Dem aldrig andet,“ udbrød han glad, „jeg synes selv det er det smukkeste Navn jeg kjender. Men,“ afbrød han, da Proprietæren kom henimod dem, „jeg er virkelig ganske forbauset over det Omfang og den smukke Klang, Deres Stemme har faaet siden sidst jeg hørte Dem synge. De maa lære at synge, saa skal De blot se hvad De faar ud af den.“

„Er den virkelig saa god, synes De,“ spurgte Ellinor ivrigt, „der er aldrig nogen der har talt om den, men det er ogsaa kun sjældent jeg synger,“ tilføjede hun, og hendes Tanke dvælede et Øjeblik ved Forskjellen mellem tidligere, da Onkel

Paul holdt af at høre hendes barnlige Stemme, og nu, da aldrig nogen i Hjemmet opfordrede hende til at synge.

Da de unge Piger senere kom op paa deres Værelse, Ellinor skulde dele Johannes, begyndte Passiaren imellem dem ret for Alvor. Johanne red sin Kjøphest, Mandens skændige Undertrykkelse af Kvinden.

„Ja, Johanne,“ sagde Ellinor, „du har oftere omtalt dette for mig, og jeg har maattet give dig Ret i flere af dine Paa-stande, men har Manden end mulig i enkelte Retninger drevet sit Herredømme for vidt, saa har det dog sin Berettigelse deri, at Guds Ord selv stiller ham som Kvindens Hoved.“

„Ja for det første gjælder det Ord kun Ægtefæller,“ svarede Johanne, „og naar den Kvinde, der gifter sig, véd hvad hun gaar ind til, saa bliver det jo hendes eget Valg om hun vil leve Resten af sit Liv uden at kunne følge sin egen Vilje, kun afhængig af en anden, der har baade Guds Ord og Loven for sig, saa han kan tyrannisere, pine, plage og ødelægge hende. Hver sin Lyst, jeg siger tak for mig, forresten arbejdes der ogsaa stærkt paa at frigjøre hende.“

„Men Johanne saaledes er Ægteskabet dog i Almindelighed ikke, lad os dømme efter dem vi kjender — — —“

„Ja lad os det,“ afbrød Johanne hende ivrig. „Se dig rigtig om, saa vil du snart opdage et af to. Er Hustruen ikke underkuet, saa er Grunden enten den, at hun hører til de Naturer der ikke ejer nogen Vilje selv, men kun kan føle sig lykkelig ved at følge en andens i stort og smaat, Væsner som den hundredaarige Underkuelse har skabt. Eller hun sætter sin Vilje igjennem ved at intriguere eller dominere, saa Manden bliver den tyranniserede, ofte uden at han véd det.“

Billedet af Forældrenes Samliv fløj forbi Ellinors indre Syn, og bragte hende et Øjeblik til Taushed, saa sagde hun:

„Jeg kjender dog endnu en tredje Form af Ægteskabet. Jeg har levet i det lykkeligste Hjem man kan tænke sig hos Onkel Linds. Tante Betty hørte hverken hen under den ene eller den anden af de Hustruer du tegnede. Hun og Onkel kunde have stærkt afvigende Anskuelser om mange Ting, men saa talte de venligt sammen derom, gjensidig respekterende hinandens Meninger, og saa rettede de sig efter hinanden, han lige saa vel som hun, der behøvedes hverken Intriger eller sløv Viljeløshed for at bevare Freden i deres Hjem — —“

„Ja,“ afbrød Johanne, „det var hendes Vane altid at falde andre i Talen, „det var saa en Undtagelse fra Regelen, og af dem gives der maaske ikke faa, men derfor er Kvindens Stilling ligeoverfor Loven og de tilvante Anskuelser, dog den underordnede. Du har endnu ikke haft Lejlighed til at sætte dig ind i hvorledes Forholdene virkelig er, thi jeg véd at din Moder er en bestemt Modstander af de nyere Anskuelser om Kvindens Stilling, saa der aldrig tales om de Emner hos Jer. Men naar du nu snart som voxen Pige kommer mere ud i Verden, luk saa Øjne og Øren op, læs hvad der er skrevet om denne Sag, jeg skal laane dig hvad jeg ejer deraf, studer Forholdene, saa skal du se at du overalt vil finde, at Manden staar som den fordrende, nydende, overlegne Tyran. der i Kvinden ser et Væsen der ene og alene er skabt for at passe hans Hus, føde og opdrage hans Børn, pleje og passe ham og hans Fornødenheder, kort sagt som kun skal leve for ham og efter hans Vilje, uden at hun nogensinde maa gjøre Krav paa at have en eneste Rettighed selv. Det er forfærdeligt at tænke paa, at Kvinden, lige til vore Dage, taalmodigt har bøjet Nakken under det Aag, Manden har paalagt hende. Nu er Kampen om hendes Ligeberettigelse først begyndt, og hvor ivrigt kæmpes der ikke af den lille

Flok, som har Mod til at trodse alle gamle Ideer, og møde den Haan og Spot der regner ned over os, thi jeg har stillet mig paa deres Side, skjøndt jeg endnu er hæmmet af mine Forhold, saa jeg ikke kan udrette noget videre. Du maa gaa med os Ellinor, saasnart du har indset at vi er i vor gode Ret, jeg kan ikke tænke mig andet, end at du er af dem der vil kunne vindes for vor Sag, du er hverken svag, dum eller fejj.

„Jeg kan naturligvis endnu intet bestemt sige derom.“ svarede Ellinor, som begyndte at føle sig varm for Sagen. „Men jeg skal gjøre mig al Umage for at sætte mig ind i Forholdene, og som Onkel Paul altid lærte mig, tænke saa klart som muligt over hvor der er Ret og hvor Uret. Har jeg først indset det, saa kan du være vis paa, at jeg skal være villig til at stille mig i de Kæmpendes Rækker, paa den Side hvor jeg finder Retten, og, saavidt mine Kræfter rækker, kæmpe til Sejren bringes hjem.“

„Ja det oplever du og jeg neppe,“ sukkede Johanne, „det vil vare mere end ét Slægtled før det kan lykkes os at bekæmpe alle de gamle indgroede Fordomme, de har sat sig saa fast i den menneskelige Bevidsthed, at Kvinden selv, der burde være vor naturlige Allierede, ofte vender sig imod os. Stor Erkjendtlighed føler vi derimod for alle de Mænd, som uegennyttige har taget sig af Kvindesagen, men det er endnu kun en meget lille Del, der er højsindede nok til at sympatisere med det saakaldte svage Kjø, som oftest haaner og spotter Manden den, betragter den som en Modesag, et nyt Udslag af Kvindens urolige, uudviklede Tankegang. De unge Mænd er som oftest de værste, som nu f. Ex. Erik, han hører til vore haarde, bitre Modstandere, selv Fa'r er liberalere.“

„Er Erik saa stærk en Modstander?“ udbrød Ellinor.

„Ja, han og jeg har havt mangan varm Debat i disse Dage,“ svarede den ivrige lille Johanne. „Og hvor jeg saa har ærgret mig over ham, thi han mener selv at han ikke nedsætter Kvinden, trods det at han vil holde hende paa den gamle Plads, og som en skrøbelig Gjenstand bevare hende for at blive set paa og rørt ved. Fa'r gjør nu ogsaa sit til at bibringe Erik ringe Tanker om Kvinden, ved at raade ham til at tage sig i Agt for Efterstræbelser af giftelystne Kvinder og deres gridske Mødre, som han siger, nu da Erik er bleven saa rig og altsaa et godt Parti.“

Da Johanne ikke fik noget Svar herpaa, udbrød hun: „Du er nok søvnig, Ellinor, Godnat!“

Ellinors sagte Godnat, bestyrkede Johanne i Troen paa at hun var søvnig, hun slukkede derfor hurtigt Lyset, puttede sig ned i Sengen og sov snart trygt.

Men Ellinor sov ikke. Hun var pludselig kastet ind i en anden Tankegang, der vakte pinlige Bekymringer tillive. Johannes Ord om, at Erik var et rigt Parti, der vilde blive efterstræbt af Kvinderne, syntes paa en Gang at afsløre de sidste Dages gaadefulde Indtryk.

Hvor havde det ikke forundret hende at hendes Moder saa bestemt havde holdt paa, at hun skulde kjøre ud til Knudsens denne Balaften, hun vidste jo dog at Moderen slet ikke kunde lide Johanne, og ved flere Lejligheder havde nægtet hende at komme sammen med hende, fordi, som hun sagde, hun ikke ønskede sine Døtre paavirkede af hendes emanciperede Anskuelser og Væsen.

Den gamle Kammerherreinde Dalstrøm, som hendes Moder altid gjorde saa meget Væsen af, og tog mere Hensyn til end til noget andet Menneske, og som netop havde sin stakkels blinde Datterdatter i Besøg, havde ønsket at hun, Ellinor, skulde tilbringe denne Forvisnings Aften hos hende, og var

selv kommet hen til dem for at invitere hende, men Oberstinden havde sagt nej, og stakkels Ellinor havde maattet høre paa den vitterlige Usandhed, som Moderen gav til Undskyldning, at der var skrevet til Knudsens, som nu ventede hende, thi Brevet til Rudbygaard blev først skrevet nogle Timer senere.

At hendes Moder havde en eller anden Hensigt med disse Bestemmelser og Omsvøb, at hun forfulgte et bestemt Maal, var Ellinor fuldt overtydet om, men det havde været hende umuligt at tænke sig, hvori de bestod. Nu vakte Johannes Ord hendes Mistanke. „Moder vidste jo at Erik var paa Rudbygaard, var det tænkeligt at hun allerede nu lagde Planer til at arrangere et Parti mellem ham og mig,“ tænkte Ellinor, medens Blodet brændte i hendes Kinder, „var det derfor jeg absolut skulde kjøre til Rudbygaard? Var det derfor Kammerherreinden, Byens første Dame, Moders Ideal, maaske for første Gang maatte gaa med et Afslag? Nej, nej, det er umuligt, det er ondt af mig at tro det, jeg er jo endnu ikke konfirmeret, og bliver hjemme betragtet som et Barn, trods mine sexten og et halvt Aar. Nej, det kan jeg, det vil jeg ikke tænke. Men,“ fortsatte hun, idet hun haardt pressede sine Hænder sammen, „det er afgjort, jeg bliver ikke herude til imorgen Aften, jeg kan godt faa Onkel Knudsen til at kjøre mig hjem imorgen Formiddag. Erik skal ikke tro om mig at jeg kom her for at være sammen med ham, jeg bryder mig jo slet ikke om ham, jeg vilde ikke nogensinde tænke paa ham, hvis han ikke hørte med til mine kjæreste Erindringer fra den lykkelige, lykkelige Tid hos Tante Betty og Onkel Paul.“

Taarerne littede nu hendes urolige, trykkede Sind, og med dem paa Kinden sov hun omsider ind.

Femte Kapitel.

Da Ellinor næste Formiddag sad med de to Søstre i Dagligstuen, kom Proprietæren ind til dem for at spørge hende, om hun havde Lyst til efter Frokosten at ride en rigtig rask Tur med ham i det klare Frostvejr, hun kunde vel nok faa' en Ridedragt at laane hos Johanne.

Ja Tak, kjære Onkel, den lod sig nok arrangere," svarede Ellinor, „men jeg tror neppe det lader sig gjøre. Jeg har jo Lov til at blive her hele Dagen, da jeg først skal til Præsten imorgen. Men jeg er kommet i Tanker om noget, som gjør det aldeles nødvendigt for mig at komme hjem endnu i Formiddag, jeg tænkte at bede Cecilie om at kjøre mig hjem i Pigebørnenes Ponyvogn.“

„Er her saa kjedeligt, at du ikke engang kan holde den Dag ud —“

„Aa, Onkel, du véd jo godt det ikke er Meningen,“ afbrød Ellinor ham, „under andre Omstændigheder blev jeg her gjerne mange Dage, men som det nu er maa jeg hjem. det er ganske nødvendigt, skjøndt jeg er meget, meget kjed over at det er saa,“ tilføjede hun, og saa' saa alvorlig vemodig ud, at den venlige Mand godmodigt udbød:

„Ja ja da, min Pige, hvad der er nødvendigt maa man bøje sig for. Men vi kan endda faa' os en Ridetur, thi jeg kan godt lægge Turen om ad Byen til, og følge dig lige til din Dør, saa har jeg dit Selskab saa meget længere.“

Ellinor blev meget fornøjet over dette Forslag. Ridedragten ordnede hun og Johanne med Lethed, og hendes øvrige smaa Sager vilde blive sendt efter hende. Hun hørte venligt paa den øvrige Families Beklagelse over hendes frem-

skyndede Hjemfart, men følte sig i høj Grad tilfreds med saaledes at have faaet sin Vilje.

Erik, som havde været ude paa en lang Morgentur, kom nu til, og Samtalen blev ført livlig mellem de Unge, thi Proprietæren gik tilbage til sit Værelse, og hans Hustru syslede i Huset. Længe varede det imidlertid ikke, førend den ivrige lille Johanne greb en Ytring af Erik, som hun i Kvindesagens Interesse fandt ikke burde gaa upaataalt hen, og Ellinor blev nu Vidne til en af deres varme Debatter.

Varm var den dog egentlig kun fra Johannes Side, thi Erik imødegik hende roligt og betænksomt. Ellinors egen varme Natur drog hende til nærmest at samstemme med Johanne, medens hendes klare Tanke ogsaa ofte maatte give Erik Ret.

Johanne gnistrede af Vrede over Kvindens Underkuelse. Hun saa' og gjenfandt den næsten i alle de Forhold, hun kom i Berøring med, medens Erik vel indrømmede, at der i Lovgivning og Sædvaner kunde have indsneget sig enkelte Uretfærdigheder, men i det Hele og Store slet ikke kunde opdage denne almindelige kvindelige Underkuelse. Tvertimod, han havde lige saa ofte været Vidne til Mandens Underkuelse af den udholdende, ihærdige Kvinde.

„Ja, det beviser intet,“ udbrød Johanne. „At der gives Mænd, der lader sig kue af Kvinden, forbedrer ikke hendes Samfundsstilling, det viser kun, hvilken ynkelig Pjalt det stærke Kjøn kan fornede sig til at blive.“

„Den Ytring beviser i ethvert Tilfælde, hvor lidet du kjender til mit Kjø,“ svarede Erik med mere Varme end hidindtil. „Thi efter min Overbevisning er det netop den mandigst følende og tænkende Mand, der lettest lader sig kue af den ukvindelige Kvinde, som vil have Overtaget. Han vil ikke benytte sin fysiske Styrke til at overvinde hende, i saa

Fald vilde Sejren blive ham let, men hans Mandighed oprøres imod Anvendelsen af den raa Kraft mod den svagere Part, den vil kun Umandigheden benytte. Og hans aandelige Evner kan, netop i Kampen om Overtaget, ikke hamle op med Kvindens, thi er han en Mand i Ordets bedste Betydning, vil hans klare, logiske, mere storslaaede Tanke ikke kunne udholde det utrættelige, uopslidelige, sig selv modsigende smaalige Mundhuggeri, som den Kvinde, der for enhver Pris vil sætte sin Vilje igjennem, altid fører paa Lager. Saa bøjer han af, trækker sig ud af Kampen og opgiver sine Ønsker og sine Rettigheder. Thi hvor svært dette end er for ham, er det dog muligt, medens det for den mandige Aand er umuligt at leve i evige Smaakævlerier.“

Johanne var virkelig et Øjeblik bragt til Taushed men ogsaa kun et Øjeblik. Saa udbød hun: „Nu er vi igjen inde paa de ægteskabelige Forhold, dette personlige Forhold mellem Mand og Kvinde, Gud véd, det trænger ogsaa til store Reformers. Dog er det ikke det, der mest ligger mig paa Sinde. Det er Kvindens hele Stilling i Samfundet. Enhver, der uholdt betragter denne, maa kunne se, hvor stænget, trykket og kuert den er.“

„Det Tryk bæres mærkelig lidet tilskue,“ svarede Erik smilende, „der er tværtimod en Frejdighed og Sikkerhed udbredt over Kvinden nutildags, som meget lidt tyder paa, at hun er kuert. I meget gamle Dage, da Kvinden førte sit Liv stille og tilbagetrukket, vilde man maaske lettere kunnet tro paa det. I vor Tid derimod, hvor skal man der kunne opdage den underkuede Kvinde, synes du f. Ex., at du selv er underkuert?“

„Aa Passiar,“ udbød Johanne ærgerligt, thi hun holdt ikke af, at der blev talt spøgende om den Gjenstand, hun omfattede med saa megen Interesse. „Og dog,“ vedblev hun og

saa' alvorligt paa Erik, „er din Spøg nærmere ved Sandheden end du tror. Jeg er netop kuert under Mandens Fordomme mod Kvindens Samfundsstilling.“

„Du, Johanne!“ udbød Ellinor og Erik i samme Aandedræt.

„Ja netop jeg.“ ivrede Johanne. „Jeg skal villigt indrømme, at mine Kaar herhjemme er lette og at jeg lever i kjærlige lyse Forhold med fuld Frihed til at udtale mig, klæde mig som jeg vil, rejse, gaa og komme som jeg har Lyst til. Men min inderligste Lyst, min dybeste Attraa nægtes mig dog af Fader, fordi jeg er en Kvinde. Var jeg hans Søn i Stedet for hans Datter vilde han ikke nægte mig at studere. Saaledes er ogsaa jeg kuert af den vrang Samfunds Ordning, der ikke vil taale, at Mand og Kvinde bliver ligestillede, saaledes kan ogsaa jeg tale med om Kvindens Underkuelse. Men,“ tilføjede hun og de brune Øjne lyste med fast, viljestærk Bestemthed, „I kan være vis paa, jeg skal nok sætte min Vilje igjennem alligevel.“

Erik brast i Latter: „Min kjære Kusine, skal vi saa ikke hellere vente med at tale om din Underkuelse, til vi ser om du sejrer eller ej, thi Sejrherreren kan ikke kaldes underkuert, vel?“

Ellinor, som uvilkaarligt havde smilet ad den komiske Modsigelse i Johannes Ord, kom hende ikke desto mindre til Hjælp. „De maa dog vistnok indrømme Erik, at selv om Johanne faar sit Ønske, at studere, sat igjennem, saa er den Ligestilling for Mand og Kvinde, som hun ønsker gennemført, ikke heller her til Stede. thi fordi hun er Kvinde, naa'r hun det først gennem Kamp, hvorimod hun, hvis hun var sin Faders Søn, let og uden Kamp vilde faaet Tilladelsen.“

„Men det er jeg slet ikke vis paa,“ svarede Erik, „jeg er tvertimod aldeles overbevist om, at Johanne og hendes Broder i dette Tilfælde er fuldstændig ligestillede. Onkel har det

Ønske at Albert skal være Landmand, for engang at overtage Rudbygaard, ligesom han overtog den efter sin Fader. Hvis Albert, naar han kommer til Skjelsaar og Alder, derfor vil tale om at studere og gaa bort fra Landvæsenet, vil det sikkert ogsaa kun lykkes ham gennem Kamp, thi Onkel opgiver ikke let sine Planer.“

De blev nu kaldt til Frokostbordet, hvor Samtalen drejede sig om andre Emner, blandt andet aftalte Proprietæren og Ellinor, at Rideturen skulde fastsættes til Kl. 12.

Da hun ved dette Klokkeslet stod færdig, og Hestene allerede stampede foran Husdøren, overraskede Onkelen hende meget pinligt, ved med et ærgerligt Ansigt at meddele hende, at han havde faaet nogle indviklede Sogne-raads Forretninger, som forhindrede ham fra at ride med hende, men Erik vilde nok overtage hans Plads paa Hesteryggen og bringe hende sikkert hjem.

Erik var mere end villig, men Ellinor kunde gjerne have grædt af Ærgrelse over sin fuldstændig mislykkede lille Plan. Der var imidlertid ingen Mulighed for at trække sig ud af det, og da Erik kort efter kom ned i Ridestøvler og Sporer, hjalp han hende til Sæde paa Hesten, hun hilste endnu engang Farvel, og fulgt af Erik red hun i rask Trav henad Landevejen i det dejlige, frostklare Vejr.

„Det var en mageløs Idé af Deres Onkel Paul, at lade Dem lære at ride. Ellen,“ udbrød Erik, fornøjet over Rideturen i det smukke Vejr med en ung Pige, som han altid havde syntes saa godt om og havt saa mange muntre Samtaler med.

Han var som attenaarig Student kommet i Huset hos en god Ven af Doktor Lind. Ellinor var den Gang tretten Aar, et lykkeligt, livligt Barn. Naar de to Familier kom sammen, hvad hyppigt skete, var de to Unge henviste til hinandens

Selskab, som de gjensidig fandt stort Behag i. Han mørede sig over hendes kvikke Svar og Bemærkninger, og fandt hende saare ulig alle andre halvvoxne Piger af sit Bekjendtskab, som han enten oversaa' eller ærgrede sig over. Han lånte hende Bøger, læste eller sang for hende, de løb paa Skøjter sammen og havde altid meget at tale sammen om, som et Par rigtig gode Venner. De udfandt endogsaa, at de næsten var i Familie med hinanden, da Ellinors Moder var en Kusine til Fru Knudsen, og hans Fader var gift med en Søster til Knudsen. To Aar havde de saaledes tilbragt med hyppige, fornøjelige Sammenkomster, i hvilke Ellinor mere og mere udviklede sig til en smuk Pige. Erik var lige paa Nippet til at forelske sig i hende, da hun flyttede til sit Hjem. Den spirende Følelse fik derved ikke Tid til at udvikle sig, men sank hen i en stille Dvale, saa at han nu kun mindedes sin muntre Ungdomskammerat; da han atter gjensaa' hende, endnu langt smukkere end han havde tænkt sig hende. Men Gjen-synet havde alligevel ikke svaret til, hvad han ventede. Der var kommet noget saa forunderlig fremmed ind i deres Forhold. Hun var ikke det livlige, aabne, unge Væsen han havde kjendt. Glimtvis kunde Livligheden lyse frem, men saa blev hun atter saa ulig sit gamle Jeg, at Erik ikke formaaede at slaa den gamle Tone an imellem dem. Og allerede den næste Dag skulde han rejse tilbage til Kjøbenhavn. De vilde denne Gang skilles mere fremmede for hinanden end tidligere, og denne Tanke gjorde ham ondt. De havde været saa gode Venner, mon det nu skulde være forbi. Disse Tanker fyldte hans Sind i Afskeds Øjeblikket, og han modtog derfor med Glæde Onkelens Forslag om at følge Ellinor hjem, saa var der maaske endnu en lille Mulighed for at komme i de gamle Folder, før de skiltes. Da han Aftenen forud havde opdaget at hun mest lignede sig selv, naar de talte om det gamle

Hjem og dets Beboere, var det næsten instinktmæssig han strax begyndte at tale om hendes Onkels Idé, at lade hende undervise i Ridning.

„Ja,“ svarede Ellinor, „han ønskede, jeg skulde kunne ledsage ham paa de Rideture han foretog for sin Helbred, men desværre red jeg kun to eller tre Gange med ham, førend jeg maatte hjem til mine Forældre.“

Tonefaldet i hendes Stemme ved den sidste Sætning, bragte ham til ikke at spørge om hendes nuværende Forhold, trods hans Ønske om at kjende lidt til dem. Han vedblev derfor: „Som jeg allerede sagde Dem igaar, er Deres Onkels Helbreds Tilstand god nu, men hvor maa han ikke i sin Ensomhed savne det glade, lykkelige Samliv med Dem og sin afdøde Hustru. Jeg har aldrig kjendt et smukkere, mere ideelt Hjemliv end i Doktor Linds Hus.“

„Ja, ikke sandt, hvor jeg er glad over at De siger det — mit gamle, yndige Hjem,“ og hun saa' mildt og varmt paa ham med sine taarefyldte Øjne. Hun havde lovet sig selv, at hun vilde være stiv og tavs i sit Væsen imod ham, men hvor var det muligt, naar han talte saaledes om det eneste Sted, hvor hun havde følt sig hjemme.

„Ja, det var et yndigt Hjem,“ bekræftede Erik, „men de to Mennesker, Deres Onkel og Tante, havde ogsaa i en sjelden Grad Betingelserne for at skabe et saadant Hjem.“

Ellinor saa' tankefuldt op paa ham idet hun sagde: „Jeg har af og til tænkt over det. I den første Tid efter at jeg var flyttet fra det kjære, gamle Hjem, troede jeg, at den Glæde og det fortryllende Liv der var udbredt over Tilværelsen i det, nærmest var begrundet i den Aandfuldhed og Intelligens de begge var i Besiddelse af. Senere har jeg imidlertid ment, at det dog vistnok mere maatte søges i deres inderlige, gjen-sidige Kjærlighed, og deres dybe Religieusitet. Jeg, som altid

var om dem, saa' jo, hvorledes deres daglige Bestræbelser gik ud paa at glæde hinanden, hvorledes han altid i alle Forhold først tog Hensyn til hendes Ønsker og hun til hans. Kom der Sorger eller Tvivlsspørgsmaal om Ret og Uret, saa søgte de Raad og Hjælp hos Gud. Hans Vilje var deres Lov. Ingen kjendte Guds Ord bedre end Onkel Paul, ingen kunde forklare det mere indtrængende og fyldigere end han. Nu da jeg gaar til Religionsundervisning hos Præsten, har jeg ofte følt, at Onkel Pauls Fortolkninger af Loven og Evangelierne var klarere og mere forstaaelige for mig, skjøndt altid i Overensstemmelse med Præstens.“

„Ja De har Ret Ellen,“ udbrød Erik, „det er utroligt, hvad man kan lære af Deres Onkel Paul. Det er vel omtrent et Aar siden,“ fortsatte han i en lidt sagtere Tone, „at der vaagnede en urolig Tvivl i min Sjæl, som truede med helt at føre mig bort fra min Barnetro, men saa tog Deres Onkel sig af mig, og netop gjennem de videnskabelige Studier, som havde ført mig bort fra Kristendommen, førte han mig, ved at trænge dybere ind i den, tilbage til den. Hvor taknemlig, hengiven jeg er ham vil De derfor let forstaa. At hans Kristentro har gjort ham til den Ægtefælle han var, derom er jeg overbevist, hvor alvorligt har han ikke talt med mig om Ægtemandens store Ansvar, og de Pligter Bibelordet paa-lægger ham — I Mænd elsker eders Hustruer, ligesom og Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den. — Ja, bliver jeg nogensinde en god Ægtefælle, kan min Hustru takke Dr. Lind derfor.“

Disse sidste Ord, som han ytrede spøgende, kaldte atter den forrige Aftens Ærgrelser tillive i Ellinors Sind. tilligemed dem, der idag var affødte af Tanken om at vende hjem til Moderen i hans Selskab. Og samtidig var hun saa vred paa sig selv, fordi hun ikke kunde faa Bugt med denne uhygge-

lige Mistanke. Hvor ofte hun end jog den fra sig og forsikrede sig selv, at hun hverken vilde eller kunde tro den, steg den dog atter og atter frem i hendes Sjæl og forbitrede hende den Glæde ved Samværet med Erik, hun ellers saa naturligt vilde have følt. I dette Øjeblik fik Ærgrelsen Overhaand over Selvanklagen, hun rettede sig derfor i Sadlen, satte Hesten, som under deres Samtale var sat i Skridtgang, i Trav og sagde let:

„For at blive det, maa De først lære ikke at overse Kvinden og stille hende saa dybt under Manden, som De nu er tilbøjelig til at gjøre.“

Erik saa' forbavset paa hende. „Det har De umulig kunnet udlede af mine Ord. Den Tanke har Johanne indpodet Dem, jeg troede ikke De lod Dem saa let paavirke.“

Blodet fo'r Ellinor op i Kinderne: „Ganske vist har Johanne først omtalt for mig, at De var en bestemt Modstander af Kvindesagen, men adskillige af Deres egne Ytringer har senere bekræftet hendes Udsagn. Jeg dømmer ikke slet saa blindt som De tror.“

„Saa har De misforstaaet mig, Ellen,“ udbrød Erik ivrigt, „det er saa langt fra, at jeg stiller Kvinden under Manden. Jeg véd jo, at hun allerede i Tidernes Begyndelse skabtes til at være Mandens Medhjælp, og intet Udtryk i Bibelen om Kvinden forstaar jeg saa godt som dette. Netop en Medhjælp har han i den sande Kvinde, en Hjælp, som den ene Mand ikke kan være det for den anden. Baade sjæleligt og aandeligt, som ogsaa i det daglige Arbejde, er hun hans bedste Hjælp, i Sorg og Sygdom hans bedste Trøst og Støtte, hun er den, han glad og tillidsfuld betror alt det dyrebareste han ejer, sin Ære og sit Navn, sit Hjemms Fred, sin egen Lykke og sine Børns Udvikling. Tror De, at Manden med det Syn paa Kvinden, sætter sig selv over hende?“

„Jeg indrømmer, at jeg ikke har sat mig tilstrækkelig ind i den saakaldte Kvindesag til at kunne optræde som dens Forkæmper,“ svarede Ellinor eftertænksomt. „Men det synes mig, at alt hvad De der fremførte, kun er de romantiske Tanker som vel enhver ung Mand gjør sig om det Ideal han haaber at møde i Verden og gjøre til sin Hustru, altsaa gjælder det kun den ene Udvalgte. Der var flere af Deres Ytringer igaar, som tydede paa, at De ikke vilde, Kvindekjønnen i det Hele taget skulde indtage den Ligestilling i Samfundet som der af Kvindesagens Parti stilles Fordring til, De udtalte Dem skarpt om hendes uberettigede Indtrængen i Stillinger, hvori De ikke mente hun kunde gjøre Fyldest, fordi hendes Evner ikke passede til dem, og jeg forstod ikke rettere end at De forbeholdt Manden Plads Nummer et, medens De anviste hende Plads Nummer to, altsaa dog lidt nedenfor.“

Erik red et Øjeblik tavs og med sammentrukne Øjenbryn, under hvilke Øjnene stirrede stivt frem for sig. Omsider sagde han: „De har baade Ret og Uret i hvad De der fremsatte, og mit Svar maa derfor gives i to Afdelinger. De har Ret naar De siger at jeg og de fleste Mænd med mig, tror jeg nok jeg tør sige, ikke ønsker Kvindens Ligestilling i Samfundet, saaledes som den fordres af Forkæmperne for Kvindesagen. Paa ingen Maade fordi Manden ønsker at beholde noget Eneherredømme, men fordi vi nærer den Overbevisning, at Kvinden vil tabe mere end hun vil vinde derved. Jeg tror ikke hun kan gjøre Fyldest i de samme Stillinger som Manden nu beklæder, ikke fordi hendes Evner er ringere, men fordi de er af en anden Natur, og skal uddannes for andre Krav end hans. Den studerende Kvinde kan sikkert tilegne sig den samme Kundskabsfylde som Manden, ja endogsaa naa det i kortere Tid end han, da hun som Regel har et hurtigere

Nemme og en kvikkere Tanke, men hun vil vanskeligere naa at anvende den med samme Dygtighed som han, dertil mangler hun logisk Sans og Evnen til at concentrere Tanken. Og vil hun nu af al Magt stræbe at naa Manden heri, sætter hun hele sin Kraft ind derpaa, saa maa hun derigjennem omdanne sin Natur saaledes, at den fine Kvindelighed, gjennem hvilken hun har sin ubeskrivelig store, velsignelsesrige Indflydelse paa Samfundet, gaar tabt. I det Øjeblik Kvinden bliver Mandens sideordnede Kammerat, ophører hun at blive hans Medhjælp efter Guds Vilje. Derfra skriver sig, efter min Mening, hans Modstand mod de fremsatte Fordringer, thi han vil ikke miste hende, han véd og føler at han ikke kan undvære hende som sin Medhjælper. — Men Uret har De naar De tror, at mine Udtalelser om alt hvad hun er for Manden, skrev sig fra en romantisk Stemning, og kun var tænkt om Hustruen. De glemmer hvad Moderen er for Drengen, hun er som oftest Bæreren af hele hans Fremtidsvandel, thi hun lægger Grunden under den. Hvad Søsteren er for den unge Knøs, og De véd maaske neppe hvilken forædlende Indflydelse hvert ædelt, sandt kvindeligt Væsen, Manden møder paa sin Livsvej, særlig i de unge Aar, har paa ham.“

„Jeg vilde virkelig gjerne lade mig overbevise,“ sagde Ellinor, idet hun lidt drillende trak paa Smilebaandet, „men lyder det dog ikke som Egoisme, naar De siger at Manden ikke vil aabne Kvinden Adgang til sine Livsstillinger, fordi han derved frygter for at miste den Hjælp af hende, han ikke vil undvære? Sæt nu at hun foretrak at være hans sideordnede Kammerat, er det saa smukt eller rigtigt af ham, at lægge Hindringer i Vejen for hendes Ønsker, fordi han trænger til hende?“

„De glemmer to Ting, Ellen, det er ikke ham alene, der taber derved, hun lider et større Tab ved at tabe sig selv,

i det hun gjør Vold paa sin Natur, og dernæst sætter hun sig op imod Guds Vilje, naar hun ikke uddanner sine Evner til at blive den Medhjælp for Manden, som Han skabte hende til at være. Det er ikke Egenkærlighed der bringer Manden til at ønske, at Nutidens Kvinder vedblivende skal leve deres mere tilbagetrukne Liv, Livet inden Hjemmets skærmende Vægge. Han ønsker intet hellere end at arbejde for hende, skærme hende mod al Nød, vogte hende for al Fare. Derfor skal hun lade ham arbejde ude i Verden for begge, lade ham sørge for at hun ikke kommer i Berøring med Livets haarde skarpe Kanter, inden Hjemmets fire Vægge skal hun skærmes for Synet af al Raahed og alt Smuds — —“

„Ja og svøbes i Bomuld og sættes under Glasklokke“, afbrød Ellinor ham leende. Han deltog imidlertid ikke i hendes Munterhed, og en Stund red de tavse ved hinandens Side.

„Se saa, nu er vi snart hjemme,“ udbrød Ellinor kort efter, da de red ind paa Byens Brolægning. „Naar vi næste Gang ses, Erik, skal De finde en bedre udrustet Modstander i mig, hvis jeg da bliver en Modstander. Jeg skal nu først til at sætte mig ind i Sagen, som jeg kun kjender grumme overfladisk, derfor véd jeg endnu ikke, hvilket Parti jeg kommer til at høre til.“

„Jeg vilde ønske De vilde tale med Deres Onkel derom,“ svarede Erik, „han vilde lære Dem at se det fra den rette Side.“

„Nu er jeg meget nær ved at tro, at Onkel Paul ser Sagen fra Deres Standpunkt,“ lo Ellinor.

Men Erik trak end ikke paa Smilebaandet, han svarede alvorligt: „Han ser den i ethvert Tilfælde fra et kristent Standpunkt,“ og dermed red de ind ad Porten paa Oberstens Hus.

Da Tjeneren kom løbende for at modtage Ellinor og sætte Hesten, der skulde rides hjem af den Karl der bragte hendes Tøj, i Stald, havde Erik allerede hjulpet hende ned. Hun indbød ham venligt til at følge op med og hilse paa hendes Forældre, hvad hun imidlertid, efter Udtrykket i hans Ansigt, ikke antog han vilde modtage, han undskyldte sig ogsaa og tilføjede, at han næste Dag paa Gjennemrejsen vilde besøge dem og tage friske Hilsner med til Doktor Lind.

Ellinor gik langsomt opad Trappen til sit eget Værelse. Jomfruen havde sagt hende, at ingen af Familiens Medlemmer var hjemme, og dette var hende en Skuffelse. Der kom en uhyggelig Følelse af Flauehed og Tomhed over hende, som i Øjeblikket ligesom standsede alt Tankeliy. I denne Tilstand afførte hun sig Ridedragten, klædte sig om og gik ned i Dagligstuen.

Hendes hurtigt vekslede Stemninger under Rideturen var, da hun naaede sit Hjem, slaaet over i en triumferende Følelse ved Tanken om, at naar hun saaledes kom, fulgt af Erik, tidligere end hun var ventet, vilde hendes Moder sikkert deri se et Tegn paa, at alt gik fremad efter hendes Planer, men dem vilde Ellinor saa give et Grundstød ved at fortælle, at de havde skændtes det meste af Vejen og næsten var skiltes som Uvenner. Thi aldrig tidligere havde hun og Erik sagt hinanden et saa køligt og formelt Farvel.

Men som hun nu sad der, sammenrullet i den store Lænestol, med Albuerne paa Armstykket og Ansigtet skjult i Hænderne, var der ikke Spor af Triumf i hendes Sind. Tvertimod, medens Tankerne strømmede ind over hende, følte hun med angerfuld Ydmyghed, at hvad der havde fyldt hendes Sind var ondt, mistroisk og saa langt, langt fra hendes tidligere Jeg, saaledes som hun havde været i Tante Bettys Levetid, da hun ikke kjendte hverken Sorg eller Savn. Hvor

smerteligt følte hun ikke den fuldstændige Mangel paa Forstaaelse der var mellem hende og denne Moder, som hun, til Trods for at hun saa ofte følte sig tilbagestødt, dog elskede. Hvor pinligt var hun sig ikke bevidst, at dette Forhold gjorde hende bitter, drillesyg og ond. „O, Onkel Paul, hvilken slet Pige jeg dog maa være, siden jeg kun kunde være god i Eders kjærlige Nærhed, i Eders Hjem, hvor der altid var Sandhed og Fred. Gud hjælpe mig, jeg er saa svag lige over for Fristelserne til det Onde, selv Erik morede det mig næsten at ærgre og plage. Min Fader i Himlen, lær mig at blive Dit gode Barn.“

Hun rejste sig og gik hen til Flygelet, hvor hun sagte begyndte at spille Accompagnementet til Hartmanns „Lær mig Nattens Stjerne,“ men saa brast hun i Graad, saa heftig og vedholdende, at da hendes Familie nogle Timer senere kom hjem, fandt de hende, lidende af voldsomme Hovedsmærter, i Sengen

Da hun om Aftenen havde det saa meget bedre, at hun efter Theen kom lidt ned i Dagligstuen, betroede Marguerite hende sin store Nyhed, at hun igaar Aftes paa Ballet var bleven forlovet med Kammerjunkeren. Han var imorges rejst til Kjøbenhavn for at indhente sine Forældres Samtykke. Han vilde skrive saasnart han havde faaet det, og hvis det var ham muligt at faa Rejsetilladelse fra sit Kontor, han havde en Ansættelse i Udenrigsministeriet, kom han selv snarest muligt. Forløvelsen skulde saa deklareres, og derefter skulde hun forhaabentlig rejse til Kjøbenhavn for i en fjorten Dages Tid at besøge Svigerforældrene, saa kunde hun være hjemme igjen til Konfirmationen.

Ellinor var i en blød mild Stemning, og forsøgte at give Søsteren en saa glad og hjertelig Lykønskning som muligt, men Forsøget faldt ikke videre heldigt ud. Da Oberstinden

lagde Mærke til hvor træt og modfalden hun saa' ud, raadede hun hende til atter at gaa i Seng, fulgte hende selv op, hjalp hende med Afklædningen og gav hende et beroligende Middel. Det varede heller ikke længe førend det stakkels trætte Barn faldt i en tryk Søvn.

Da Erik næste Dag efter Løfte kom, traf han hende alene i Dagligstuen. Hun saa' atter frisk og rask ud, og med Glæde opdagede han det gamle, velbekjendte, milde Udtryk i de dybe mørke Øjne. Da han spurgte hvorledes hun havde det efter Rideturen, svarede hun paa sin oprigtige Maade: „Tak, jeg har det rigtig godt idag. Igaar endte Dagen med en alvorlig Hovedpine, men det var kun en velfortjent Straf for al min Uartighed i Dagens Løb, ja ogsaa mod Dem, Erik, var jeg drillesyg og utaalelig; tilgiv mig og bedrøv ikke Onkel Paul ved at fortælle ham, hvor forandret De har fundet mig,“ og hun saa' op paa ham med sit søde Smil.

„Idag finder jeg Dem jo ganske som den gamle Ellen, trods de Forandringer, der er foregaaet med Dem,“ svarede han fornøjet. „Jeg er vis paa, det vil glæde Deres Onkel at høre, hvor rask De ser ud, hvor meget De har udviklet Dem, og hvor overordentlig smuk Deres Syngestemme er bleven. Det Talent maa De endelig ikke forsømme at ud-danne.“

„Jeg skal gjøre mit bedste,“ svarede hun, „men det kan maaske være vanskeligt nok at faa god Vejledning i saadan en lille By som denne.“

Familiens øvrige Medlemmer kom nu efterhaanden ind, og Samtalen blev almindelig. Trods sin Beslutning, ikke at ville lade nogen Mistanke eller Misstemning faa Indpas i sit Sind, var det umuligt for Ellinor at bevare sit gamle frimodige Væsen overfor Erik, efter at Oberstinden var kommet tilstede. Hun sad stiv og tvungen og deltog kun med enkelte smaa

henkastede Ord i Samtalen. Først da Erik rakte hende Haanden til Afsked, faldt Stivheden af hende og inderligt bad hun ham bringe Onkelen de kjærligste, varmeste Hilsner fra hende. Det lovede han med et varmt, trofast Haandtryk, og saa skiltes de to gamle Venner.

Femte Kapitel.

Forlovelsen blev deklareret med stor Pomp og Pragt. Kammerjunkereren sendte hver Morgen, saalænge han opholdt sig i den lille By, sin Brud en pragtfuld Buket Roser og var i det Hele taget en meget hensynsfuld Brudgom, kyssede sin Svigermoder paa Haanden, politiserede med sin Svigerfader og trakterede ham med sine udsøgt fine Cigarer, gjorde ligefrem Kur til sin Svigerinde, uden at det nogensinde lykkedes ham at gjøre hende venlig stemt for sig, hun var lige kold og tilbageholdende. Kokkepigen fik adskillige graa Haar i den Ugestid han tilbragte i Byen, thi aldrig havde Oberstinden været saa vanskelig at tilfredsstille. Axel Smith kom til at se lidt mager og ualmindelig stille ud, men Oberstinden svømmede i et Hav af Henrykkelse, og spurgte mere end engang Obersten, om han kunde huske hendes Spaadom paa Balaftenen: At den Sum Festen kostede, den vilde bære gode Renter, — havde hun ikke havt Ret? Festklædte Venner og Bekjendte strømmede ind i Oberstens Hjem og lykønskede med deltagende Glæde, medens de i deres eget Hjem lydeligt udtalte deres Forbavselse og Beklagelse over, at Falsens

vilde kaste deres nydelige unge Datter i Armene paa en Mand i Sterns Alder, en Mand i Fyrrene, og med hans Rygte, blot fordi han var sin rige Faders eneste Barn og Arving.

Saa rejste Marguerite til sine Svigerforældre, — et sandt Triumftog. Hele hans Slægt, og der var mange Onkler, Tanter o. s. v., havde, siden Alexander blev voxen, frygtet for at han en skøn Dag skulde gifte sig med en mindre velopdragen Pige fra en Kafé chantant eller lignende, da hans Smag syntes at gaa i den Retning. For dem alle var den lille nydelige Oberstdatter en glædelig Overraskelse, og de modtog hende derfor med enstemmig, jublende Fryd.

Beruset og sejrersstolt over al den Velkomstglæde, kom Marguerite hjem til Konfirmationen. Onkel Lind fulgte med hende, og i Løbet af nogle lykkelige Dage var Ellinor atter samlet med ham. Hans blotte Nærværelse virkede saa velgørende paa hende, at hun aflagde Løftet af et fuldere Hjerte og deltog i Alterets Sacramente med en dybere Følelse af dets helliggjørende Indflydelse, end hun vilde have gjort uden ham. De korte Dage svandt altfor hurtigt, og da han, Dagen efter Altergangen, rejste hjem, havde hun ikke faaet talt med ham om Halvdelen af alt hvad hun havde gjemt til hans Afgjørelse, eller til hans Forklaringer.

„Skriv til mig, min kjære Pige, om alt hvad der ligger dig paa Sinde, du skal aldrig komme til at savne udtømmende Svar, saavidt jeg mægter at give dem,“ var hans sidste Afskedsord til hende.

Han havde desuden, efterat han, efter Eriks Tilskyndelse, havde faaet hende til at synge for sig, udvirket hos hendes Forældre, at hun næste Vinter maatte komme til Hovedstaden for at tage Undervisning i Sang. Det var ikke faldet ham vanskeligt, thi Oberstens Betænkeligheder svandt øjeblikkelig, da Svogeren paatog sig hele Pengespørgsmaalet, og

Oberstinden gav villigt sit Samtykke da hun hørte, at Erik var Ophavsmanden til denne Undervisningsplan.

Marguerite tilbragte hele Sommeren paa sine Svigerforældres pragtfulde Landsted, og Ellinor henlevede den i stor Ensomhed i Hjemmet. Denne Tid medførte atter Skuffelse for hende. Da hun nu som voxen Pige i flere Maaneder skulde leve ene hos Forældrene, og saaledes mente at komme til at staa, navnlig sin Moder nærmere, vaagnede Haabet atter hos hende om at kunne opnaa større gjensidig Forstaaelse, hvorpaa der kunde opbygges et kjærligt, fortroligt, tillidsfuldt Forhold. Men det viste sig at være en Umulighed. Ellinor sørgede og grublede over denne for hende saa ubegribelige Forunderlighed. Hvorfor kunde to Mennesker som holdt af hinanden ikke finde hinanden helt? Her stod hendes Forstand stille.

Sagen var den at hun absolut vilde lægge et Indhold ind i en Sjæl, som intet havde. Den fine Selskabsdame, den praktiske Husmoder, den omhyggelige Moder, thi det var Oberstinden paa sin Vis, forstod ikke, anede ikke, at hun ikke fyldestgjorde alle de Krav der stilledes til hende, naar hun samvittighedsfuldt sørgede for sine Omværendes materielle Fornødenheder, ja for sine Børns Vedkommende endog udstrakte sin Forsynlighed saa vidt, at hun sørgede for at faa' dem gift i gode Kaar, saa de fremdeles kunde deltage i Selskabelighed, have smukke Hjem, elegante Klædedragter og et godt Bord. At de samtidig havde en sjælelig Trang, aandelige Interesser, som stillede Krav til hendes moderlige Forsorg, det faldt aldrig den verdslige Kone ind. Hendes Børn havde gaaet i gode Skoler, hun sørgede for at der altid var Bøger i Huset, hvis Indhold var anerkjendt moralsk hvad mere kunde der forlanges af hende?

Naar Ellinor forsøgte at vække hendes Interesse for sit

unge Tankeliv, sin Sjæls Rørelser, fandt Moderen hende over-spændt og forskruet, men trøstede sig selv med at det fortog sig vel naar hun blev ældre, foreslog Ellinor Jernpiller og lod hende spasere meget i fri Luft.

Den Mangel hos Moderen kunde Ellinor ikke opdage, det forhindrede hendes Ungdom og Ubekjendtskab til Verden. Saa levede hun sit Tankeliv for sig selv, og gav det kun Luft i lange Breve til Onkel Paul. En Del af sin Tid tilbragte hun med at studere Kvindesagen, som Johanne baade talte og skrev om til hende, ligesom hun ogsaa laante hende de Bøger og Skrifter hun ejede derom. Meget af hvad hun læste og hørte om den, vakte hendes dybeste Interesse, medens meget ogsaa stødte hende. Hun kunde ikke selv komme til fuld Klarhed, skjøndt hun tænkte alvorligt over alt hvad der lagdes frem for hende. Indlede en Korrespondance om dette Emne med Onkelen opgav hun som for uoverkommeligt. Hun vilde selv tænke derover i Sommerens Løb, naar saa Vinteren kom vilde hun jo være i hans Nærhed, saa kunde de mundtlig gennemgaa den. Da hun imidlertid kun blev paavirket fra én Side gennem Johanne, og hvad hun sendte hende af Læsning om Sagen, og stod ene med sin unge Dømmekraft til at antage eller forkaste, var det naturligt at hun hældede mest til de ny Ideer, saa meget mere som hendes Moders stærkt begrænsede Syn paa hvad den unge Kvinde kunde tillade sig, pinte hendes Frihedsfølelse, og derved endnu mere fremkaldte hendes Sympathi for dem der vilde sprænge alle hæmmende Baand. Dog var det ikke muligt for hende helt at gaa med, dertil stødtes hendes religiøse og sædelige Følelse for ofte. Hun var desuden i Besiddelse af en naturlig praktisk Sans, som beviste hende det uholdbare i forskellige Paastande.

Da hun saaledes engang traf paa den Sætning, at i de

første Tider var det hele Kvindekjøn Mændenes Slaver, maatte hun uvilkaarlig tænke paa Sara og Abraham. Bibelen indeholder de første historiske Optegnelser, og her fortælles, at da Sara til sin store Sorg opgav at blive Moder, tillod hun Abraham at tage Hagar til Medhustru, og da Hagars og Abrahams Søn Ismael senere spottede hende og hendes egen Søn Isak, sagde hun til Abraham: „Udvis denne Tjenestekvinde og hendes Søn, thi denne Tjenestekvindes Søn skal ikke arve med min Søn, med Isak.“ Og Abraham adlød hende, skjøndt det var ham haardt imod. Og ligeledes længere fremme i Bibelen, hvor der i Slutningen af Salomons Ordsprog tales om, hvorledes Kvindens Liv som Hustru bør være. Ellinor havde oftere læst det, og det Billede hendes Fantasi havde dannet sig af den her beskrevne, dygtige, snarraadige Kvinde, der kjøber Agre og planter Vinhaver,anfærdiger Varer og forhandler dem, fører Herredømmet med venlig Omtanke over sine Folk, medens hun rækker de Trængende og Sørgende en kjærlig Hjælp, hvis Sønner priser hende salig og hvis Ægtefælle er en dygtig, hædret Mand i sit Land, fordi han, netop paa Grund af den udmærkede Medhjælp han har i hende, har kunnet vie det al sin Kraft, aldrig tynget eller nedtrykt af Ærgrelser og Bekymringer fra Hjemlivet. Hvorledet var det muligt at tænke sig disse Kvinder som deres Mænds Slavinder? Hvor kraftige og viljestærke stode disse Forbilleder for Kvinden ikke ved Mandens Side. Dog indsaa hun klart, at meget i Tidernes Løb havde stillet Kvinden i stor Afhængighed af Mandens Forgodtbefindende, hvilket havde ført til Overgreb, som aldrig burde finde Sted. Og saaledes svingede hendes Tanke frem og tilbage mellem de forskellige Anskuelser. Særligt oprørte den Udtalelse hende, at Mandens Fastholden paa, at ville være Eneherre over Besættelsen af alle indbringende Stillinger i Livet, havde

tvunget Kvinden til at søge Forsørgelse i Ægteskabet, hvorved hendes Jagen efter at gjøre rige Partier havde udviklet sig.

Dette var frygteligt, og hun følte Smerte, Skam og Vrede ved Tanken om, at hendes egen Søster havde svigtet sit Hjertes Følelser for at faa en rig Mand. Det var en Lavhed, Ellinor ikke kunde tilgive hende.

Henad Efteraaret var Oberstinden optaget af at finde et Hjem i Hovedstaden til Ellinor. Denne havde haabet at hun skulde bo hos sin Onkel Paul, men Oberstinden kaldte hende et ufornuftigt Barn, og forklarede hende, at det slet ikke kunde passe sig for en ung Dame, at bo hos en Mand der nøjedes med en Husholderske, men ikke havde en Dame i Huset, der repræsenterede en Husmoder. Da det ikke var et ligegyldigt Spørgsmaal, hvem der indførte Oberst Falsens smukke Datter i det kjøbenhavnske Selskabsliv, havde Oberstinden nok at overveje.

Endelig fandt hun hvad hun søgte. Hun mindedes at hun i Hovedstaden havde en Ungdoms Bekjendt, med hvem hun, med Aars Mellemrum, ved særdeles højtidelig Lejligheder vexlede Brev. Generalinde Fick var Enke og havde en eneste Datter, Alvilda, i Marguerites Alder, hun førte et elegant Hus, saa elegant, at det var vanskeligt at faa Pensionen til at slaa til. Dette vidste Oberstinden, og herpaa byggede hun sit Haab. Hun skrev til sin kjære Veninde og bad hende om et godt Raad, forklarede hende hvad Spørgsmaalet særlig drejede sig om, et Hjem hele Vinteren for Ellinor, for hvem der vilde blive betalt rigeligt, hvis der blot kunne findes en dannet, elegant Familie, hvem hun kunde betro det vigtige Hverv at indføre Datteren i Selskabslivet. Kjendte kjære Amalie et saadant Sted?

Et langt Svar, hvori indeholdtes mange Betragtninger over, hvor vanskeligt det var for en stakkels Enke i

de højere Stænder, at føre sit Hus nogenlunde paa Højde med, hvad hendes Rang og Stilling fordrede, og nogle smaa lette Hentydninger til, at Verden jo ikke behøvede at vide, hvad to Veninder i Fortrolighed aftalte, bragte Oberstinden Forsikringen om, at hvis hun vilde betro sin Ellinor til hende, vilde hun blive behandlet som hendes egen Datter.

Hermed var Sagen saa afgjort.

Sjette Kapitel.

I Løbet af denne ensomt henlevede Sommer, havde Ellinor oplevet to Eventyr. Paa sine Spasereture i Byens smukke Omegn, gik hun undertiden ind i et lille Lystanlæg, gennem hvilket et smukt Aaløb bugtende snøede sig. Paa den ene Side af det hængte Grenene af de gamle, ludende Piletrær helt ud over Vandet, paa den anden var der derimod anbragt smaa Busketter og Lysthuse med sirlige Bænke og Havestole. Ind under de gamle Pile svømmede de grønne Blade og pragtfulde hvide Blomster af Aakanden, og da den var en af Ellinors Yndlingsblomster forsøgte hun ofte at plukke dem. Det var imidlertid vanskeligt at faa fat i dem, og hun maatte undertiden balancere ud paa de gamle forkrøblede Pilegrene, og læggende sig ned paa dem, krybende naa' Blomst efter Blomst. Da hun en varm Junidag havde plukket sig en Del, opdagede hun en bekvem Siddeplads imellem Grenene, og træet og anstrængt som hun var, satte hun sig mageligt til-

rette, trak en Bog frem, hun havde taget med sig, og fordybede sig i Indholdet.

Af og til passerede en eller flere Personer paa Spaserestien paa den anden Bred, hun hørte Skridtene og Mumlen af Stemmer, uden at ændse dem, indtil pludselig Lyden af en velkjendt Røst paa denne Side Aaen, vakte hendes Opmærksomhed. Her var ingen Gangsti, men paa flere Steder udmundede Anlægets Spaseregange ned mod den, omhegnede af Sirener, Rødtjørn og mange andre blomstrende Buskvæxter. Lige ud for det Sted, Ellinor sad, stod en Række unge Graner, hvis tætte Grene naaede lige ned til Jorden, og skjulte de Talende for hende. Men det var ikke til at tage Fejl af, det var Anna Holtes Stemme hun hørte. En dybere Stemme svarede, det var en Mand hun fulgtes med. Hvad der blev sagt kunde Ellinor ikke tydeligt høre, men da de nærmede sig Grantræerne, paa hvis modsatte Side der stod en Bænk, hørte hun den dybe Stemme sige: „Kom nu herhen og vær ikke en lille Nar, her er jo ikke et Menneske paa denne Side Aaen. Se saa, sæt dig nu her hos mig — du kan lige saa godt sætte dig paa mit Skød, og giv mig saa et Kys.“ „Nej, nej, lad mig nu gaa“ — — — mere hørte hun ikke Anna sige, thi hurtigt lod hun sig glide ned fra sit ophøjede Sæde, gik det lille Stykke langs Aabredten til den nærmeste Spaseregang, og bøjede kort efter om ad den der førte forbi Bænken ved Granerne.

Parret havde hørt hende nærme sig, thi hun saa' Anna forsvinde i hurtigt Løb for Enden af den lange Gang. Han sad derimod rolig paa Bænken og røg sin Cigar, men rejste sig og hilste høfligt da han saa' Ellinor. Det var en kjøn, beleven ung Mand, med nette Manerer og et vindende Væsen, som i et Aarstid havde været ansat paa Byens Apothek. Hun havde undertiden truffet den unge Farmaceut i Byens

Aftenselskaber, men kun talt flygtigt med ham. Det gav et lille Ryk i hende, ved at se at det var en Herre hun kjendte, og hans høflige Buk blev besvaret med en stiv, neppe mærkelig Hilsen.

Da hun kom hjem holdt Holtes Vogn med Blegetøj udenfor Porten. Karen var oppe for at aflevere sidste Vask, og da Ellinor kom op ad Trappen hørte hun hende tale i Entréen, hvis Dør stod aaben: „Løb du saa ned til Fa'r, Anna. og sig om han vil kjøre om til Borgmesterens med det sidste Tøj, saa kan du følge med mig til Kjøbmandens, og saa kommer vi her tilbage og henter Pengene, naar Oberstinden kommer hjem.“ Ellinor traadte nu ind, og da hun, efter at have hilset paa dem, spurgte om Anna ikke kunde blive hos hende, til Karen kom tilbage, var der intet i Vejen herfor, og Anna fulgte fornøjet med Ellinor op paa hendes Værelse.

„Frøkenen har nok været ude at spasere i det dejlige Vejr,“ sagde Anna, medens Ellinor i Tavshed tog sit Tøj af, og hun fandt denne Stilhed trykkende.

„Ja,“ svarede Ellinor, idet hun vendte sig om imod hende, og alvorligt fæstede sit Øje paa hende. „Jeg var ude i Anlæget, bagved Grantræerne ved Aaen.“

En brændende Rødme fo'r op i Annas kjønne lille Ansigt og forvirret slog hun Øjnene ned. Det gjorde Ellinor ondt for det stakkels Barn, hun lagde begge Hænderne paa hendes Skuldre og sagde blidt: „Anna, hvordan er det dog gaaet til, at du spaserer med Hr. Engel og tillader ham at tale saaledes til dig?“

Anna gav sig til at græde.

„Nej grød nu ikke,“ udbroød Ellinor, „men sæt dig herved og fortæl mig aabenhjertig alt.“

„Ja, men saa maa De ikke fortælle noget til Far og Mor,“ hulkede Anna.

„Det skal jeg ikke,“ lovede Ellinor, som med sit unge, kjække Mod mente, at hun alene nok kunde magte den Opgave at bringe Anna til Fornuft, og føre hende ud af noget, hun letsindigt havde ladet sig lokke ind i. Hun fik hende til at sætte sig i Sofaen ved sin Side og tog hendes Haand i sin. Men ikke et Ord kom over Annas Læber.

„Hvorledes har du lært ham at kjende?“ spurgte Ellinor omsider, for at komme hende til Hjælp.

„Det var den Aften der var den store Fest for Haandværkerforeningens ny Enkebolig ude i Anlægget. Der havde Fars Søster og hendes Mand faaet et Telt slaaet op, netop der foran Grantræerne, med Tilladelse af Bestyrelsen til at have Øludskænkning og handle med flere andre Drikkevarer, og jeg havde faaet Lov af Far og Mor til at hjælpe Tante ved Udsalget. Men saa — —“

„Naa, saa?“ — —

„Ja, saa kom han ogsaa derind og forlangte en halv Bajer, og Onkel og Tante stod udenfor og talte med nogle Bekjendte, som havde forlangt Drikkevarerne derud, for der var ogsaa sat smaa Borde og Bænke ud, og der sad mange andre Mennesker — —“

„Ja det bryder jeg mig slet ikke om at høre,“ afbrød Ellinor lidt utaalmodig den forlegne Pige, som dvælede ved alt det, der faldt hende lettest at tale om. „Hold dig til Sagen Anna, ellers bliver vi aldrig færdige.“

„Ja,“ fortsatte Anna med røde Kinder og nedslagne Øjne, „saa gav han sig i Snak med mig, og saa syntes han det maatte være kjedeligt for mig at staa der i Teltet hele Aftenen i Stedet for at gaa rundt og se paa al Stadsen. Saa sagde jeg at jeg syntes ikke det var morsomt at gaa alene derude — men saa sagde han, at hvis jeg om ti Minutter vilde være

henne ved Omdrejningen af Gangen, saa vilde han vente paa mig der, saa skulde jeg nok komme til at more mig.“

Anna tav nu, og Ellinor maatte atter komme hende til Hjælp med et Spørgsmaal. „Og det gjorde du?“

„Ja,“ svarede Anna halvt hviskende, og tav saa igjen.

„Var han der saa?“ fortsatte Ellinor sit Forhør.

„Ja han var, og han havde en hel Pakke Kager i Haanden som han gav mig,“ svarede Anna, „og saa gik vi rundt i Anlæget, men vi gik ikke i de brede Gange hvor de kulørte Lamper hang, vi gik i de smaa mørke, han sagde at saa tog de oplyste Gange sig bedst ud, men det var naturligvis fordi han ikke vilde møde sine Bekjendte, naar han gik med mig,“ og hun saa op paa Ellinor med et halv forlegent, halv fiffigt Smil, som denne ikke syntes om. Hun spurgte derfor atter kort: „Naa og hvad saa?“

„Ja saa talte vi om al Slags,“ fortsatte Anna dristigere, „han spurgte om hvad jeg hed og hvor jeg boede, hvad mine Forældre var og alt saadant noget. Og da vi saa kom ned til det lille Lysthus ved Søen, var der ingen Mennesker, og saa satte vi os derind og jeg spiste Kagerne, dem brød han sig ikke om.“ Hun tav atter og Ellinor, som opmærksomt havde lyttet til hendes Fortælling, spurgte nu alvorligt: „Og ellers sagde han intet — intet fornærmeligt — intet, som han ikke kunde henvende til enhver net ung Pige?“

„Nej, hvad skulde han vel sige,“ spurgte Anna, men med et saadant Udtryk, at Ellinor øjeblikkelig indsaa, at hun fortav Sandheden.

„Anna, du maa tale Sandhed,“ udbrod hun vredt, „ellers vil jeg ikke mere have noget med dig at gjøre. Jeg bryder mig naturligvis ikke om at vide hvert Ord han har sagt, jeg vil kun vide, om han var slet nok til at fornærme dig, eller om han behandlede dig som en pæn, ærbar Pige.“

„Han bad mig blot om et Kys,“ hviskede Anna nu undselig.

„Og det gav du ham?“ udbød Ellinor oprørt.

„Ja han sagde, at det var da det mindste jeg skyldte ham, fordi han havde sørget for at more mig og købt Kager til mig,“ svarede hun undskyldende i en halv grædende Tone.

Ellinor var sprunget op og gik frem og tilbage paa Gulvet. „Det er forfærdeligt, forfærdeligt,“ mumlede hun, medens vrede Tanker brusede gennem hendes Sind. Hun standsede pludselig foran Anna, der endnu sad paa sin Plads og betattet saa' paa hende, og sagde saa roligt hun formaaede: „Og nu idag, hvorledes fik han fat i dig idag?“

Hun saa' uvilkaarligt op paa Ellinor, der ligesom borede sit Blik ind i hendes, og behersket af denne stærkere Vilje blev Sandheden næsten tvungen ud af hende.

„Førend vi skiltes ad den Aften sagde han til mig, at jeg, naar jeg kom ind til Byen, skulde gaa ind paa Apotheket og spørge efter ham, og naar han saa kom, skulde jeg højt sige til ham, saa de andre hørte det, at Moder sendte mig for at spørge om, naar hun maatte afhente hans Vasketøj. Det gjorde jeg saa idag, og han sagde da med det alvorligste Ansigt af Verden, at Moder kunde komme engang imorgen, saa skulde hans Værtinde have Tøjet parat, og saa skrev han noget paa et Stykke Papir og rakte mig det, idet han sagde — vil De give Deres Moder denne Opskrift. Da jeg saa kom ud paa Gaden, saa' jeg paa Papiret, og der havde han skrevet, at jeg skulde gaa ud i Anlægget og vente ved det store Bøgetræ med Bænken rundt om, og det gjorde jeg, skjøndt jeg havde saa knap Tid, og lidt efter kom han, og havde et Kræmmerhus med Godter med til mig, og saa vilde jeg gaa, men saa trak han mig med sig hen til Granerne og der vilde han, at jeg skulde sætte mig ned hos ham, men saa hørte

jeg nogen komme, og saa blev jeg forskrækket og løb min Vej — — —“

„Ja det véd jeg,“ afbrød Ellinor hende kort og stod saa et Øjeblik tavs og saa' paa hende. „Anna,“ udbød hun om-sider idet hun lagde sin Haand paa hendes Skulder, „hvor kunde du dog bære dig saaledes ad? Hvad har du tænkt paa? Hvorfor gjorde du det?“

Anna hængte med Hovedet og svarede: Aa, jeg véd ikke rigtig, jeg syntes det kunde være morsomt.“

„Morsomt!“ udbød Ellinor forbavset. „Du taabelige Pige, forstaar du da ikke, hvor afskyligt du har baaret dig ad. Kan det være morsomt, at leve i Løgn og Lumskeri, og alt det for at spasere med et Menneske, der er ganske fremmed for dig, og som du godt véd. ikke bryder sig om andet, end at more sig selv, og slet ikke tænker paa, om det skader dig eller ej.“ Anna gav sig til at græde, og Ellinor fortsatte, glødende af Iver for den Sag hun her havde taget sig af: „Og saa sælger du dine Kys for Kager og Sukkergodt, du maa jo skamme dig. Kan du ikke indse, hvor nedværdigende det er? Gid jeg dog blot kunde sige dig, hvor forkert det er, jeg føler det saa godt, men det er saa vanskeligt at forklare det,“ og stakkels Ellinor saa' ganske hjælpeløs ud. „Men, ikke sandt,“ fortsatte hun i en blød, mild Tone, „du føler vist selv, hvor urigtigt du har handlet, gør du ikke, Anna?“

Det unge Barn græd bittert, uden at det dog stod klart for hende, hvad hun græd over, egentlig Anger følte hun ikke, thi hun tænkte — der er jo da ingen Ulykke i det jeg har gjort — men der var noget i Ellinors dybe, inderlige Alvor, der rørte hende og kaldte de let rullende Taarer frem.

Ellinor, som troede, at Anger og Rørelse var Kilden til denne Graad, stod deltagende ved hendes Side, ikke uden halv ubevidst at føle en indre Tilfredshed over Virkningen af

sine Ord, en Tilfredshed som gjorde hende Anna endnu kjærere end hun altid havde været hende. I en Del Aar havde de været Legekammerater. Karen var, halvandet Aar efter at hun som Amme for Ellinor var kommet til Doktor Linds bleven gift med hans Kusk. De bosatte sig i Baggaarden, hvor Doktoren indrettede en Lejlighed til dem over Staldlængen. Her kom Anna til Verden, og efter som hun voxede op, blev hun først Ellinors Legetøj og senere hendes Legekammerat. Et elsket Legetøj, thi i det ældre Barns Følelser for det yngre var der en høj Grad af beskyttende Æmhed. Da Holte i Annas tolvte Aar havde arvet det Sted de nu levede i, efter sin Broder, var Børnene blevne adskilte, men Ellinor mindedes altid „lille Anna“ som hun bestandig kaldte hende, med kærlig Inderlighed, og glædede sig meget, da hun selv skiftede Hjem, ved Tanken om atter at faa hende i sin Nærhed.

Nu stod hun her hos hende, atter rede til at stille sig beskyttende mellem hende og det Onde, der trueede med at formørke Annas Vej. „Saa græd nu ikke mere,“ sagde hun kærligt, idet hun bøjede sig ned over hende og kyssede hendes Pande. „Nu er det jo forbi, ikke sandt? Du vil ikke mere se til ham, og aldrig, aldrig mere handle saa letsindigt og tankeløst, vil du vel.“

„Nej aldrig,“ hviskede Anna og tørrede sine Øjne, thi nu hørte hun at Moderen var kommen, og Ellinor hjalp hende at bade dem med frisk Vand, glattede hendes Haar, og satte Hatten dybt ned i Panden, saa den skyggede over de forgrædte Øjne. Tilsidst sagde hun, idet hun aabnede Døren for hende: „Saa begraver vi hele denne stygge Sag, vi taler aldrig mere om den, og du kan trygt stole paa, at jeg aldrig skal nævne den til noget Menneske, saalænge du holder dit Ord.“

Anna saa' taknemligt op paa hende med sine smukke

Øjne, nikkede Farvel, og var snart paa Hjemvejen med sine Forældre, passiarende livligt om alt muligt.

Ellinor var langt dybere grebet af hvad hun havde oplevet. Inderligt haabede hun, at Annas Letsindighed kun var et Udslag af Barnagtighed, og fandt en Undskyldning for den i Forældrenes forkerte Opdragelse, idet de forkjælede Anna i alle Retninger, og kun i den ene optraadte bestemt imod hende, at hun skulde blive hjemme og hjælpe dem med en Gjerning der kjedede hende, og ikke tillod hende at søge Plads eller komme ud for at lære noget. Ellinor knælede ned og bad varmt og inderligt for sin lille Yndling, og Bønnen bragte Ro og Fred i hendes oprørte Sind.

I Anledning af Ellinors syttenaars Fødselsdag i August, havde Oberstinden indbudt Cecilie Knudsen, og da hun mente, hendes Selskab vilde være en Opmuntring for Datteren, da Sommeren uden Søsteren jo maatte være temmelig ensom for hende, bad hun hende udstrække Besøget i en Ugestid eller længere. Ellinor kunde godt lide den lille, blide Cecilie, men vilde dog have foretrukket Johannes livligere og mere indholdsrige Selskab, men hun var fulgt med sin Fader til et Bad i Tyskland. Det er desuden meget tvivlsomt, om Oberstinden vilde have indbudt Johanne til et længere Besøg, hvis hun havde været hjemme, da hendes Væsen og Frisprog stødte hende i saa høj Grad, at det vilde været hende en Plage daglig at være sammen med den unge Pige, om end kun for en Uge.

Da Cecilie kom, havde hele hendes lille Person et saa lykkestraalende Udseende, hendes Øjne et saa frydefuldt Udtryk, at Ellinor næsten fortrød sine mindre gjæstfri Tanker. Cecilies Ord svarede til hendes Udseende, da hun med Armene om Ellinors Hals henrykt udbrød: „Hvor det er smukt af din Moder at hun vil have mig her i flere Dage, jeg er saa

glad, saa glad derover. Moder vil ikke gjerne undvære mig mere end en Uge, nu da hun er alene med Albert, men er det ogsaa kun kort, bliver det en dejlig Tid.“

„Ja bare den maa blive det for dig, Cecilie,“ svarede Ellinor smilende over hendes Begejstring. „Bylivet er ikke saa behageligt som Landlivet paa denne Aarstid, og Fornøjelser er her ikke mange af, saa jeg kan ikke forstaa du har glædet dig saa overordentligt til at komme herind.“

Cecilie, som imidlertid havde aabnet sin Vadsæk og stod bøjet over den, svarede: „For det første har jeg jo dit Selskab, og saa er jeg saa henrykt over at kunne sy paa dette Tæppe til Moders Fødselsdag, som jeg har meget ondt ved at skjule for hende hjemme.“

Ellinor smilede. Hun syntes ikke Anledningen stod i Forhold til Glæden, men var fornøjet over at Cecilie var saa nøjsom, hun havde frygtet for, at det skulde falde hende lidt svært at more hende, da de kun havde faa fælles Interesser.

Skjøndt Ellinor fandt sin unge Gæst endnu stillere og tavsere ja næsten dømmende, end hun tidligere havde været, gik det dog ganske godt med at underholde hende. Om Formiddagen spaserede de to Unge ud, ofte havde de deres Frokost. Cecilies store Arbejde og en Bog, hvori Ellinor læste højt for hende, med sig. Noget før Middag kom de saa hjem, og Cecilie arbejdede da atter paa sit Broderi et Par Timer. Men saa var hun træt af at sy og trængte atter til Bevægelse i fri Luft, Landbarn som hun var, spøjte hun. Men Ellinor maatte paa ingen Maade gaa med, hun vidste jo, at hun ikke holdt af at gaa ud mere end én Gang om Dagen, og hun vilde hellere selv blive hjemme, end at Ellinor skulde gaa for hendes Uvaners Skyld. Og Ellinor, som hellere end gjerne blev hjemme, overlod hende villigt til sin egen Lyst.

„Jeg løber altid en rask lille Tur i Anlæget,“ svarede hun

en Dag paa Oberstindens Spørgsmaal om Maalet for hendes daglige Gang.

„Ja der kan du godt gaa ud, der er altid saa mange Mennesker,“ sagde Oberstinden, „men gaa blot ikke ind i Granplantagen bagved Pavillonen; der er saa skummelt og ensomt.“

Cecilie svarede ikke men nikkede mildt „Farvel“, og skyndte sig afsted.

„Kom herhen Ellinor og giv mig et godt Raad,“ sagde den lille Fremmede den sidste Dag hun opholdt sig hos Oberstens, „vilde det ikke være kjønnere, om jeg syde den Rose hvid i Stedet for gul som den er paa Tegningen? Se med denne Shattering?“

Ellinor fulgte hendes smukke smaa Hænders nydelige Bevægelser, som medens Cecilie ordnede Garndukkerne, tog sig udmærket godt ud, smykkede med elegante Ringe, Gaver fra Konfirmationen.

Efterat Enighed om den hvide Rose var opnaaet, spurgte Ellinor: „Bærer du ikke mere den lille gamle Ring med de røde Stene og den ægte Perle i Midten, som du arvede efter din Bedstemoder, og som du gik med, førend du fik alle disse ny?“

„Nej,“ svarede Cecilie idet hun bøjede sig ned over sit Sytøj og ivrigt talte Stingene i den gule Rose som skulde forvandles til en hvid, „den passede mig ikke rigtig længere, og saa tog jeg den af.“

„Jeg synes den er smukkere end alle de ny, og du holdt selv saa meget af den,“ ytrede Ellinor, „du maa tage den paa igjen, idet mindste naar jeg besøger dig.“

„Jeg har den ikke mere,“ svarede Cecilie stille.

„Ikke det, er den bleven borte?“

„Ja, men det skal du ikke tale om til Moder,“ sagde Cecilie, stadig flittigt bøjet over Mønsteret.

„Nej, det vilde naturligvis gjøre hende ondt, da den har tilhørt hendes Moder,“ svarede Ellinor, „men den kan maaske endnu komme tilstede.“

„Det haaber jeg sikkert,“ udbrød Cecilie og saa' saa fornøjet op paa Ellinor, at denne smilende tænkte: „Hvilket let bevægeligt, sangvinsk Gemyt hun dog har.“

Nogle Timer senere kom Vognen fra Rudbygaard for at hente hende hjem. Kusken bragte et Brev fra Fru Knudsen, med en indtrængende Opfordring til Ellinor om at komme derud og være en Tid hos dem, om muligt følge med Cecilie hjem. Det kunde hun imidlertid ikke, men Aftalen blev at hun i næste Uge vilde tage derud.

Det var en smuk Septembermorgen, at Ellinor rask rullede henad Vejen i det lille-Ponykjøretøj, som var sendt for at hente hende derud. Atter denne Gang skulde hun standse ved Holtes Sted, for at bringe Karen en Besked fra sin Moder. Da de kørte op for Døren havde Anna set hende fra Kjøkkenvinduet og løb ud for at modtage hende. I Farten snublede hun over Dørræet, faldt saa lang hun var, men slog Hovedet saa haardt mod Kanten af den store flade Sten foran Indgangsdøren, at hun blev liggende uden Bevidsthed.

Ellinor sprang hurtigt ud af den lave lille Vogn og ilede hen til hende, og da Kusken havde spændt Skaglerne fra og fastgjort Tømmen, bar de i Forening den bevidstløse Pige ind i Huset og lagde hende paa Sengen. Anna havde været alene hjemme, da begge Forældrene var paa Skullepladsen ved Dammen. Kusken tilbød at søge dem op og meddele dem, hvad der var hændet, men Ellinor bad ham blot foreløbig gaa udenfor og vente.“

Hun løste nu hurtigt Annas Klæder, badede den store

Bule ved Tindingen med koldt Vand, stænkede hende dermed i Ansigtet og bragte hende snart atter til sig selv. Det var imidlertid med bekymret Sind og alvorsfulde Tanker at Ellinor stod hende bi, thi strax da hun havde aabnet hendes Kjøleliv faldt den lille Ring, hun havde omtalt til Cecilie, og som var bleven borte for denne, hende i Øjnene, den hængte i en tynd Snor om Annas Hals.

Da Anna atter havde faaet sin Bevidsthed og havde drukket lidt Vand, satte hun sig overende, og hun og Ellinor kom snart til det Resultat, at Bule i Tindingen og en stærk Hovedpine var den eneste Skade Annas Fald havde bevirket. „Saa der er saamæn ingen Grund til at være bange for mig,“ sagde Anna, idet hun begyndte at hægte sin Trøje sammen.

„Det er jeg heller ikke,“ lød Ellinors rolige Svar, „men førend jeg kører herfra, maa du sige mig én Ting. Hvem har givet dig den Ring du bærer under dit Linned i en Snor om din Hals?“

Den Bleghed, der endnu var paa Annas Kinder, forsvandt for en brændende Rødme, som langsomt steg lige op under de lyse Pandekrøller, men som atter strax forsvandt og kun efterlod to mørkerøde Pletter under Øjnene, som stadigt blev sænkede, medens hendes skælvende Underlæbe ikke formaaede at frembringe en Lyd.

Ellinor ventede et Øjeblik, saa gjentog hun: „Svar mig, Anna, Tiden er kostbar, og der kunde komme nogen, før vi faar dette afgjort.“

Anna saa' op, men sænkede strax Øjnene for Ellinors faste Blik og svarede dæmpet: „Det siger jeg ikke.“

Ellinor bøjede sig ned imod hende, greb begge hendes Hænder og udbød vredt: „Men du maa, du skal sige mig det, ellers, ellers — — —“ Anna saa' op paa hende med et

trodsigt Blik — „ellers mælder jeg det som Tyveri,“ tilføjede Ellinor haardt.

„Det er det ikke, det er det ikke,“ raabte Anna med rasende Heftighed og rev sig løs fra Ellinors faste Greb, „hvor kan De tro jeg vilde stjæle. Jeg har faaet den, — det er Sandhed,“ tilføjede hun, da hun mødte Ellinors tvivlende Blik.

„Men af hvem?“ spurgte Ellinor roligt og koldt, „hvorfor bærer du den skjult, naar du har faaet den paa en ærlig Maade?“

Anna brast i en lidenskabelig Graad. „Jeg vil ikke skældes for Tyv, men jeg kan heller ikke sige Dem, hvem der har givet mig den.“

„Du maa sige mig det, Anna,“ vedblev Ellinor bestemt. „Jeg kjender den, der ejer den, og som har beklaget sig over at have mistet den, den skal tilbage til sin Ejermænd.“

Annas Taarer standsede øjeblikkelig og hun saa', halv forskrækket og halv forbavset op paa Ellinor idet hun udbød: „Har han sagt til Dem at den var stjaalet? At han savnede den?“

„Han? hvilken han?“ udbød Ellinor. „Betänk vel, hvad du gjør Anna. Jeg vil hjælpe dig, hvis jeg kan, sig derfor ærligt, hvorledes det hænger sammen med denne Ring, hører du. Jeg vil hjælpe dig Anna, hvis du taler ærligt, hvis ikke, kan Sagen jo ikke skjules, og saa maa Følgerne komme over dens Hoved der har Skylden.“

„Men den er ikke stjaalet, det er jo en Umulighed,“ raabte Anna og greb med begge Hænder om sit smertende Hoved. Saa saa' hun pludselig op paa Ellinor som fik hun en ny Idé og sagde: „Det er maaske slet ikke den samme Ring, De kjender, men blot en der ligner den.“

„Det kan vi snart overbevise os om,“ svarede Ellinor

roligt, „hvis der paa Guldpladen bagved Stenene staar et lille bitte C. S. prikket i Guldet, saa er det den jeg mener.“

Anna trak hurtig Ringen frem og saa' paa den. Saa rev hun med et stærkt Ryk Snoren over, rakte Ellinor Ringen og sagde: „Det er den samme, og naar han beklager sig over at han savner den, saa værsgod, saa maa De gjerne give ham den igjen, men saa skulde han ikke have givet mig den.“

„Du tager Fejl,“ svarede Ellinor idet hun tog Ringen, „det er en Dame der ejer den, og hende vil jeg give den. Jeg tør neppe tænke paa, hvorledes den er kommet i dit Eje.“

„Det kan jeg ikke sige Dem,“ sagde Anna mat. Hun havde sat sig ned og støttede Hovedet i sine Hænder, med Albuerne hvilende paa Bordet.

Ellinor betragtede hende et Øjeblik og sagde derpaa med et bedrøvet Udtryk i de store, smukke Øjne: „Stakkels Anna, jeg vilde jo kun hjælpe dig, men nu da jeg har faaet Ringen, har jeg desværre ingen Ret til at forlange at du skal sige mig Sammenhængen. Gud hjælpe dig.“

Hun gik langsomt ud af Huset, satte sig i Vognen og kjørte bort. Da hun kom forbi Dammen, lod hun Kusken holde stille, medens hun meddelte Karen, at Anna var faldet og havde slaaet Hovedet, som nu smertede hende en Del, men hun haabede ikke der var noget at frygte, og dermed kjørte hun videre til Rudbygaard.

Hun blev modtaget med Glæde af Moder og Datter, som var gaaet Vognen innøde, da de begyndte at undres over dens lange Udeblivelse. Ellinor sprang ud og spaserede tilbage med dem, undervejs fortællende dem om Annas Fald, der havde forsinket hendes Komme.

De forblev alle tre samlede hele Aftenen, og først ved, Sengetid, da de to Unge kom op paa deres fælles Værelse

tog Ellinor Ringen frem idet hun sagde til Cecilie: „Jeg bringer dig her noget, du vil blive glad over.“

Cecilie aabnede det lille Papir, hvori Ellinor havde svøbt den, men da hun opdagede hvad det indeholdt, saa' hun alt andet end glad ud. Med et blegt, forskrækket Ansigt saa' hun paa Ellinor og spurgte stammende: „Hvordan — hvem — hvorfra har du faaet den?“

Ellinor blev i første Øjeblik aldeles stum af Forbauselse ved Synet af den Virkning Ringen gjorde paa Cecilie, som med skælvende Hænder stod og drejede den rundt, stirrende aldeles aandsfraværende paa den.

„Men kjæreste Ven, hvad er der dog i Vejen?“ udbød hun. „Hvorfor ser du saa forfærdet ud, du haabede jo selv, at du nok skulde faa den igjen, og det er den rigtige, Forbøgstaverne til din Bedstemoders Navn, Cecilie Sandholdt, staar i den.“

„Ja jeg ser det,“ svarede Cecilie endnu med et halv forstyrret Blik, „men jeg begriber ikke, hvorledes du har faaet den, har du fundet den?“ spurgte hun og saa' i Spænding op paa Veninden.

„Aa ja, paa en Maade,“ svarede Ellinor, „jeg fik den hos et Menneske, som jeg tilfældig kom ind til.“

„Hvor havde man da fundet den?“ Cecilie begyndte at se mindre forfærdet ud, men spurgte hurtigt og ivrigt.

„Den var ikke fundet,“ svarede Ellinor, der gav saa korte Svar som muligt, da hun nødig vilde sige noget, der kunde røbe, hvad hun havde oplevet hos Anna.

„Saa er den stjaalet da,“ udbød Cecilie idet Blodet fo'r hende op i de blege Kinder.

„Nej, det er jeg vis paa den ikke er,“ svarede Ellinor. Hun havde kun i første Øjeblik tvivlet paa Anna, men hele hendes Opførsel, som ogsaa hendes uvilkaarlige Omtale af en

„han“ havde fuldstændig overbevist Ellinor om at den ikke paa nogen uærlig Maade var kommet i Annas Hænder, skjøndt, Gud bedre det, det kunde være galt nok.

Cecilie stod et Øjeblik aldeles stum, saa greb hun pludselig heftigt Ellinors Haand og sagde bønligt. „O sig mig alt hvad du véd, hører du, skjul intet, jeg kan ikke udholde denne Uvished.“

Det gjorde Ellinor ondt for den lille Stakkel, hun forstod jo nu, at der var noget sorgeligt, gaadefuldt forbundet med Ringen, som det mulig var bedst blev opklaret. Hun overvejede et Øjeblik. For Annas Skyld havde hun helst tiet, men sæt det kom til at gaa ud over Cecilie. Hun kunde og burde ikke skaane den ene paa den andens Bekostning, og bestemte sig derfor til at sige det lidet hun vidste, saavidt muligt uden at nævne Annas Navn.

„Den unge Pige, hos hvem jeg opdagede den,“ svarede hun derfor betænksomt, „havde faaet den foræret, hun vilde ikke sige mig af hvem, men hun røbede i et heftigt Øjeblik, at det var en Mand der havde givet hende den.“

Cecilie blev forfærdelig bleg: „En Mand“, stammede hun — „Gud i Himlen hvilken Mand — Ellinor, hvis du ved det, hvis du har en Anelse om hvem den Mand er, saa sig mig det, hører du sig det.“

„En Anelse,“ gjentog Ellinor, „jeg har kun en løs Formodning — — —“

„Sig det, sig det blot,“ pressede Cecilie frem over Læberne, medens hun ængstelig og bedende saa' paa Ellinor, der næsten var lige saa bleg som hun selv. Ellinor følte det Ansvar der pludselig var bleven hende paalagt. Kun gjennem Sandhed gaar Vejen til Klarhed — havde Onkel Paul altid lært hende, og hendes egen unge Erfaring begyndt at bekræfte for hende, og hun svarede derfor uden at betænke sig længer:

„Den Mand jeg formoder har givet den unge Pige Ringen, som jeg antager han har fundet, har allerede i nogen Tid lokket hende, der næsten er et Barn, til Stævnmøder og lignende, derfor mistænker jeg ham. Vi kjender begge lidt til ham Cecilie, det er Kandidat Engel paa Apotheke.“

Lydeligt hulkende, næsten med et Skrig, kastede Cecilie sig ind til Ellinor, som kjærligt slog Armene om den lille Stakkel, og lod hende græde de bitre Taarer med Ansigtet gjemt mod hendes Skulder. Da Graaden omsider sagtnedes lidt, hviskede hun: „Ellinor, jeg vil sige dig det hele, og saa maa du hjælpe mig, jeg véd hverken ud eller ind.“

Ellinor trak hende sagte ned med sig paa Sofaen, og med Armen om hendes Liv lyttede hun nu til lille Cecilies Kjærligheds Historie. Den var lig hundrede, ja tusinde andre. Hans smukke Ydre og milde Væsen og det, at han udmærkede hende fremfor de andre som de i forskjellige unge Selskaber havde været sammen med, havde beruset hendes unge Hjerte, som snart helt og holdent tilhørte ham. Saa var det en Aften sidst i Juli, at alle de Unge, efter et Skovbal, var blevne enige om at gaa en Tur gennem Skoven, før de kjørte hjem. Hun og Engel var det sidste Par af den lange Række, som synkende og passiarende drog ind under de mørke Træer, som Maanen ikke kunde trænge igjennem uden i smaa lyse Pletter hist og her. Her havde han pludselig slynget sin Arm om hende, trukket hende ind paa en Sidegang, kysset og omfavnet hende, og sagt at han elskede hende og var vis paa at hun gjenelskede ham. Derpaa havde hun svaret ja, og saa skød de en Gjenvej gennem Skoven for at naa de andre, førend de kom til Skovpavillonen, hvor de ældre ventede dem. Hun havde saa spurgt ham naar han vilde komme hjem og tale med hendes Forældre, og herpaa svarede han, at han vilde skrive til hende derom, foreløbig bad han hende tie.

Hun gik saa hver Dag ud for at møde Landposten, som ogsaa to Dage efter bragte det ventede Brev. Heri bad han hende om foreløbig at lade deres Forhold forblive en Hemmelighed, da de begge var saa unge, hun især, og da han endnu var saa langt fra at kunne vente at komme i en Stilling saa han kunde gifte sig, vilde hverken hendes eller hans Forældre blive glade over en Forlovelse imellem dem, denne Misstemning vilde lægge sig som en Skygge over deres Lykke, derfor var det bedst endnu en Stund at bevare den for dem selv o. s. v. Naturligvis gav hun ham Ret, det lille, blide, føjelige Væsen. Da han samtidig bad hende møde sig i Skoven, Halvvejen mellem Byen og Rudbygaard, paa bestemt Tid og Sted, gik hun derud, og den Dag gav hun ham sin Ring som et Pant paa sin Troskab. Hun havde af og til mødt ham senere, dog sjældent, da Vejen var saa lang, derfor var hun saa glad over at komme ind til Byen den Uge i August, hvor hun havde mødt ham hver Eftermiddag i Granplantagen. „Og nu,“ sluttede hun sin af Graad og Hulken ofte afbrudte Fortælling, „nu kan du forstaa hvor ubegribeligt det er mig at denne Ring er fundet i den anden Kvindes Værg. Ellinor, hvor er det muligt at han har kunnet give den bort, han sagde, da jeg gav ham den, at jeg engang skulde indløse den med den glatte Guldring, thi, da det var et Arvestykke efter min Bedstemoder, vilde det sikkert bringe mig Lykke, og han vilde derfor ikke berøve mig den, men kun foreløbig beholde den og glæde sig ved at tænke paa, at jeg i flere Aar havde gaaet med den. Det var saaledes hans Mening at give mig den tilbage, og desuden kan han dog ikke, nej, han kan ikke have været saa troløs imod mig at give den til en anden Pige.“ Og atter hulkede hun hjerteskræende.

Ellinor glattede det lyse, krøllede Haar, kyssede den rene Pande og hviskede kjærlige, deltagende Ord i hendes Øre.

Anden Trøst havde hun ikke. I sit Hjerte var hun overbevist om, at Engel, for at more sig selv, havde leget med to unge Pigers Hjerte- og Sindsro, og medens den ene barnagtigt og pjanket var gaaet ind paa denne Leg, som hun satte sit gode Navn og Rygte til paa, havde den anden ofret den sine varmeste Følelser og sit trofaste Sindelag, og denne Leg vilde kaste mørke Skygger langt ind over hendes Fremtid og røve hende Ungdommens sorgløse Glæder.

Saaledes sad disse to unge Piger næsten hele Natten sammen, enten stille i Graad og Tanker, eller plejende Raad om, hvad der burde gøres for at afslutte det Forhold, som nu ikke kunde fortsættes. Ellinor stemte for fuldstændig Tavshed, ikke et Ord, ikke en Linie burde ofres paa ham, og hvad han skrev, sendes uaabnet tilbage, saa vilde han nok forstaa at han var vejet og dømt. Men Cecilie rystede grædende paa sit lille Hoved — „hvad vilde han saa ikke tænke om mig?“ hviskede hun.

„Og vilde du virkelig, efter at være bleven saaledes behandlet, bryde dig om, hvad han tænker?“ spurgte Ellinor, fuld af bitter Vrede over al den Smerte og Daarlighed, et egenkjerligt Menneske kan paaføre andre. „Jeg forstaar dig ikke!“

„Nej, thi du har ikke elsket ham,“ hulkede hun, „trods alt det Onde, han har ført over mig, vil det dog aldrig blive mig muligt helt at glemme ham, og jeg vil ikke, at han skal tro om mig, at jeg opgiver ham fordi jeg er lunefuld eller troløs.“

Det gik over Ellinors Horizont. Hun kunde ikke fatte, at Hengivenhed og Foragt kunde bo sammen i et Hjerte for det samme Væsen. Men det var Cecilie det her tilkom at afgjøre Tingen, hun selv kunde kun være raadgivende. Hun fremsatte derfor kort efter en ny Plan.

„Naar du vil give ham at forstaa, at han selv er Skyld i at du bryder med ham, saa gjør det saa kort som muligt. Skriv blot til ham, at da din Ring ad en Omvej er kommet tilbage i dine Hænder, vil han let forstaa, at Forholdet imellem Eder dermed maa være afsluttet, bed ham sende dine Breve tilbage med den Tilføjelse, at det ikke nytter at der følger et Ord med fra ham, da det vil blive sendt ulæst tilbage. I dette Brev indeslutter du saa de Breve, du har modtaget fra ham, og dermed er Sagen ordnet.

Denne Plan vandt mere Cecilies Bifald, og Ellinor opfordrede hende til strax at gjøre Brevet færdigt, da hun mente der vilde komme mere Ro i det stakkels Barns Sind, naar hun havde afsendt det. „Saa kører vi begge imorgen med Ponyvognen ind til Byen og kaster Brevet i en Postkasse, ikke sandt, Cecilie, saaledes vil det være bedst,“ sluttede hun.

„O, men det er umuligt,“ udbød Cecilie, „han er jo bortrejst og jeg véd ikke hans Adresse.“

„Du véd ikke Adressen?“ spurgte Ellinor forbauset.

„Nej,“ svarede Cecilies sorgfulde Stemme, „han skrev til mig sidst, at han havde taget en Maanedes Ferie, da hans Fader længe havde skrantet og han frygtede for, at det var alvorligere, end de derhjemme troede, nu vilde han selv overbevise sig om hans Tilstand, og da han i snart to Aar ikke havde havt en eneste ordentlig Ferie, vilde han blive mindst en Maaned, maaske sex Uger borte. Men af Frygt for at vor Korrespondance skulde opdages, og det vilde næsten blive umuligt at skjule den for Faderen, til hvem alle Breve bringes og som selv omdeler og afsender dem, mente han det var bedst vi gav Afkald paa at skrive til hinanden, han vilde skrive, hvis det var muligt, men kunde ikke modtage noget fra mig. Hans Fader er Forpagter ovre i Jylland. og Gaardens Navn har jeg hørt, men Postbyens aldrig.“

„Ja saa er du jo nødt til at udsætte Afgjørelsen til hans Hjemkomst,“ svarede Ellinor, ides hendes hurtige Tanke strax fløj til Anna, glad ved Tanken om mulig saa at faa Tid til at paavirke hende og Forældrene, saa at hun kunde blive sendt fra Hjemmet førend Engels Tilbagekomst og derved fjernes fra hans farlige Nærhed.

Begge sadde saaledes en Stund tavse, fordybede i deres egne Tanker, indtil Cecilie for tiende Gang spurgte, om det ikke var tænkeligt, at en eller anden Fejltagelse, et Sammenstød af Omstændigheder, kunde vildlede dem i deres Dom over Engels Færd.

„Jeg har meddelt dig alt hvad jeg véd,“ svarede Ellinor atter, „kan du se noget bedre deri, jeg kan ikke.“

„Hvis den unge Pige har talt Sandhed, men det kunde være Usandhed, ikke sandt?“

„Stakkels lille Cecilie, jeg tror det var Sandhed,“ svarede Ellinor, „men jeg lover dig, at jeg imorgen, hvis jeg maa laane Ponyvognen, skal søge at skaffe dig alle de Oplysninger, det er muligt at indhente. Men læg dig saa til Ro, kjære, du er saa træt, lidt Søvn og Hvile vil gjøre dig godt.“

Cecilie samtykkede stiltiende, klædte sig stille grædende af, kom saa hen til Ellinor og hviskede, idet hun ømt lagde sin Kind ind til hendes: „Tak, min søde Ellinor, for al din kjærlige Deltagelse, og tilgiv, at jeg saa egenkjærligt har holdt dig oppe saa langt ud paa Natten.“

Kortefter sov Cecilie dødtræt af al den stærke Sindsbevægelse. Ellinor laa en Stund vaagen, bekymret over Annas Letsind, og ligeledes fuld af Medlidenhed med stakkels Cecilie, dog kunde hun ikke frigjøre sig for en næsten vred Følelse ved Tanken om, hvor taabeligt den unge Pige havde indladt sig i en hemmelig Forlovelse med et Menneske, hun kjendte saa lidt til. Alt hvad der skyede Dagens fulde Lys, alt hvad der skulde skjules ved Løgn, Forstillelse og Intrige, var

hendes sanddru Natur saa ubeskriveligt imod. Hun ind-saa' fuldt vel, at ulykkelige Forhold kunde tvinge de Stakler, der levede i dem, ind under slige uhyggelige Tilstande, men her, hvor Cecilie levede hos kjærlige overbærende Forældre, her var det en Uret, hun havde begaaet, saa taabelig fejelig maatte man ikke være, og Straffen var da ogsaa fulgt Fejlen i Hælene, stakkels Cecilie — — og dermed sov hun ind.

En forfærdelig Hovedpine var næste Dag tilstrækkelig Grund for Cecilies blege Kinder og trætte Øjne, som ogsaa for, at hun lod Ellinor kjøre alene ud i Ponyvognen, da hun ikke kunde taale dens Rysten.

Efter Middag kjørte Ellinor alene til Holtes. Anna kom ud, da hun hørte en Vogn holde, og Ellinor sagde da til hende, at hun havde noget meget vigtigt at tale med hende om, og opfordrede hende til at bede Forældrene om hun maatte kjøre en lille Tur gennem Skoven med hende. Anna vægrede sig først, hun havde ingen Lyst til at være under fire Øjne med Ellinor, men da denne sagde: „Ja, kan jeg ikke faa den Sag, jeg er kommen for, afgjort med dig selv, saa maa jeg tale med dine Forældre om den,“ faldt hun tilføje, fik Tilladelsen, og sad snart ved Ellinors Side i den lille lette Vogn. De kjørte tavse henad Skovvejen indtil de kom til en smuk, lille Skovslette, her holdt Ellinor Hestene an i Skyggen af de høje, tætlovede Bøgetræer og vendte sig saa mod Anna.

„Du tænker naturligvis, at jeg kun har faaet dig med, for at begynde hvor jeg standsede igaar,“ sagde hun roligt og alvorligt, „og naar jeg saa har faaet Sandheden ud af dig, at jeg da vil skænde paa dig. Jeg er ogsaa vred, meget vred, og jeg har Grund til det, thi jeg véd nu hvem der har givet dig Ringen, og du har saaledes sveget det Løfte, du gav mig. Min nærmeste Grund til at ville tale med dig, er imid-

lertid, at jeg haaber jeg kan hjælpe dig til at faa et af dine Ønsker opfyldt. Du holder jo ikke af at blive gaaende herhjemme i Vaskeriet, vel?"

„Nej,“ svarede Anna kort og uvenligt, men dog lidt nysgjerrig.

„Du vil derimod gjerne ud at lære Husholdning eller Mejeri, det talte du engang om, ikke sandt?“

„Jeg vil helst til Kjøbenhavn og tjene der,“ svarede Anna livligt, „hvis De kan skaffe mig Lov dertil, saa vil jeg gjøre alt hvad De forlanger.“

Ellinor saa' meget alvorlig ud. Hun havde holdt saa inderligt af Anna, saa mange lyse Barndomsminder knyttede sig til hende, men nu, i de sidste Maaneder, var det som om den Anna hun havde kjendt, slet ikke lignede denne Anna, og hun syntes ikke om den ny.

Som om Anna gjættede sig til det mindre gode Indtryk hendes Væsen havde gjort, slog hun pludselig om i den gamle, barnlige Tone, og idet hun saa op paa Ellinor med sine klare mørkeblaa Øjne sagde hun i sin mest indsmigrende Tone: „De maa ikke være vred paa mig, Frøken Ellinor, jeg véd godt at jeg lovede Dem, aldrig mere at tale med eller spadserere med Hr. Engel, men saa i Søndags sendte Mor mig ind paa Apotheket efter nogle Gigt draaber, og saa traf jeg ham ganske alene. Saa vilde han endelig kysse mig, men det vilde jeg ikke og saa, da han vilde tvinge mig til det og jeg stred imod, fik jeg fat i hans Urkjede og rev derved hans Ur op af Lommen og saa fløj Ringen, som ogsaa laa i Lommen, op med og trillede paa Gulvet, saa slap han mig for at tage den op, men jeg kom ham i Forkøbet, og saa sagde jeg, at nu kunde han have det saa godt. nu beholdt jeg Ringen, for at straffe ham, fordi han var saa uartig, og saa løb jeg min

Vej, og han kunde jo ikke løbe efter mig da han maatte blive i Apothekeket.“

„Men Anna, du sagde jo til mig at du havde faaet den,“ udbød Ellinor, ærgerlig over imod sin Vilje at have fremstillet Sagen urigtigt for Cecilie, og paa en Maade, der maatte saare hende dybere end Sandheden, hvor smertelig denne end var.

Anna rødmede og tav idet hun drejede Hovedet og med Nakken vendt mod Ellinor saa' ind i Skovtykningen, uvillig til at give nogen nærmere Forklaring.

„Jeg troede du havde talt Sandhed.“ Ellinors Stemme lød kold og skarp. For Annas Tanker stod det i et Nu klart, hvor meget hun altid havde havt Ellinor at takke for, og hvor urigtigt det vilde være at give Slip paa hendes kjærlige Godhed for hende, hun overvandt derfor sin Uvilje til at give nærmere Forklaring, og idet hun som et forkælet Barn lagde Hovedet paa Ellinors Skulder, sagde hun blidt:

„Det var ogsaa Sandhed, — paa en Maade da. Kjære, søde Frøken Ellinor, vær bare ikke vred paa mig, De véd jo, at jeg altid siger Dem alle Ting, og naar jeg nu forklarer Dem det hele, skal De selv se at jeg ikke har løjet for Dem. De maa vide, at da han bad mig om et Kys, sagde han, at naar jeg vilde give ham det, havde han noget til mig, som jeg vilde blive rigtig glad for, og da saa Ringen fløj ud af Lommen og jeg saa' det var en lille Damering, saa kunde jeg jo nok begribe at det var den han havde ment, og da han fik sin Vilje, saa stærk som han er, og kyssede mig, saa havde jeg jo Ret til Ringen, og derfor sagde jeg at jeg havde faaet den af ham.“

Dette var ganske vist Sandhed, men Anna fortav hvad ogsaa var sandt, at hendes Striden imod den unge Mands Kjærtegn og Kys kun var paa Skrømt. Det letsindige, pynte-

lystne og forlystelsessyge Barn, som ovenikjøbet følte sig i høj Grad smigret over den smukke, unge Mands Følelse for hende, som hun i sin Barnagtighed kaldte Kjærlighed, havde intet imod at skjænke ham sine Kjærtegn, naar han gav hende Pynt og deslige for dem. Dette vidste hun imidlertid saa godt vilde nedsætte hende dybt i Ellinors Agtelse, og da hun ønskede at bevare hendes Hengivenhed, fremsatte hun Sagen paa sin Maade. Ellinor formaaede heller ikke at gennemskue Anna klart, hun var den eneste overfor hvem Ellinor nærede en blind Hengivenhed, denne lille, indsmigrende Barndoms Legesøster, med de klare Barneøjne, som saa' saa trofast paa hende, hvor kunde hun mistænke hende. Hun vidste vel at hun var heftig, havde i den seneste Tid set at hun var letsindig, men at hun var egenkjerlig, lumsk og intrigant, kom ikke indenfor Ellinors Tanke. Dog følte hun næsten instinktivt at Anna var udsat for Fare ved at blive i Engels Nærhed, og besluttede derfor at gjøre hvad hun kunde og benytte hans Fraværelse i en Maaned til at faa Anna fjernet.

Hun saa' derfor meget eftertænsom og alvorlig ud da hun svarede: „Du har handlet frygtelig barnagtigt og letsindigt Anna, og jo før du kommer hjemmefra og faaer noget nyttigt og fornuftigt at tænke paa, desto bedre for dig. Du vil helst ud at tjene, siger du, men du har ikke tænkt paa, at hvis du nu tager Plads, bliver det som Barnepike og i en saadan Plads lærer du jo ingenting, hvorimod du, hvis dine Forældre vilde lade dig lære noget, og det tror jeg de har Raad til, vilde kunde komme, paa en af de mange Skoler, eller i et stort Køkken, hvor du kunde blive flinkt oplært, og naar du havde en Anbefaling derfra, vilde du kunde søge langt bedre Pladser.“

I Annas Hoved ordnede sig strax en Plan, som i høj

Grad tiltalte hende selv. Hun havde i Kjøbenhavn en Moster, som var gift i ret gode Kaar og som i sit barnløse Hjem vist gjerne vilde modtage. Søsterdatteren, som hun altid havde været kjærlig og god imod. Hos hende vilde Anna gjerne bo, og saa kunde hun faa Lov til at lære at koge, det havde hun mest Lyst til, f. Ex. i Kongens Køkken eller lignende, eller sy Modepynt, de to Ting interesserede hende ligemeget. „Men“, sagde hun, efter at have forklaret Ellinor dette, „saa maa Frøkenen tale med Far og Mor derom, ellers faar jeg saamæn ikke Lov dertil.“

Det lovede Ellinor paa den Betingelse, at hun, hvis hendes Overtalelser ikke lykkedes, vilde forklare hendes Forældre at de for Engels Skyld burde gjøre det.

Heri indvilligede Anna, som vilde indvilliget i alt, naar hun blot fik sit brændende Ønske om at komme til Hovedstaden opfyldt, og glad over at være kommet i venligt Forhold igjen til den meget formaaende Ellinor, sagde hun, idet hun saa op paa hende med sine smukke, troskyldige Øjne: „Og saa er De jo ikke vred paa mig, vel, det kan jeg slet ikke holde ud at tænke paa.“

Ellinor bøjede sig, rørt over dette Bevis paa hendes Hengivenhed, ned over hende og kyssede hende, satte saa Ponyerne i Trav og var en Timestid senere atter hjemme paa Rudbygaard. De otte Dage hun tilbragte herude var stærkt optagne. Hun hjalp Cecilie at bære sin Sorg og skjule den for Moderen og at det netop hændte i Syltetiden blev dem en Hjælp, da dettes Tilberedning optog Fru Knudsen det meste af Dagen, thi selv hendes dygtigste Jomfruer fik aldrig Lov at staa for Syltningen, Saftens Klarhed og Frugtens smukke, ikke udkogte Udseende, var hendes Stolthed. Dernæst udvirkede den unge Pige hos Holtes, at Anna maatte rejse til Kjøbenhavn, bo hos Mosteren og lære Modepynt og Skrædersyning. Disse Fag

blev valgt fordi Karen mente, at naar hun kom tilbage efter Læretiden, kunde de komme hende til Nytte paa Landet, hvorimod Kogekunsten var ganske overflødig naar hun engang blev gift med Mads Persens Jens, et Haab hun ikke vilde slippe. Dette Resultat blev dog først naaet, efter at Ellinor havde omtalt Hr. Engels Efterstræbelser og den Fare og Fristelse Anna derved udsattes for. Karen blev nu ivrig for at faa hende afsted, og allerede 1ste Oktober, endnu førend Engel var vendt hjem fra sin Ferietur, rejste Anna til Kjøbenhavn.

Syvende Kapitel.

Sidst i September kom Knudsen og Johanne hjem fra Baderejsen, og paa denne havde Johanne endelig naaet sit Maal, Faderen havde samtykket i at hun studerede. „Det er skam ikke med min gode Vilje, Mo'r," forsikrede han sin Hustru, „men jeg kunde jo dog heller ikke forsvare at gjøre hende ulykkelig, og det forsikrede hun mig ikke en, men mange Gange, at hun silde blive, saa du indser nok at jeg ikke kunde handle anderledes.“ Det indsaa Fru Knudsen saa tydeligt, og Johanne jublede.

Midt i Oktober udgik Indbydelserne til det lovede Bal paa Rudbygaard, Erik ventedes i den Anledning til Knudsens, tilligemed flere unge Herrer fra Hovedstaden, thi det kneb

med at faa et tilstrækkeligt Antal Balkavalerer til de Damer der absolut maatte indbydes. Der var og blev to Damer flere end Herrer, ja egentlig tre, men Proprietæren lovede at danse saalænge han kunde holde ud, og altid vælge sin Dame blandt dem de andre Herrer lod sidde, thi, mente han, de vilde dog hellere dandse med ham end blive siddende.

Ellinor havde lovet de unge Piger at komme ud til dem om Formiddagen, for at hjælpe dem med Balsalens Dekoration. I den Anledning kjørte Cecilie ind med Ponyvognen for selv at hente hende, da hun længtes efter at tale i Fortrolighed med hende.

Da Ellinor forrige Gang forlod Rudbygaard havde Cecilie lovet hende at hun nu, da der var kommet lidt mere Ro i hendes Sind, vilde betroe sin Sorg til sin Moder, og hos hende søge den Trøst, som Ellinor følte hun saa højlig trængte til, og tungt vilde savne naar hun forlod hende. Det lille sky Væsen havde imidlertid ikke kunnet overvinde sig selv til at rive op i det endnu blødende Saar, som hun helst vilde gemme paa Bunden af sit eget Hjerte, og dette vilde hun nu meddele Ellinor, og tillige at hun samme Morgen havde faaet et Par Ord fra Engel, som meddelte hende sin Tilbagekomst, og bad hende møde sig den næste Dag. „Du kan tænke Dig min Skræk, Ellinor,“ sluttede hun sin Beretning, da Fader kom ind med det Brev til mig, og spurgte mig fra hvem det var. Jeg svarede at det var fra dig, og da Johanne forundrede sig derover, sagde jeg, at det kun var et Par Ord hvori du bad om ikke at blive hentet før mellem 10 og 11, og det maatte jeg jo endelig sige dig, førend du kom herud.“

„Aa, disse Omsvøb og Løgne, hvor jeg hader dem,“ raabte Ellinor heftigt. „Kunde du dog ikke holdt mig udenfor alt dette.“ Men da hendes Øje i det samme faldt paa den lille, blege, ængstelige Cecilie, sagde hun mildere: „Ja tilgiv min

Heftighed, Cecilie, men det havde været bedre om du havde sagt dine Forældre alt, saa havde al Løgn og Forstillelse været undgaaet, og de kunde, bedre end nogen anden, have hjulpet dig ud af dette Forhold. Tal med dem imorgen du skal se du bliver roligere og bedre tilmode, naar du kommer ud af al den Forstillelse og Usandhed du maa leve i inden du selv faar ordnet det.

Cecilie lovede at tage Mod til sig og gjøre som Ellinor raadede hende, og kort efter kjørte de ind paa Gaarden i alt andet end Balstemning.

Det var heldigt at der var saa meget travlt Arbejde der ventede paa dem, thi den store Balsals Dekoration var ikke at løbe til. De arbejdede ivrigt alle tre og havde ikke faaet lidt fra Haanden da de hørte Proprietærens Vogn rulle ind i Gaarden, han havde besørget de sidste Indkjøb i Byen, og kort efter blev de kaldt til Middagsbordet. Proprietæren var oprømt, han gjorde Rede for sine Indkjøb, og sluttede, idet han fornøjede sig om: „Jeg troer saaledes at jeg har skaffet alt hvad I ønskede, men jeg har skaffet mere endnu, jeg har skaffet de to manglende Kavallerer. Da jeg sad i Restaurations-Lokalet i Hotellet og fik mig en Kop Kaffe, hørte jeg to unge Mennesker passiare sammen. Jeg syntes at forstaa af deres Samtale, at de var paa Gjennemrejse og vilde opholde sig her et Par Dage, men frygtede for at komme til at kjede sig. Saa faldt det mig strax ind, at der var det vi manglede, og jeg gav mig saa i Snak med dem, for at undersøge lidt nærmere, hvad det var for et Par Fyre. Jeg fik da snart at vide, at den ene var Ingeniør og hed Barentzen, de var Fætre og var inat kommet med Jyllandstoget. Jeg havde imidlertid hørt fejl, de var ikke begge paa Gjennemrejse, det var kun Ingeniøren der skulde videre, men hans Fætter havde overtalt ham til at blive et Par Dage her som hans Gæst.

da der jo ikke er mange Forlystelser i den lille By, saa kneb det imidlertid med at more ham. De var to meget vakre, velopdragne Mennesker, og jeg spurgte dem derfor, om de da ikke, i Mangel af bedre, kunde have Lyst til at deltage i en lille Svingom herude, hvor over de var meget taknemlige. Naa, var det ikke rart, saa har vi jo Herrer til alle vore Damer.“

„Men Fa'r, fik du da ikke at vide hvem den anden Herre er og hvad han hed?“ spurgte Johanne.

„Naa, sagde jeg ikke det,“ lo hendes Fader. „Ja se, jeg syntes jo nok hele Tiden at der var noget bekjendt i hans Ydre, og han er da heller ikke helt fremmed for nogen af os, det var den unge Engel paa Apotheket.“ Han saa' hen paa Ellinor da han havde ytret dette, og fortsatte leende: „Det er da et mærkeligt Ansigt du sætter op Pigebarn, har du noget imod nogen af de to ny Herrer?“

Det var heldigt for Cecilie, at han ved disse Ord henledte alles Opmærksomhed paa Ellinor, saa ingen saa' hvorledes Farven veg fra hendes Kinder og Gaflen rystede i hendes Haand.

Ellinor svarede roligt paa Onkelens Spørgsmaal: „Jeg kan ikke udstaa Hr. Engel.“

„Hvorfor ikke,“ spurgte Onkelen, „har han fornærmet dig?“

„Nej,“ svarede hun hurtigt, „jeg har neppe talt ti Ord med ham.“

„Ja hvem kan saa vide hvad der kan hænde,“ smilede Proprietæren, „maaske han vinder ved nærmere Bekjendtskab.“

„Det tvivler jeg paa,“ svarede hun kort, men ved Tanken om, hvor pinefuldt dette Emne maatte være for Cecilie, tilføjede hun hurtigt: „Maa vi unge faa Lov til at rejse os, vi

er vist færdige alle tre, saa at vi kan gaa op og lægge sidste Haand paa Værket i Balsalen.“

Da Ellinor senere paa Eftermiddagen befandt sig ene oppe i sit Værelse, kom Cecilie listende ind til hende. „Ellinor, Ellinor, hvad skal jeg dog gjøre, jeg kan ikke komme ned i Aften, jeg kan ikke danse, jeg er saa ulykkelig,“ og hun vred de smaa Hænder og gik fortvivlet frem og tilbage paa Gulvet.

„Stakkels lille Cecilie,“ sagde Ellinor, det gjør mig saa ondt for dig. Gud véd du bøder haardt for din Ubesindighed, gid du blot i Tide havde talt til dine Forældre om dette ulykkelige Forhold.“

„O havde han blot ikke bedet mig om at tie,“ udbrød det forpinte lille Menneske, „men hvor kunde jeg andet end føje ham i den første Bøn, — den Gang var jeg jo bundet til ham, havde gjort ham til min Herre, jeg gjorde jo kun min Pligt, da jeg indvilgede i at tie, — og han kunde skuffe mig saa grusomt, — og nu kommer han her i Aften og troer at alt er godt imellem os — og hvorledes skal jeg kunde sige ham det — o gid jeg havde sagt alt til Fa'r, saa havde han ikke indbudet ham — men hvor kunde jeg sige det — baade Fa'r og Mo'r vil blive saa frygtelig bedrøvede, naar de hører jeg havde forlovet mig uden deres Vidende, — og jeg kunde dog ikke andet, — han vilde det, saa var det jo min Pligt. —“

„Nej, stop nu, Cecilie“, afbrød Ellinor hende. Hun havde længe kæmpet med sin Trang til at sige, hvad hun mente om Sagen, da hun nødig vilde rive i et smertende Saar, men nu brast hendes Taalmodighed, det var ikke til at holde ud at høre hende rose sig af sin Uret, og saa brød det ud: „Bild dog ikke dig selv ind, at du gjorde din Pligt, — den er tydelig udtalt i de Ord — ær din Fader og din Moder — hvilke Pligter har du mod den Mand, der neppe har modtaget dit Løfte, for han forleder dig til at svigte din Pligt mod dem,

du skylder alt lige fra din Fødsel, hans første Bøn til dig er en Bøn om at begaa en Uret.“

„Men“, indvendte Cecilie, som frygsomt og forbavset havde lyttet til Ellinors hurtigt udtalte Ord, „fra det Øjeblik jeg betragtede ham som min Herre, siger Guds Ord jo dog, at jeg skal være ham underdanig.“

„Ja, men ikke, naar han forlanger, du skal handle pligt-forglemmende og urigtigt.“

„Tror du da virkelig, at en hemmelig Forlovelse er saa urigtig?“ spurgte Cecilie skræmmet og forsagt.

„Jeg tør ikke afgjøre, om alle hemmelige Forlovelser er det“, svarede Ellinor betænksomt, „thi der kan maaske være Forhold, som berettiger, eller dog undskylder det, men du kan ikke undskyldes, thi du har kjærlige Forældre, hvis Ønsker og Vilje du fuldtud kjendte, og stakkels, kjære Cecilie, du ser jo ogsaa, hvor galt det er gaaet, netop fordi du svigtede din Pligt. Han havde ingen Ret til at fordre denne Fortielse af dig lige over for dem, og du havde ikke Ret i at føje ham i at gjøre Uret.“

Cecilie kastede sig hulkende i en Stol og begravede Ansigtet i sine Hænder. Hendes Samvittighed gav Ellinor Medhold, hun havde overdøvet dens sagte Manen ved idelig at gjentage for sig selv, som nu for Ellinor, at hun kun havde gjort hvad hun burde, men nu var denne Trøst hende berøvet, og fuld af Sorg, Angst og Fortvivlelse brød denne bitre voldsomme Graad frem.

Ellinor knælede ned foran hende og klappede ømt det bøjede Hoved. Da hendes Hulken omsider blev mere stille, hviskede hun deltagende Ord til hende, og da Cecilie omsider slog Armene om hendes Hals og sagde — „Jeg kan ikke gaa ned og danse iaften, jeg kan ikke se ham og tale med ham — o Ellinor hjælp mig“ — lovede hun at gjøre, hvad

hun kunde, for hende. Hun fulgte hende ind i hendes eget Værelse, hjalp hende Tøjet af og lagde hende tilsengs, næsten som var hun et lille Barn, hun opsøgte saa Tanten og sagde hende, at Cecilies Hoved var saa angrebet, at hun ikke kunde deltage i Ballet, trøstede den bekymrede Fader med at de Anfald af Hovedpine, Cecilie havde lidt af i den sidste Tid, sikkert kun var et forbigaaende Onde, og forhindrede, at ingen andre end Moderen kom ind i det halvmørke Værelse til hende, som snart beroliget ved, at det kun var den stærke Hovedpine, der af og til havde hjemsøgt hende, kort efter overlod hende til den Ensomhed, der var bedst for hende. Kun ét vilde Ellinor ikke gjøre for hende, trods hendes indtrængende Bøn, hun vilde ikke tale med Engel, og forklare ham, at Forholdet var brudt, og hvorfor det var sket. Hendes Raad var atter og atter, sig alt til din Fader, og lad ham ordne det.

Saa gik hun endelig, da de første Vogne begyndte at rulle ind i Gaarden, ind i sit eget Værelse for at begynde sit Toilet. Da hun hurtigt havde endt dette, bankede det sagte paa Døren, og en af denne Aftens hjælpende Aander stak en firkantet Papæske ind ad Døren. Hun modtog den lidt forundret, men det var rigtigt, den bar hendes Navn. Hun aabnede den hurtigt, det var en smuk Buket af Heliotrop og blegrode Roser, sammenbundet med en Baandsløjfe. Hun indaandede Duften, medens hun forgjæves ransagede Æsken for at finde et Kort. „Hvem mon der dog sender mig den,“ tænkte hun, medens hun traadte hen for Spejlet for at monstre sin smukke Dragt.

„Den passer slet ikke til min Dragt“, og hun saa ned paa de store mørkerøde Blomsterbuketter, hvormed Dragtens cremefarvede Kniplingsstof var fæstet op over den tilsvarende Silkekjole, og ligeledes smykkede det dejlige blaasorte Haar.

Saa lagde hun den paa Bordet og tog den, hun selv havde bundet af mørkerøde Nelliker, som Kjolens Besætning, jo den klædte unægtelig hele Dragten bedre.

Hvor var hendes Spejlbillede nydeligt, hun tilsmilede uvilkaarligt sig selv, da fløj pludselig Billedet af den lille enesomme, grædende Cecilie gennem hendes Tanke. „Er jeg da ganske hjerteløs, siden jeg kan glæde mig saa ubeskriveligt til dette Bal, medens Cecilie er saa bedrøvet. Nej, det er ikke det,“ fortsatte hun i sin Tankegang og glemte rent at beundre den unge, henrivende Baldame i Spejlet, som nu saa' tankefuldt ud i Rummet, „men jeg har slet ingen Sympathi med hendes Følelser for denne afskyelige Kandidat Engel, eller hendes Opfattelse af Sagen, nu græder hun vel, men det er dog det lykkeligste, der kunde hænde, at hun i Tide saa', hvorledes han er.“ Hun blev afbrudt i sine Betragtninger af Heliotropbuketten, som, skødesløst henkastet paa Bordkanten, nu gled ud og faldt ned foran hende, derved gled et lille bitte Kort ud af Sløjfen, hvorpaa stod skrevet: Erik Storm.

I samme Øjeblik var det som en Stemme inden i hende hviskede: Din Glæde over Ballet har sin Rod i Eriks Komme. „Ja, naturligvis“, svarede hendes hurtige Tanke. „han hører med til den gamle elskede Kreds og bringer Bud derfra.“

Saa tog hun atter den sendte Buket i sin Haand: „Mon han virkelig har husket, at Heliotropens og Rosens Duft er det dejligste, jeg kjender, eller er det et Tilfælde? Gartnerens Smag? Naa, lige meget, jeg tager alligevel hellere denne med end den anden Buket, skjøndt den unægtelig passede bedre,“ og hun holdt Eriks Buket ned mod Kjolens mørkerøde Besætning. Saa smilede hun, da Marguerites Ord pludselig faldt hende ind, at det ikke passer sig at udmærke en Herre ved at bære hans Buket. „Aa Snak“, svarede Tanken

atter hurtigt, „min Kammerat fra jeg endnu var et Barn, fra de dejlige, dejlige Aar — —“

Og som en Vind fløj hun ned ad Trappen.

Alt, hvad man foretog sig paa Rudbygaard, blev gjort grundigt og godt, al den Kraft og Evne, man ejede blev sat ind paa al Gjerning, og saaledes var Balarrangementet ogsaa saa fuldendt som muligt. Lange Guirlander af Efteraarets sidste brogede Blomsterflor, slyngede sig henunder Loftet og rundt om Væggene, medens Lamper, Lampetter og Masser af Lys forhøjede Farvepragten, der glødede mod Balsalens hvide, med Sølvstjerner oversaaede Tapeter, og straalende kastedes tilbage fra de høje, til Gulvet rækkende Spejle. Tre store aabne Fløjdøre gav rigeligt Indblik i Balsalen, og førte til Værelser, hvor bløde, smukt grupperede Siddepladser indbød de dansende til at udhvile.

Da Ellinor aabnede Døren fra den brede Korridor, standsede hun et Øjeblik, fængslet af det smukke Syn. Hun saa' gennem Dagligstuen ind i Balsalen, hvor de dansende Par netop begyndte den indledende Polonaise, med Erik og Johanne som opførende Par. Den lange Række, der efter Musikkens Takt langsomt gled henover Gulvet, festklædte i de lette, brogede Stoffer, var som en større Blomsterguirlande, der selv smykkede og smykkedes af Omgivelserne.

Hun nærmede sig langsomt Balsalen, da hun pludselig opdagede sin Onkel og Kandidat Engel siddende, livligt passierende, paa en lille Sofa. De rejste sig begge og kom hen til hende.

„Du kommer sent, lille Ven,“ henvendte Proprietæren sig til hende, med et beundrende Blik paa hendes nydelige Skikkelse, „men du har jo ogsaa været barmhjertig Søster for min stakkels Cecilie, nu skal du til Gjengjæld mere dig af Hjertens Lyst. Kandidat Engel har længe sukket efter en

Dame, jeg Stakkel maa jo paa Grund af Cecilies Ildebefindende give Afkald paa at være Balkavaler."

"Nej, kjære Onkel Knudsen, derom kan der slet ikke være Tale," svarede Ellinor hurtigt, „du har lovet at danse i Aften, og i Kraft af dette Løfte beder jeg dig om din Arm, saa danser vi to første Dans."

Kandidat Engel traadte med et lille kort Buk tilside, for at lade Parret passere. Proprietæren rakte hende Armen, eller rettere hun tog den hurtigt selv, og de fulgtes ad ind i Balsalen, idet han hviskende sagde: „Jeg havde min Sandten rent glømt, at du i Middags sagde, at du ikke kan udstaa Engel, men nu forstaar jeg, at det er Alvor."

Erik og hans lille Dame fortsatte imidlertid deres March rundt i Salen, fulgt af hele Skaren. Erik var pludselig bleven tavs, og Johanne udbrød derfor omsider: „Hvorlænge har du i Sinde at lade os spasere saaledes rundt? Det bliver vist kjedeligt i Længden."

„Om Forladelse“, det var som vaagnede han op af en Drøm, „Polka“ raabte han op til Orkestret, „sex Par“ og dermed for han ud paa Gulvet med sin Dame, som livligt passiarede med ham, skjøndt hans Tanker var optagne af andre Ting. Han havde set den mørke Rødme, som Ellinors vrede Sindsoprør ved Synet af Engel havde drevet hende op i Kinderne, han saa' Engel trække sig tilbage med et stivt, næsten lidt fornærmet Buk, og sin Onkel, trods alle Regler for hvad der er en gæstfri Værts Pligt, selv føre den unge Dame i Dansen, overladende den unge Mand, der første Gang var i hans Hus, til sig selv, og medens han dansede og vexlede de lette smaa Sætninger med Johanne, tænkte han hele Tiden over, hvad Grunden til denne besynderlige Opførsel hos dem alle tre kunde være.

Imidlertid stod den til sig selv overladte Hr. Engel og

ærgrede sig. Han havde, da han modtog Proprietærens Indbydelse for sig og sin Fætter, glædet sig til at skulle gjense den lille Cecilie Knudsen, som han, uden nogen som helst alvorlig Tanke, havde knyttet til sig. Det var sket i et ubesindigt Øjeblikks vilde Rus, og var, om end ikke angret Dagen efter, saa dog i det klare Dagslys, følt som noget, der hvor tiltalende det end i Øjeblikket kunde være, mulig ikke lod sig gennemføre i Alvor og for hele Livet, hvilket bragte ham til at anmode hende om Fortielse af Forholdet. Og nu var hun syg, han vilde slet ikke faa hende at se. Hertil kom nu Ellinor Falsens Opførsel imod ham. Hvad var hendes Grund til saaledes at ville undgaa ham. Ja, det havde hun vel neppe villet, trøstede han sig selv, det hele var vel kun begrundet i hendes Mangel paa Selskabstone, hun var jo først nylig konfirmeret, var, efter hvad han havde hørt sige, opdraget af en hellig Onkel, hvilket ikke uddanner nogen let Verdenstone, og havde vel nærmest valgt at danse med den gamle Onkel, fordi hun havde følt sig undselig lige over for en ung Herre, der endnu var hende saa fremmed. Hun var imidlertid en Satans kjøn Pige, og han lovede sig selv at gjøre et Forsøg med en Inklinationsstue, danse med ham skulde hun, og hun vilde neppe fortryde det, naar hun først havde prøvet hvor brillant han dansede, og hvor sikkert han førte sin Dame.

Senere paa Aftenen dansede Ellinor med Erik, som trods sit Forsæt, at ville spørge sin unge Veninde rent ud om Grunden til at hun, idetmindste at dømme efter Udseendet, havde behandlet den unge Herre uvenligt, endnu ikke havde kunnet faa' sig selv dertil. Der var noget i den unge Piges Væsen, noget fremmed, han i sin Tanke udledte af hendes Overgang fra Barnet til Damen, som holdt Spørgsmaalet tilbage paa hans Tunge.

Det var dog stadig tilstede i hans Tanker som noget utilfredsstillet, trods deres livlige Passiaren, og den Fryd hvormed han førte den lette, yndefulde Skikkelse i Dansens Svingninger. Kort efter at de var kommen tilbage til deres Plads, stod Engel pludselig bukkende foran Ellinor. Atter steg den mørke Rødme op i hendes Kinder og Pande, og hun trak Øjenbrynene lidt sammen idet hun roligt, men dog med dirrende Læbe sagde: „Nej tak.“

Dybt krænknet traadte Engel tilbage, og Ellinor vendte sig, med den Sindsbevægelse, som dette lille Sammenstød havde vakt, endnu malet i sine udtryksfulde Træk, om mod Erik for at fortsætte den afbrudte Samtale. Han stod ved Siden af hendes Stol, og da hun nu saa' op paa ham, bøjede han sig ned imod hende, og sagde dæmpet: „Kjære Ellen, saaledes kan De ikke affærdige en Herre, De fornærmede ham.“ Det mørke Udtryk i hendes Øjne advarede ham, og han tilføjede hurtigt: „Tilgiv at jeg siger Dem dette, det er kun i Kraft af vort gamle Venskab jeg vover det, det er ikke saa let at mindes, at De ikke længere er den lille Ellen i deres Onkels Hus. Den Gang var jeg saa ofte den raadgivende, maa jeg ikke nok vedblivende indtage den Stilling.“

Ordene saavel som Tonen hvori de blev udtalte, gjorde Ellinor blød om Hjertet, og hun sagde mildt: „Jeg tager altid gjerne mod Raad af mine Venner, men De maa tro mig, her var det umuligt at handle anderledes.“

„Han maa da have været uforskammet imod Dem i en særlig Grad,“ udbrød Erik, harmfuld ved Tanken om, at nogen turde vove at være andet end høflig mod en Pige som Ellinor.

„Det har han imidlertid ikke været,“ svarede Ellinor, „Kandidat Engel og jeg har kun to eller tre Gange vexlet nogle faa intetsigende Sætninger. Jeg mener det maa være

tilstrækkelig Grund til at afslaa at danse med en Herre, at man ikke kan lide ham.“

„Saa har De neppe tænkt over den Sag, Ellen,“ svarede Erik alvorligt, „ellers vilde De, med Deres klare Tanke, snari indse, at den Grund ikke er tilstrækkelig. Det er en Fornærmelse mod en Herre at afslaa at danse med ham, naar han er presenteret for Damen og høfligt opfordrer hende dertil, og følgelig kan hun ikke afslaa det, blot fordi hun tilfældigvis ikke synes om ham.“

„Jeg gad vide i hvilken Lovbog det staar skrevet,“ udbød Ellinor lidt utaalmodig.

„I Høflighedens,“ svarede Erik kort.

„Ellinor tav et Øjeblik saa udbød hun: „Høflighedens Love foreskriver altsaa, at Damerne paa et Bal skal danse med enhver Herre der lader sig presentere for hende og engagerer hende, ellers fornærmer hun ham, hvorimod Herrerne frit og uden Forbehold kan vælge hvilken Dame de synes om og vrage de andre, uden at det kaldes en Fornærmelse.“

„De glemmer at der ikke kan drages nogen Paralel mellem de to Ting — at afslaa en Høflighed og — at undlade at tilbyde den,“ svarede Erik. „Forresten svæver De i en stor Vildfarelse naar De tror at Herrerne altid kan vælge efter deres Lyst. Vi. saavel som Damerne, har Høfligheds Pligter at opfylde paa Ballerne, som, hvis de ikke blev det, ligeledes vilde være Fornærmelser. Sikkert danser Herrerne lige saa ofte, om ikke oftere, af Høflighedshensyn med en Dame, som omvendt.“

„Nej, Erik, det kan umuligt være Tilfældet, hvis hun skal følge Deres Lovbog,“ ivrede Ellinor. „De har dog altid den ubestridelige Fordel at kunne vælge de fleste Damer, de en Aften vil danse med efter deres Lyst, selv om de maa tage Høfligheds Hensyn overfor enkelte, hvorimod Damerne efter

Deres Mening er tvungen til at danse med ethvert Exemplar af Deres Kjøen, hvor oprørende han end ellers opfører sig, hvor lidet tiltalende hans Personlighed forresten — — —“

„Vær saa god, otte Par danser af,“ den opførende Herre talte dem med, og Erik og Ellinor fløj ud paa Gulvet, gjen-
sidig lidt misfornøjede med hinanden.

Til næste Dans havde Erik en lille Dame, som hans Tante havde bedet ham tage sig af — jo han kunde tale om Høfligheds Engagements — hun var ganske fremmed der paa Egnen, stille, forlegen og undselig i den Grad, at Erik snart mærkede at hun var gladest naar han blot dansede, men ikke talte med hende.

Det passede ham egentlig ogsaa bedst, han var slet ikke oplagt til at tale let og ligegyldigt om lette og ligegyldige Ting. Han var ærgerlig over at han og Ellinor slet ikke kunde finde den gamle, glade, fornøjelige Tone, som tidligere var deres sædvanlige. Var hun da ikke mere den samme Ellinor? Hvad havde forandret hende?

Han fulgte hende med Øjnene, medens hun, enten dansende fløj forbi ham, eller stod samtalende med sin Kavalier. Hvor var hun smuk, dette udtryksfulde Ansigt, disse glimrende Øjne og denne rolige Ynde i enhver Bevægelse, hvilket henrivende hele dannede det ikke, hvor sørgeligt vilde det ikke være, hvis dette bedaarende Ydre ikke længere husede det milde, glade, forstandige og dog saa barnligt bøjelige Sind, som tidligere var hendes Natur. Nu var der saa ofte en Sky paa hendes Pande, noget næsten bittert, ligesom halvt tilbagestrængt irriteret, vexlede med hendes muntre Stemninger, og gav hende et lunefuldt Præg. Alt dette maatte forsvinde, og det vilde det forhaabentlig ogsaa naar hun kom til Kjøbenhavn og ofte kunde være samlet med Onkelen. Skade at Fru Lind var gaaet saa tidligt bort, det vilde have

været en Lykke for den unge Pige at komme under hendes fine, elskelige Indflydelse. Fint uddannet kvindeligt Selskab, som den afdøde Plejemoders, vilde hun komme til at trænge til. Men der var jo hans Halvsøster, Enkegreunden, i hende var alt det forenet, som han søgte for sin unge Veninde, hun flyttede til Kjøbenhavn denne Vinter, hun skulde nok komme til at interessere sig for denne yndige unge Pige, og var hendes Interesse først vakt, vilde hun varmt tage sig af hende, det vidste han.

Disse Tanker hævdede hans Sind af den Nedslagenhed, det lille Sammenstød med Ellinor havde fremkaldt. Han mindedes atter hendes glade, milde Tak for Buketten, som han var glad ved at se hende bære, og deres livlige Samtale, førend Engel fik det uheldige Indfald at inklinere for hende.

I glad, forhaabningsfuld Stemning hentede han hende til Borddansen som var den sidste de skulde danse sammen. De satte sig ved et af de smaa dækkede Borde, og et Øjeblik efter hørte de Johanne udbryde: „Her sidder min Fætter og Kusine, lad os tage Plads her.“ Hendes Bordkavaller var Kandidat Engel, og Ellinors første Indskydelse var, at rejse sig op og gaa, men hun besindede sig hurtigt og blev siddende. Erik lagde Mærke til det irriterede Udtryk i hendes Øjne og den stærkere Farve paa hendes Kind, og følte sig pludselig meget fjendtlig stemt imod Engel, som med et stift Buk satte sig ved Ellinors Side. Et kedeligt, forlovet Par, som kun havde Ord og Øje for hinanden, indtog de to sidste Pladser. Da ingen af hendes fem Bordfæller i Øjeklikket egnede sig til at sætte en livlig Samtale i Gang, følte Johanne det som sin Vertinde-Pligt at bringe Liv i det tavse Selskab. Som sædvanlig, hvor hun førte Ordet, kom det til at dreje sig om de Rettigheder Kvinden burde have, men som Mændene havde bemægtiget sig, og da den førtes paa et Bal, gjaldt den særlig

det Punkt, at Damerne burde have lige Ret til at engagere med Herrerne.

Johanne motiverede sin Fordring til denne Reform saaledes: „Der er noget meget nedværdigende for Kvinden i at sidde smykket, og vente til Herrerne endelig har gennemset hele Udstillingen og truffet sit Valg, og saa kommer for naadigt at tilkjendegive den lykkelige, at han har udset sig hende. Det er en Situation vi snarest mulig maa se at komme ud over, men det bliver vistnok en haard Kamp, Herrerne vil neppe let opgive at have Eneretten til at vælge.“

„Jeg maa desværre give Dem Ret, Frøken Knudsen,“ yttrede hendes Balkavaler, „saaledes klart fremstillet er Sagen værre end jeg nogensinde har tænkt mig den, den bør snarest omordnes, og dertil maa baade Damer og Herrer række Haand. Thi føler Damerne det som nedværdigende, er det endnu mere nedværdigende for Herrerne at lade det bestaa, efter at Øjnene er blevne aabnede paa dem for, hvor ubehageligt det føles af Damerne.“

„Paa den Maade bliver det jo kun et Høfligheds Hensyn lige overfor os, en Ædelmodigheds Handling af Manden mod den svagere Part,“ udbød den lille ivrige Johanne, „det vil Kvinden slet ikke, hun vil en Retfærdigheds Handling. Manden skal indse at det er Uret, og saa frivilligt afstaa fra sin uretfærdige Forrettighed. Men desværre er netop det saa saare vanskeligt for Manden, idetmindste for mange af dem, at indse at de begaar en Uretfærdighed, ikke sandt Erik?“ vendte hun sig pludselig til ham, da hun ønskede at gjøre Samtalen almindelig.

Erik ærgrede sig, først over Engel, hvis Svar han fandt pjanket og dumt, eller gjorde han Nar ad Damerne — og saa var det dog for galt, at Johanne ved alle Lejligheder besteg sin altid opsadlede Kjepehest, dette Emne vilde han sidst

af alle have optaget, da Freden og Samstemningen saa let strandede herpaa. Men saaledes direkte opfordret maatte han svare: „Det forundrer mig at høre fra hvilket Standpunkt du opfatter den Ting, Johanne, og sét saaledes, forstaar jeg din Indignation, men sét saaledes som vi Mænd i Reglen sér den, og som sikkert fra Begyndelsen har formet Skikken som den nu er, er den fjern fra al Uretfærdighed.“

„Jeg er virkelig nysgjerrig efter at lære den Betragtningssmaaade at kjende,“ sagde Johanne.

„Den ligger saa nær at det undrer mig du ikke selv har indset den,“ sagde Erik roligt. „I Stedet for at Damen skal gaa omkring og søge den Herre hun vil danse med, bør Herren opsøge hende og udbede sig som en Gunst af hende at hun vil danse med ham.“

„Det lyder overmaade ridderligt,“ lo Johanne, „men det taber en Del naar vi husker paa, at naar en Kvinde vover at afslaa den attraaede Gunst, bliver det betragtet som en Fornærmelse, og derved øves en mild Tvang imod de fleste Kvinder. Hvem krymper sig ikke for aabenlyst at fornærme et andet Menneske, selv om man har den største Lyst til at give et Afslag.“

Det forlovede Par havde lyttet til den sidste Del af Samtalen, og den lille Brud sagde nu: „Nej det har De Ret i, Frøken Knudsen, det hænder vist heller aldrig, at nogen Dame siger nej til en Herre der engagerer hende.“

Kandidat Engel fandt Øjeblikket gunstigt til at tage Revanche og sagde derfor hurtigt, vendt mod den unge Dame, men højt nok til at at høres af dem alle sex: „Jo Frøken, det hænder undtagelsesvis, men kun naar Damen er meget ung og uvant med Selskabslivet.“

Erik led under dette lille Ordskitte, han vidste hvor pinligt det maatte være for Ellinor, og kunde ikke komme hende

til Hjælp. Han saa' paa hende som hun sad der, seende ned paa sin Tallerken, og tilsyneladende rolig med Gaflen pille sin Mad i smaa Stumper, spise kunde hun ikke, dertil bankede det unge Hjerter for voldsomt. Men ingen skulde vide hvor nær de udtalte Ord berørte hende, derfor kæmpede hun for at synes rolig, og det lykkedes hende saavidt, at der ingen dirrende Klang var i Stemmen, da hun, med det varme Blod brusende gennem Hjertet, udgydende sin mørke Strøm over Pande, Kinder og Hals, langsomt svarede:

„Der kan dog ogsaa tænkes andre Grunde for en Kvindes Afslag til at danse med en Herre. Hvis hun f. Ex. vidste om ham at han krænkede Ærens Love, eller havde handlet uhæderligt, vilde jeg, selv om det skjultes under et ulasteligt ydre Væsen, finde hende fuldt berettiget til at afslaa hans Engagement.“

Erik saa forbavset fra hende til Engel, som blev bleg og stirrede paa hende med et underligt hadefuldt Blik, medens hun talte. Hvad var dog dette? hvilken Hemmelighed var der mellem disse to? Han hørte neppe den intet anende Johannes Ord:

„Naturligvis er hun berettiget dertil, vi Kvinder bør have Ret til frit at vælge efter vor Opfattelse af, hvad der er sømmeligt og hæderligt.“

I dette Øjeblik blev Skaalen udbragt for Vært og Værtinde. Alle rejste sig og nærmede sig Ægteparret for at klink med det, og da Ellinor opdagede en lille, tom, lav Sofa ved Siden af det Bord ved hvilket Proprietæren sad, satte hun sig der, og Erik var glad ved at faa' hende bort fra det andet lille Selskab. Han hentede hendes Kuvert og satte sig ved Siden af hende, men der vilde ikke komme nogen Samtale i Gang imellem dem.

Pludselig vendte hun sig om imod ham og sagde barnligt og mildt: „Erik, kan De huske, at naar vi i gamle Dage havde havt en eller anden lille Strid og ikke kunde faa' Gemytlig-heden rigtig i Gang efter den, kom jeg altid hen til Dem og sagde: Erik, vi ødelægger Dagen for hinanden, lad os glemme alting, slet ikke tale om hvem der har Ret eller Uret, men være glade sammen igjen, og dermed fik det daarlige Humør Afsked. Skal vi gjøre lige saadan i Aften?“

Hun saa' op paa ham med det samme milde Barneblik som den Gang, med det samme søde Smil, det var ikke muligt at modstaa, han rakte hende derfor Haanden, men med et alvorligt Smil, thi han kunde ikke frigjøre sit Humør for det ængstelige Tryk, hendes Opførsel mod Engel havde fremkaldt.

„Det kan jeg gaa ind paa, da det sandelig ikke er mig om at gjøre at faa Ret i noget,“ svarede han. „Vidste jeg blot hvad der skjuler sig bag Deres Opførsel mod Engel, saa jeg kunde hjælpe Dem.“

„Det kan De ikke, og jeg vil aldrig kunne sige Dem hvad det er,“ svarede hun alvorligt. „Naa“ og hun slog om i sin milde glade Stemning, „saa glemmer vi jo nu det hele, ikke sandt?“

Da Erik omsider henad Morgenstunden stod i sit Værelse, han skulde rejse om nogle faa Timer, og vilde derfor ikke gaa til Ro, dvælede hans Tanker ved Ellinor. Med en Følelse af Frygt og Uro tænkte han paa dette underlig mystiske Forhold mellem hende og Engel, paa hans hadefulde Blik, hvad kunde der være hændt imellem dem? Hun havde sagt at de kun havde vexlet faa Ord enkelte Gange, hvor kunde Had og saa bitre Følelser spire frem af faa Ord? Han fandt ingen Løsning paa Gaaden, men som en Trøst mindedes han Borddansen og den lille Extradans han havde faaet indsmuglet for at kunne danse den med hende, hvor ganske havde

hun ikke været sig selv i den Tid. „Ja hun er endnu et Barn, et elskeligt Barn, og heldigvis kommer hun snart bort fra et Hjem, hvori hun ikke synes at trives, kommer atter under Onkelens Indflydelse, og skal nok faa et andet Hjem hos Søster Therese, og saa, saa haaber jeg det bedste.“

Hvad det bedste var gav han hverken Ord i Form eller Tanke, men det fyldte hans Sjæl med en Rigdom af Haab og Glæde. Og vaagnede Frygten for den uløste Gaade end ofte, saa forjog han den hver Gang ved Tanken om hendes snare Komme til Hovedstaden.

Sjette Kapitel.

I Løbet af den kommende Vinter, som Ellinor tilbragte i Kjøbenhavn, forekom det hende ofte, som var hun to helt forskellige Personer. Under sine lange, hyppige Besøg i Onkel Pauls Hjem, var hun ganske den samme glade, sorgløse, tillidsfulde Pige som tidligere, der snart førte alvorlige, snart livlige og muntre Samtaler med denne sin bedste Ven, aldrig ængstelig for hvad hun sagde, altid kun overvejende Meningen af sine Ord, aldrig hvorledes de mulig vilde blive opfattede. Det samme var Tilfældet naar hun var hos Enkegrevinde Rosen, Eriks Søster. Grevinden havde, kort efter Ellinors Ankomst til Generalinde Fick, anmodet Doctor Lind, som var hendes Huslæge, om at forestille sin Niece for sig. Bekjendtskabet blev saaledes indledet, og Ellinor følte sig snart hjemme

i sin Velynderindes Hus. Den unge Pige og den midaldrende Dame sluttede et inderligt Venskab, og med samme trygge Følelse af Forstaaelse som hos Onkelen, udtalte hun her aabenhjertig alle sine Tanker og Indtryk. Vel blev hun ofte stærkt imødegaaet af dem begge, thi det unge, varme, let begejstrede og let opblussende Pigesind, som nu var ført ud i en stærkere bevæget Strøm end tidligere, greb ofte fejl, men hun følte sig altid afholdt og forstaaet, og med Kjærlighed og Tillid saa' hun op til dem begge og lyttede med Eftertanke til deres Dom og Erfaring.

Hendes andet Jeg, det Jeg hun ikke kunde lide, kom derimod frem i hendes nuværende Hjem hos Generalinden, og hos Eriks og Johannes fælles Onkel, Grosserer Agerskov, hos hvem Johanne var indlogeret, for der at fuldende sine Studier, og hvor Ellinor ofte kom. Denne underlige Dobbeltthed i hendes Natur, var hende i høj Grad imod, hun kunde hverken udgrunde den eller forandre den, syntes hun, skjøndt den kostede hende mange mørke Øjeblikke og forknytte Tanker.

Generalinde Fick havde lovet Oberstinden, at Ellinor hos hende skulde indtage samme Stilling som i hendes eget Hjem, og for saa vidt slog dette til, som Ellinor lige saa lidt følte sig hjemme her, som hos sine Forældre.

Generalinden var en høj, statelig Skikkelse, som modtog og behandlede Ellinor med megen Venlighed, men der var i denne altid en vis Nedladenhed, hun var saa ophøjet i sin Værdighed, at det aldrig kunde falde nogen ind at komme med fortrolige Meddelelser og ømme Kjærtegn til hende. Selv hendes eneste Datter Alvilda, hvem hun paa sin Vis forkjælede, havde sikkert aldrig vexlet disse søde, glade, uskyldige Ord og Kjærtegn, som er saa hyppige blandt kjærlige Mødre og Døtre, med denne køligt smilende, ordknappe

Moder. Hvis denne ophøjede Værdighed og de smukke hvide Haar havde kunnet indgyde Ellinor Ærefrygt, vilde hun endda have følt sig tilfredsstillet, men det kunde de ikke. Thi der var i denne Natur, ved Siden af dette overlegne Væsen, en saadan Mængde verdslig Beregning, en saadan lav Misundelse over andres større Held i Livsførelsen, at Ellinor saa' sig vred og bitter paa denne gamle Kvindes smaalige Interesser, der harmonerede saa lidt med hendes storladne, overlegne Fornemhed.

Datteren Alvilda var sin Moder meget ulig. Hun mindede i sit ydre Væsen om en Kattekillig, det var nydeligt, barnligt, legende. Hun dansede gennem Livet, næsten bogstavelig talt. Dans var hendes Lidenskab og foruden den var det hendes Hovedinteresse, at opføre sig passende. Hun trættede ofte Ellinor med sine Ytringer om alt det hun fandt denne ikke burde gjøre, og sin Forundring over hvad hun havde gjort. Hele hendes Fremtræden var saa afrettet og saa systematisk ordnet efter Konveniensen stiveste Former, at Ellinors frisindede Følelser oprørtes mod denne Lænkebinden af al Naturlighed. Imidlertid troede hun paa Alvildas Overbevisning om sine Anskuelsers Rigtighed, og trods hendes Mangel paa Overensstemmelse, aftvang deres Gjennemførelse paa dette Grundlag, hende Agtelso, men hun sympathiserede ikke med Alvilda, og følte sig altid som en fremmed Fugl i dette Hjem. Hun var derfor aldrig her den milde, glade, aabenhjertige unge Pige, som hos Onkelen og hos Grevinden. Utilfreds, trykket og næsten med Lyst til at vise Opsætsighed mod det bestaaende, levede hun imellem dem.

Lignende Følelser gjorde sig af og til gjældende hos hende naar hun befandt sig hos Agerskovs, til hvis Hus hun droges af Johanne, og hvor hun altid blev modtagen med stor Glæde af alle Husets Medlemmer. Grossereren var en Mand med

mange Penge, som han selv havde erhvervet ved Held og Vindskibelighed. Men dermed havde han ogsaa havt saa travlt, at han aldrig havde havt Tid til at erhverve sig Kundskaber, eller den Dannelse disse giver, og den Hjertets Dannelse han mulig havde været i Besiddelse af som yngre, var slebet af ham i Kampen for Mammon. Sig sin Mangel paa Dannelse fuldt bevidst, gav han nu den tavse Tænker. Naar Forretningerne ikke absolut fordrede at han talte, tav han, og i Selskabslivet aabnede han kun Munden for de aller nødvendigste Ord, eller for at holde de Taler, han havde sammensat forinden og gennemgaaet med sin Hustru. I det daglige Husliv var han tyrannisk, pralende, uden Dybde eller indre Værd. Hans Hustru var et meget talende og over sig selv og sin Velstand yderst henrykt Væsen, pyntet og forlystelsesyg og stolt af sine Børn, hvoraf de to Sønner var to velklædte, omhyggeligt friserede Labaner og Datteren en godt begavet Pige, der arbejdede ivrigt i sit Kald som Fremskridtskvinde, havde taget Artium, skrev ledende Artikler i „Kvinden og Samfundet“, talte stærkt og meget, og stod højt i Familiens Agtelse for sin Intelligens.

I dette Hjem var der saa meget der baade frastødte og tiltalte Ellinor, at hun ikke rigtig kunde finde sig tilrette i det. Naar hun havde ærgret sig over det overfladiske, pralende, pjattede Væsen, der var saa meget af indenfor disse luxuriøst udstyrede Mure, og besluttet, ikke for det første at komme der igjen, droges hun atter derhen af Johanne og Sofie Agerskov, hvis livlige Samtaler om den ene Sag de begge brændte for, interesserede hende.

Der var imidlertid den Forskjel paa dette hendes andet Jægs Fremkomst i disse to Hjem, at medens hun altid følte det som værende tilstede hos Generalinden, vakttes det kun tillive hos Grossererens, naar Erik var der.

Den unge reflekterende Pige opdagede snart, at det i det hele taget mest var i sin Samværen med ham, at disse hendes forskellige Personligheder traadte frem. Mødtes de hos Doktoren eller Grevinden var alt lyst og fornøjeligt, da gjorde kun den gamle, glade Venskabsfølelse sig gjældende, og hvilke lykkelige, o saa lykkelige Timer tilbragte de saa ikke. Men traf de sammen hos Generalinden, hvor Erik var en meget velset Gæst, eller hos hans og Johannes fælles Tante, Fru Agerskov, der var en Søster til Proprietær Knudsen, var det som den onde Aand fo'r i hende, næsten aldrig fandt de der den gamle, hjemlige Omgangstone, de kom til at staa skarpt, og med en irriteret Modstandsfølelse, over for hinanden, og skiltes ofte som Uvenner.

Hun spekulerede en Del over Grunden til denne Dobbelt-hed, som pinte hende saa overordentligt. Hun tænkte ofte paa at tale med sin Onkel Paul derom, men det kunde hun ikke gjøre uden at hun maatte blotte de Fejl og Mangler, hun saa' saa skarpt i de to Hjem, og dette var hende umuligt. Dels var det hendes Natur imod at omtale andres Fejl, og dels var hendes Opdragelse i Linds Hjem gaaet i den ægte kristelige Retning, aldrig at tale om Næstens Fejl. At hun heller ikke holdt af at blotte det Misforhold, der af og til sneg sig ind mellem hende og Erik, for Onkelen, stod mindre klart for hende, men var ikke desto mindre en medvirkende Grund.

Omsider mente hun selv, at Anledningen til hendes VæsensForvandling lige over for Erik hyppigst var begrundet i deres forskellige Opfattelse af Kvindens Stilling i Samfundet. Hun stod vel endnu selv uklar over for meget i dette brændende Spørgsmaal, det tog let hendes Forstand fangen, medens hendes Følelse blev ligesom stødt tilbage, saa hun ikke helt kunde lade sig rive med, som Johanne og

dennes Kusine Sofie, men hun var dog langt mere frisindet end Erik.

Et Par Gange havde hun begyndt at tale med Onkel Paul om Kvindesagen, men tilfældigvis var deres Samtale gledet fra dette Emne over i andre, saa hun aldrig havde naa't at komme rigtig ind i det med ham. Men nu foresatte hun sig, at bede ham om at hjælpe sig med at belyse det for hende, saa at hun kunde komme til Klarhed, thi den maatte hun vinde for at kunne indtage sit bestemte Standpunkt. Det vilde sikkert gjøre det lettere for hende at imødegaa Erik med mere Mildhed og Ro, det var Usikkerheden, der pinte hende og gjorde hende utaalmodig lige over for hans Fordringer, der undertiden syntes hende at være lige saa yderlig gaaende som Alvilda Ficks. De to var jo næsten altid enige naar det gjaldt Spørgsmaalet om hvad Damer kunde tillade, eller ikke tillade sig.

Saaledes omtrent var Ellinors Tanker, medens hun en Morgen klædte sig paa for at gaa til sin Syngelærer. Af sine Musiktimer havde hun udelt Glæde, mere og mere glimrende udfoldede hendes store Stemmemedler sig, bløde, fuldttonende og rene strømmede Tonerne frem, og fantasirig og dybtfølende som hun var, forstod hun at give Digterens og Komponistens forenede Tanke et rigtigt opfattet, sympathetisk Udtryk.

Hun skulde idag for første Gang synge en større Arie for sin Lærer, og da hun selv var grebet af den storslaaede Komposition, sang hun den saa smukt, at han, begejstret over Tonerne og Foredragets Skjønhed, ivrigt opfordrede hende til at uddanne sig til scenisk Kunstnerinde eller Concert Sangerinde, en Tanke hun imidlertid afviste, hun havde hverken Mod eller Lyst til at fremtræde offentligt.

Denne hans Opfordring glædede hende ikke desto mindre

overordentligt. Hun vidste nu at hendes Stemme var noget ualmindeligt, og at besidde et saa stort Talent fyldte hendes Hjerte med Stolthed og Fryd. Det var derfor med lette Fjed og straalende Glans i Øjet, at hun gik hjemefter, og da hun, i Nærheden af sin Lærers Bopæl, blev indhentet af Erik, fandt han hende saa skøn som endnu aldrig tidligere.

Fornøjet hilste hun paa ham og de fulgtes hjemad, da hans Vej faldt forbi Generalindens Hjem. Den Glæde, der fyldte hendes Hjerte, længtes efter at give sig Luft, men hun holdt Ordet tilbage, undselig ved Tanken om, at det kunde se ud som forfængeligt Praleri. Livligt passierende vandrede de gennem Gaderne, indtil de standsede udenfor Ellinors Bolig, hvor de vexlede nogle fornøjede Sætninger om at de snart atter skulde samles, idet Ellinor skulde spise til Middag hos sin Onkel, og derefter følges med ham til Grevinden, hvor de vilde træffe Erik, som ligeledes var indbuden.

Hun havde taget sit Tøj af i Entréen, og vilde gaa ind i sit Værelse, da Generalinden aabnede Dagligstu Døren og bad hende komme indenfor. Da de havde taget Plads, begyndte den gamle Dame: „Du vil ikke misforstaa mig, min kjære Ellinor, naar jeg som Stedfortræder for din Moder, hvem jeg har lovet, at tage mig af dig som mit eget Barn, nødsages til at sige dig, at du undertiden foretager dig Ting, som en ung Pige ikke kan gjøre uden at udsætte sig for Omtale. Jeg har ikke tidligere villet berøre de enkeltvis forekommende Tilfælde, da jeg tænkte mig Muligheden af, at du, ved at have Alvildas Exempel daglig for Øje, vilde tage hendes Væsen til Rettesnor, hun er et Par Aar ældre end du, har bestandig levet i Kjøbenhavns elegante Selskabsliv, og vil aldrig støde an mod det.“

Generalinden trak Vejret, og Ellinor, hvem det hede Blod var strømmet helt op under Haaret, benyttede Pausen til

hurtigt at sige: „Jeg forstaar Dem vist ikke rigtig, Tante Amalie“ — denne Benævnelse ønskede Generalinden hun skulde bruge — „mener De, at jeg nogensinde har baaret mig upassende ad?“

„Upassende,“ Generalinden rynkede sine Øjenbryn, „det er et stærkt Ord at bruge, lad os sige uforsigtigt. Du er saa ung, mit Barn, og saa lidet kjendt med Verdenslivet, at det er undskyldeligt, fin Takt er ikke alle medfødt, saaledes som Tilfældet er med min Alvilda.“

„Men hvilken Uforsigtighed har jeg da begaaet,“ udbrød Ellinor utaalmodigt.

Generalinden hævdede ligesom afværgende Haanden. „Ikke heftig, kjære Ellinor, husk at i vor Kreds, mellem dannede Mennesker i de højere Klasser, kommer Vrede, Heftighed, Utaalmodighed og lignende stærke Følelser ikke til Orde, det er vulgaire.“

Ellinor mindedes uvilkaarlig de voldsomme, heftige Udbrud, Alvilda undertiden lod komme til Orde til den ulykkelige Enepige, der baade skulde være Kokke-, Stu- og Kammerpige.

Generalinden fortsatte: „Anledningen til at jeg idag sluttede at tale med dig, er den, at du to eller tre Gange er bleven fulgt hjem af Student Storm, det passer sig ikke for en ung Pige at spasere med en ung Herre, men gaar hun oftere med samme Herre, udsætter hun sig for at blive strengt bedømt og mindre godt omtalt.“

„Men jeg forstaar det slet ikke,“ sagde Ellinor med saa megen Ro som det var hende muligt at samle sammen, „hvad vil man kunne sige om mig, fordi jeg ved høj lys Dag spaserer med en Barndomsbekjendt af mig, med en saa god Ven som Erik, der ovenikjøbet skal samme Vej.“

Nu blev Generalinden ærgerlig og utaalmodig, men svarede

ikke desto mindre med sin sædvanlige kølige Ro idet hun rejste sig: „Man vil f. Ex. kunne sige om dig, at du er koket, at du lægger an paa den unge Mand, noget Folk let vil finde paa at sige, da Storm er saa rigt et Parti, men som sagt i det hele taget er det ikke passende, at unge Herrer og Damer spaserer sammen, det er imod de selskabelige Vedtægter. Husk derfor hvad jeg nu har sagt.“

„Det skal jeg,“ svarede Ellinor og skyndte sig ind i sit Værelse.

Hun gik hurtigt op og ned ad Gulvet, medens Tankerne jog hinanden gennem hendes Hoved. Hun var vred, meget vred over at have faaet en Irettesættelse, uden at hun syntes hun havde begaaet noget urigtigt. Men pludselig forsvandt Vreden, og endte i en sagte Latter ved Tanken om, at noget Menneske kunde tænke sig, at hun lagde an paa Erik. I dette Øjeblik gik Døren op og Alvilda kom ind.

„Jeg har et Brev til dig fra din Moder, det laa indeni et til Mama,“ sagde Alvilda, men standsede idetsamme og saa' forundret paa Ellinor. „Du ser saa fornøjet ud Ellinor, det glæder mig, jeg var bange for, at du skulde tage dig Mamas Ord nær,“ sagde hun, medens Ellinor stod og drejede paa Brevet.

„Hørte du da hvad din Mama sagde til mig?“ spurgte Ellinor.

„Ja, jeg var i Kabinettet, og Portiøren var slaaet tilside,“ svarede Alvilda, „jeg var saa bange for at du skulde blive bedrøvet derover,“ tilføjede hun, idet hun gled hen til Ellinor, lagde sin Arm om hendes Hals og kyssede hendes Kind.

„Jeg blev i første Øjeblik grulig ærgerlig og vred,“ indrømmede Ellinor, „men det var snart forbi, den Tanke er altfor komisk, at jeg skulde ville lægge an paa Erik,“ og hun brast i en kort, munter Latter.

„Men,“ tilføjede hun pludselig og saa' endnu smilende hen for sig, „jeg kan rigtignok ikke begribe, hvorledes jeg skal forhindre Erik fra at følge mig, hvis vi igjen mødes. Ja jeg maa jo sige ham at Generalinden har forbudt mig det — —“

„Nej Ellinor,“ afbrød Alvilda hende hurtigt, „det kan du ikke sige, thi Mama gav intet Forbud, hun advarede dig blot.“

„Ja det har du egentlig ogsaa Ret i,“ svarede Ellinor, „saa maa jeg paa anden Maade gjøre ham den Ting begribelig.“

„Det vil neppe falde dig vanskeligt,“ sagde Alvilda nu paa sin stille blide Maade, „thi egentlig har det forundret mig, at Hr. Storm er fulgt med dig, han, som er saa hensyn-tagende, saa ængstelig, for ikke at stille en Dame blot. Han burde ikke gjort det, men husket paa, at du er ung og ikke vant til Livet i den store By, og de Hensyn, det paalægger os stakkels Kvinder.“

„Ja,“ sagde Ellinor med et lidt spottende Smil om Læberne, „jeg burde egentlig være kommet til Hovedstaden med en Bonne, som kunde tage Vare paa mig.“

„Nu er du vred, Ellinor,“ og Alvilda saa' op med sit Dueblik fra et Par store lyseblaa Øjne.

„Ikke det aller mindste,“ svarede Ellinor, „jeg finder kun, at det er en frygtelig Spændetrøje, Verden giver os stakkels unge Piger paa, og jeg fatter ikke dens Nødvendighed. Hvorfor lægge saa megen Vægt paa Folks Omdømme? Mine Venners er mig nok, hvad bryder jeg mig om, at nogle mig aldeles ubekjendte Væsner misforstaar min Opførsel. Skal alle de, som kun kjender mig af Navn, have Ret til at lægge et saadant Baand paa min Frihed — — naa lad nu det være godt,“ afbrød hun sig selv, da hun mærkede hun blev ivrig,

„det er slet ikke værd at tale mere derom, vi bliver dog ikke enige om den Sag.“

„Du maa blot ikke misforstaa Mama,“ sagde Alvilda, „hun havde maaske ikke berørt Sagen, hvis det ikke netop var Erik Storm, som nu, da han er bleven saa rig, bliver lagt mere Mærke til end tidligere.“

„Ja, det er sandt, han er jo et rigt Parti,“ spottede Ellinor, „og det skal vi unge Piger hele Tiden huske paa — aa, det er jo afskyligt,“ afbrød hun pludselig sig selv i Vrede. „Nej,“ fortsatte hun, idet hun tilkæmpede sig større Ro, „jeg vil ikke tænke mere paa denne saakaldte Verden og alle dens taabelige Meninger, kom Alvilda, lad os gaa ud paa Skøjter, Vejret er saa prægtigt.“

„Ja, lad os det,“ sagde Alvilda villigt, og tilføjede idet hun sendte Ellinor et spejdende Blik fra Øjenkrogen, „og der har vi Lov til at tale med Storm, han er der rimeligvis ogsaa idag.“

„Maaske,“ svarede Ellinor kort, og Alvilda gik for at iføre sig sit Overtøj, medens Ellinor aabnede Moderens Brev. Det var langt og indeholdt en Del Detailler om deres fælleds Bekjendte i den lille By, som ikke interesserede Ellinor synderligt. Men saa kom et Punktum, som hun læste mere end én Gang, det lød saaledes: „Du nævner aldrig Erik Storm i dine Breve, og dog antog jeg, du ofte var samlet med ham, ikke alene hos Svoger Paul og hos Eriks Halvsøster, Grevinde Rosen, som jeg er glad over at høre, du besøger saa ofte, men sikkert ogsaa hos Generalinden, idetmindste er det Rygte kommet hertil, at han gjør stærk Kur til Alvilda Fick, er det sandt?“

Hvad der fulgte efter denne Sætning, læste hun uden at forstaa det, hendes Tanke rummede kun det Spørgsmaal — „gjør Erik Kur til Alvilda?“ Hun vidste det ikke, hun havde

aldrig tænkt derpaa — var det da Tilfældet? En voldsom Hjertebanken tog næsten Vejret fra hende, og hun følte hvor ulidelig den Tanke var hende. Hvorfor? tvang hun sig til ærligt at spørge sig selv. Ja, hvorfor? og spydigt fortsatte Tanken: „Lægger jeg da selv an paa det rige Parti? — Erik og jeg — jo det vilde blive et nydeligt Par — vi to, som hvert Øjeblik skændes — — og dog holder jeg saa inderligt af ham, har holdt af ham fra jeg var et Barn, han var som min Broder, og som en Broder holder jeg endnu af ham — og hvis han nu virkelig holder af Alvilda — nej — nej, ikke hende, hun er nydelig, behagelig i sit Væsen, flittig og ret huslig, men nej, nej, hun er langt fra ikke god nok til Erik — ja, hvorfor? hvad har jeg imod hende?“ For første Gang klædte Ellinor sin Usympathi i Tankens Form — „jeg tror hende ikke, nej det er det netop, jeg tror hende ikke, og derfor er jeg fortvivlet ved Tanken om, at hun skulde blive Eriks Hustru, thi han vilde blive ulykkelig med en usand Hustru, og det kunde jeg ikke udholde.“

Alvilda, som altid brugte lang Tid til sit Toilet, kom nu omsider, fuldt paaklædt til Skøjteløbet. „Hvor hun ser nydelig ud,“ tænkte Ellinor med en næsten smertelig Følelse, da hun saa' den slanke, fine Skikkelse i den brune, skindbræmmede Skøjteløberdragt, med den lille Skindhue siddende let over det mørkebrune, krusede Pandehaar og den lange, tykke Fletning, der hang midt ned ad Ryggen, de store, lyseblaa Øjne med de mørke Bryn og lange Øjenvipper, der kunde sænke sig saa yndigt undseligt, saa at de næsten hvilede paa den fint rødmede Kind, og det barnlige Smil med de dybe Smilehuller, der passede saa godt til den lille fine, stumpede Næse, og blottede en Række friske hvide Tænder.

Ellinor var hurtigt i Overtøjet, og de to unge Piger skyndte

sig afsted, ualmindelig tavse begge to. Ankomne til Skøjte-løberdammen, var Erik den første, der kom ilende dem imøde paa sine Skøjter. Ellinor nikkede let til ham, satte sig paa en Bænk og begyndte selv at spænde sine Skøjter paa.

Erik fulgte sagte glidende bag efter hende med Alvilda. Da Ellinor var den første af de to Damer, der satte sig ned, vendte Erik sig til hende med det Spørgsmaal: „Vil De idag lade mig hjælpe Dem med Skøjterne?“

„Nej tak,“ svarede hun lidt kort, „jeg holder altid mest af at hjælpe mig selv dermed.“

„Da har jeg dog saa ofte hjulpet Dem i fordums Dage,“ sagde han med et alvorligt, lidt bekymret Blik paa hende. Hvorfor var hun nu saa forandret fra før, da de havde talt saa fornøjede sammen?

„Ja, den Gang var jeg et Barn, som ikke havde Kræfter til selv at spænde dem paa,“ svarede Ellinor bøjet over sin Fod og drejende Skruen fast.

Alvilda havde, efter først at have staaet og set sig for-gæves om efter en af de Folk, hvis Arbejde det er at spænde Skøjterne paa, de var alle optagne, sat sig ved Siden af Ellinor og sagde nu: „Saa mange Kræfter faar jeg vist aldrig i mine Hænder.“ Hun lagde Skøjterne i Skjødets og Hæn-derne i den lille Muffe ovenpaa, som om hun taalmodigt be-lavede sig paa at vente til hendes Tur kom.

Erik vendte sig høfligt hen imod hende: „Tillader Frøkenen at jeg hjælper Dem?“

„Ja tak, gjerne,“ svarede hun, idet hun saa' op paa ham med sit glade Barnesmil, „jeg har nu engang ikke Ellinors Selvstændighedsfølelse, men tager gjerne mod Hjælp af en kraftigere Haand end min egen,“ og hun strakte sin lille smuktformede Fod, idet hun løftede Kjolen let op over den

fine Ankel, ud imod den knælende Erik, som let og behændigt spændte de smaa Skøjter.

Ellinor var imidlertid færdig før de, og idet hun hurtigt rejste sig, fløj hun henover Isen i pilsnar Fart.

„Hvor Ellinor løber smukt,“ udbrød Alvilda og saa' efter hende, „og hvor er hun i det hele taget en nydelig Pige.“

„Ja, hun er meget smuk,“ indrømmede Erik og rejste sig. Han rakte Alvilda Haanden for at hjælpe hende op, men hun havde ondt ved at komme til at staa fast, saa han maatte understøtte hende. „Ræk mig begge Deres Hænder, Frøken Fick,“ udbrød han, „lad os korse Hænderne, saaledes, og lad mig føre dem lidt, til De kommer rigtig i Gang.“

„Aa ja, tak skal De have“, svarede hun, endnu lidt usikkert gyngende, „der kan De se, hvor ubehjælpssom jeg er, idag er jeg nu ogsaa umaadelig kejtet. Jeg kommer aldrig til at løbe som Ellinor,“ fortsatte hun, medens de i Takt løb hen over den glatte Isflade. „Hun er i det hele taget et sjældent Menneske, saa smuk, saa klog, saa talentfuld og dygtig til alt, hvad hun foretager sig, derfor er det heller intet Under, at hun er saa selvstændig og viljestærk. De véd, Hr. Storm, at jeg altid har været en ivrig Modstander af Kvinde-Emancipationen, men Ellinor har bragt mig til at se med mindre Antipathi paa den. Jeg begynder virkelig at forstaa, at der gives Kvinder, der som hun slet ikke trænger til den Støtte, vi Kvinder ellers lærer at Mændene er skabt til at være for os, og de har derfor en Trang til at røre sig friere og selvstændigere end vi andre. Mon det dog ikke er en Lykke, at kunne føle sig saa stærk og fri?“ spurgte hun og saa' op paa Erik med sit uskyldigste lille barnlige Udtryk.

„Det tror jeg ikke,“ svarede Erik, „Kvinden kan vel leve ret tilfreds i Følelsen af sin Uafhængighed og stolte Selvstændighedsfølelse, men lykkelig tror jeg aldrig den sande

Kvinde bliver ved at føre Livet i ensom Uafhængighed, hun kan ikke dræbe eller sløve den dybe Kjærlighedstrang, som vil leve i Gjærning for andre og som er hende medfødt, og føle sig lykkelig derved."

Den mørke Alvor og de sammentrukne Bryn, hvormed han sagde dette, viste Alvilda, at hendes Ord havde ramt, hvor hun sigtede. Og hun fortsatte, idet hun atter tog Sigte: „Der slog De min vaagnende Sympathi for Kvindesagen ihjel med det samme, thi jeg føler, at De har Ret. Og dog," fortsatte hun efter en lille Pause, „gjør det mig næsten ondt, thi jeg vilde saa gjerne sympathisere med Ellinor, jeg holder saa ubeskrivelig meget af hende, men desværre er det mig ikke muligt altid at forstaa hende, og jeg tror heller ikke, at hun er rigtig tilfreds hos os. Mama holder maaske lidt strængt paa, hvad hun anser for passende, hun kan slet ikke finde sig i den moderne Frihed for unge Piger. Jeg er jo opdraget efter hendes Anskuelse og synes derfor om Livet, saaledes som Mama ønsker det, det passer nu vel ogsaa for min Natur, men for Ellinors frisindede Meninger kan jeg godt forstaa, at det maa være trykkende." Hun tav, som om hun ventede paa Svar. Da Erik imidlertid intet sagde, men kun saa alvorligt hen for sig, fortsatte hun: „Med de Begreber, som jeg er opdraget i, synes jeg det heldigste vilde være, om Ellinor antog vore Meninger og opgav det emanciperede Parti."

„Mener De da virkelig, Frøken Fick, at Frøken Falsen er emanciperet, det synes jeg, man paa ingen Maade kan kalde hende," ivrede Erik.

„Nej, jeg mener ikke, at hun allerede er det," skyndte Alvilda sig at svare, „men hun hælder dog allerede nu saa stærkt til de nymodens, frisindede Ideer, at jeg er bange for, det næppe vil vare længe, førend hun helt og holdent an-

tager dem. Men nu skal De have Tak for Deres Hjælp, nu vil jeg prøve at løbe lidt alene, og se at finde Ellinor."

Erik slap hende, bukkede for hende og dermed løb hver til sin Side. Da Alvilda omsider fandt Ellinor, saa' denne meget alvorlig ud, Alvilda var derimod i straalende Humør og løb med et glad Smil hen imod hende: „Kom Ellinor, lad os to løbe lidt sammen."

Ellinor rakte hende i Tavshed sin Haand, og de gled langsomt nedad Banen, gracieust gyngende, den ene med et Smil om Læberne, den anden med Alvor i Sind og Aasyn.

„Hvor Du er tavs Ellinor," udbrød Alvilda omsider, „er der gaaet Dig noget imod?"

„Nej, jeg tænkte kun paa, hvor mærkværdige den saakaldte Verdens Anskuelser er om hvad der passer og ikke passer sig," svarede Ellinor med et lidt bittert Træk om Munden. „En ung Pige kan ikke spasere med en ung Herre, uden at udsætte sig for ilde Omtale, men hun kan ride, kjøre i Kane, løbe paa Skøjter med ham, ja endogsaa lade ham spænde Skøjterne paa sig, det hører altsammen til god Tone i Kjøbenhavns eleganteste Cirkler, thi jeg har jo set Dig og Erik foretage Eder alle disse forskellige Manøvrer, med baade den ene og den anden Herre og Dame, saa derom kan ingen Tvivl være, jeg betragter Eder begge som sande Exempler paa det passende. Men indrøm, at der er noget komisk i, at Kvinden kan foretage det ene med Verdens fulde Bifald, og at det andet vækker dens Mishag."

„Ja, stride mod Verdens Vedtægter kan vi unge nu en Gang ikke, vi maa derfor bøje os for dem," sagde Alvilda, idet hun spejdede til alle Sider, for at se om Erik ikke var i Nærheden af dem.

„Bøje sig for dem," gentog Ellinor langsomt, „det er imidlertid svært nok at bøje sig for en Autoritet, man har

saa ondt ved at anerkjende, fordi dens Love er saa lidet overensstemmende med Fornuften, thi vi kan dog nok blive enige om, at skal der være Tale om passende og upassende, saa burde det, at lade en Herre knælende spænde Damens Skøjte paa, betragtes som mere upassende end at han spacerer med hende paa Gaden."

"Det lader virkelig til, at det særlig har irriteret dig, at Hr. Storm har hjulpet mig med mine Skøjter," og Alvilda lo, denne dæmpede klangfulde Latter, som alligevel var saa kold, at den aldrig smittede nogen til at le med.

Ellinor tav, maalløs over at hendes Ord kunde tages saa personligt, hun havde kun tænkt paa selve Tingen, ikke paa Individerne. Maaske ærgrede det hele hende mere, fordi det var Erik og Alvilda, hun sidst havde set i denne Situation, men det var hende i ethvert Tilfælde ubevidst. Hun svarede ikke paa denne Formodning, men slap Alvildas Haand med de Ord: „Nu maa jeg hjem, jeg kommer ellers for silde til Onkel Pauls Middag, gaar Du med?"

"Nej, jeg bliver her lidt endnu," og hermed skiltes de.

Ellinor gled hurtigt henimod Bænkene. Hun havde talt roligt nok, men hendes Sind var harmfuldt og uroligt. „Hvor kunde det falde Alvilda ind at tale saaledes," tænkte hun, med vredt sammmentrukne Bryn, og i næste Øjeblik hviskede den urolige Tanke:

"Mon hun og Erik nu løber sammen?" Hvor gjerne ønskede hun ikke at vide dette, en eneste lille Drejning paa de lette Skøjter vilde kunne bringe hende Svaret, men det vilde hun ikke, hun stred tappert med sig selv, og gled tilsyneladende rolig hen over Isen. Da mærkede hun pludselig et let Stød, og styrtede i samme Øjeblik om.

Den Herre, som saa kejtet var tørnet imod hende, bøjede sig hurtigt over hende for at hjælpe hende op. Han studsede,

Fanny Tuxen :

da han saa' hendes Ansigt, og sagde stivt, idet han løftede hende op: „Tilgiv, Frøken Falsen, jeg var lige ved at tabe Balancen, da jeg selv blev stødt til, og kom derved ud af min Kurs, saa jeg løb mod Dem.“

Hun saa' op og blev ubehagelig overrasket ved at møde Farmaceut Engels Blik. „Jeg haaber, at Frøkenen ikke har stødt sig slemt?“ tilføjede han.

„Tak, jeg fejler aldeles intet,“ svarede hun koldt og slap hans Haand. Han bukkede formelt og gled bort til den anden Side, medens hun, der nu var tæt ved Bænkene, skyndte sig derhen og satte sig fortumlet ned paa en af dem. Da hun efter et Øjebliks Forløb vilde spænde sine Skøjter af, mærkede hun, at hendes højre Haand smertede hende og var uden Kraft. I det samme standsede Erik paa sine Skøjter foran hende.

„Er De kommen til Skade, Ellen? Jeg saa' De faldt.“ Han talte hurtigt og saa' bekymret og urolig paa hende.

Der kom en stille Glæde og Fred i hendes urolige Sind, da hun saa' og hørte Deltagelsen i hans Øje og Stemme. „Jeg tror min ene Haand er kommen lidt til Skade,“ svarede hun og saa' op paa ham med en mild Glans i de dejlige Øjne og sit gladeste Smil, „det er det Hele.“

Bekymringen forsvandt fra hans Ansigt, men der var endnu en urolig Klang i hans Stemme, da han fortsatte: „Saa' jeg rigtigt, var det Kandidat Engel, der løb imod Dem?“

„Ja det var,“ svarede hun, idet hun bøjede sig forover og forsøgte at løсне Skøjten med venstre Haand.

„Nej, lad mig hjælpe Dem, Ellen,“ og førend hun kunde modsætte sig det, laa han paa Knæ foran hende og løste let og behændigt Skøjtespænderne.

Alvida kom nu til, gratiøst glidende henimod dem, men med et Glimt i de missende Øjne og et Træk om Munden, der lige saa tydeligt som Ord udtalte hendes spydige For-

undring over, at Ellinor nu havde forandret Mening om at lade sig hjælpe med Skøjterne, i det mindste naar det gjaldt Erik.

Næsten uvilkaarligt trak Ellinor sin Fod til sig, men hun tog sig hurtigt sammen og rakte den atter henimod Erik, idet hun sagde: „Jeg maa, som du ser, desværre tage mod Hjælp nu, da jeg har slaaet min Haand lidt.“

„Ja, vi saa' at du faldt,“ svarede Alvilda, „og da Student Storm løber hurtigere end jeg, bad jeg ham skynde sig forud for at hjælpe dig, hvis du var kommet til Skade. Hvor heldigt, at du slap saa godt.“

Det var altsaa efter Alvildas Opfordring, at han ilede hende til Hjælp.

Al den milde Glæde, som nylig fyldte Ellinors Hjerte, forsvandt ved disse Ord, og det var med et bittert Træk om Læberne hun nu rejste sig fra Bænken for at gaa.

„Vent et Øjeblik, Ellen, til jeg har faaet mine Skøjter af, saa følger jeg Dem til Deres Onkel,“ skyndte Erik sig at sige.

„Nej tak, jeg foretrækker at gaa alene, Farvel.“ Ellinor talte stift og koldt og skyndte sig afsted.

Erik saa' forundret og misfornøjet efter hende. Igjen dette pludselige Omslag i hendes Stemning. Hvad i al Verden kunde der ligge til Grund for denne andet end den Lune-fuldhed, han hadede. I det samme faldt hans Blik paa Kandidat Engel, som i nogen Afstand fra ham var standset paa sine Skøjter, og med et stygt, halvt beundrende, halvt spot-tende Blik, fulgte Ellinor. Han blev bleg og faldt i urolige Tanker — hvad havde der været imellem de to — hvad var der endnu imellem dem? Alvildas Stemme vakte ham, og langsomt gled de sammen nedad den glatte Flade.

Syvende Kapitel.

Efter Middagsbordet sad Ellinor hos sin Onkel, i hans lille Kabinet, ved Kaffen. Tilbage lænet i sin Stol og dampende af sin Pibe iagttog Doktor Lind opmærksomt den unge Pige, som tankefuldt stirrede hen for sig, medens hun rørte rundt med Skeen i sin Kaffekop.

„Du er saa adspredt min kjære Pige,“ ytrede han omsider.

„Jeg sidder og ordner i Tankerne alt, hvad der længe har ligget mig paa Sinde,“ svarede hun langsomt, „og som jeg har besluttet at tale med dig om, Onkel, da jeg ikke kan klare Spørgsmaalet selv.“

„Kom saa frem med det, Barn, jeg bliver hjemme hele Eftermiddagen, saa vi har Tiden for os. Hvad gjælder saa Spørgsmaalet om?“

Hun begyndte nu at forklare ham, hvorledes Kvindesagen havde grebet hendes Sind, men ogsaa paa mange Punkter havde stødt saavel hendes Tanke som hendes Følelse, og da hun saaledes ikke kunde komme til Klarhed selv, ønskede hun at høre hans Mening om den.

Han sad og saa' lidt hen for sig, førend han langsomt tog til Orde: „Jeg har tænkt en Del over dette Emne, hvorom der i Nutiden tales saa højt og saa højst forskjelligt, som snart kaldes Kvindens Underkuelse, snart Kvindens Frigørelse, Kvindeemancipation og meget lignende. En saa gennemgribende Reform, der vil kuldkaste saa meget, som længe har bestaaet, og som, gennemført i sine yderligst gaaende Fordringer, vil omforme hele Menneskelivet, forkastes selvfølgelig af alle konservative Naturer, som holder paa det be-

staaende, fordi det er gammelt og kjendt. Og den gribes med Begejstring og føres langt ud over sine rimelige Grænser af det Fremskridts Parti, som ikke vil finde sig i noget hæmmende Baand, eller anerkjende nogen Erfarings Autoritet.“

Tjeneren kom for at bære Kaffetøjet ud, Doktoren rejste sig for atter at tænde Piben, og Ellinor, som idag havde besluttet at fastholde Emnet, spurgte, saasnart det raslende Kaffeservice var baaret ud: „Og paa hvilken af de to Sider skal jeg søge dig, Onkel?“

„Jeg hører til et tredje Parti,“ svarede Doktor Lind, idet han atter satte sig tilrette i sin Stol og velbehagelig dampede videre, „til det, som hverken fastholder alt det gamle eller forkaster alt det ny, men som mener, at det rette Standpunkt kun kan findes, naar vi søger at belyse Spørgsmaalet fra Fornuftens og Religionens Standpunkt. Fornuften lærer os ikke at blive staaende stille ved det bestaaende i Verden, fordi det hidtil har tilfredsstillet os, vi var ogsaa engang tilfredse ved at rejse med langsomt kjørende, ubekvemme Dagvogne, medens et Jernbanetog nu neppe er hurtigt og mægtigt nok til os. Andre Tider, andre Sæder gjælder i alle Forhold, hvor Guds Ord ikke bestemt har afstukket Vejen for hele Verdenslivet. Har Fornuften ført os til denne Erkjendelse, saa maa vi lytte til Religionens Lærdomme og i Guds Ord søge Rettesnoren for, hvad der skal og bør gøres i de forskellige Forhold.“

„Men sig mig, Onkel, finder du i Bibelen Svar paa ethvert Spørgsmaal?“

„Paa ethvert væsentligt Spørgsmaal angaaende mit Livs Førelse ad Sandhedens Veje, min Sjæls Udvikling i Tro, Haab og Kjærlighed, giver den altid klart, fyldigt, uimodsigeligt Svar. Paa Spørgsmaal om vore jordiske Forholds Ordning og Rigtighed svarer vor Fornuft og vor Samvittighed, naar vi

blot ikke glemmer at adspørge dem, hvad desværre altfor hyppigt er Tilfældet, ligesom Bibelen ofte ganske forbigaaes, selv hvor den giver sine klareste Anvisninger. Saaledes giver den om Forholdet mellem Mand og Kvinde i Ægteskabet, de bestemteste, fra Oldtid til Nutid og senest Fremtid ufravigelige Love, skjønnere afpassede for hvers Ejendommelighed, Anlæg og Naturgaver, end nogen jordisk Forstand kunde have ud tænkt dem, og dog vil man prøve paa at forbedre dem.“ Doktoren tav og hensank en Stund i sine egne Betragtninger.

Efter en kort Pause afbrød Ellinor Tavsheden med det Spørgsmaal: „Du tror altsaa, Onkel, at Bibelordet — at Kvinden skal være sin Mand underdanig — ogsaa skal gjælde Nutidens Ægtefæller, trods den større Oplysning, Kvinderne nu faar, som jeg dog synes maatte gjøre dem skikkede til mere at være hans Sideordnede?“

„Ja, der har vi det,“ udbød Onkel Paul og blev ivrig, „det er dette Ord — underdanig — der skurrer saa slemt i mange Øren, det har ikke været lidet medvirkende til at rejse de stormende Fordringer om Kvindens Frigjørelse. Intet Ord er mere misforstaaet end dette, og hvorfor — fordi det forstaaes efter Bogstaven, og ikke efter Aanden, den Aand, som skal være den raadende i hele det ægteskabelige Liv, og som lyser gennem alle Bibelens Ord herom, som en Vejleder for Ægtefællerne. Blikket fæstes kun paa dette ene Ord, og Tanken gaar saa i Ring om den slaviske Underkastelse, der menes at tone gennem dette Bud til Kvinden. Ja, det er endogsaa blevet fremstillet som Grundvolden under den saa kaldte kvindelige Underkuelse, og derpaa bygges saa Mandens Demoralisation gennem Tidernes Løb. Jeg véd, at du har læst de Skrifter, der omhandler denne Sag, og højt forkynnder, at Mandens Følelse af Ejendomsret over Kvinden, kalder alt det mindre gode frem i hans Natur, og demoraliserer ham lige fra Drengaaarene.

Saaledes taler Verdensklogskaben, og den river mange ubefæstede Sjæle med sig, ja vækker dem til Ophidselse og Fanatisme. Bibelen prædiker lige fra sit første Ord om Kvinden en ganske anden Lære, som ikke kan omstødes af en mindre heldig Oversættelse af et Ord, og deraf følgende fejlagtige Opfattelse af hele Meningen. Endnu førend der tales om Kvindens Skabelse, fortæller Guds Ord os at Vorherre sagde: „Det er ikke godt at Mennesket er ene, jeg vil gjøre ham en Hjælp som er ham lig“. — En Medhjælp blev hun ham saaledes, en Ligemand, ingen underdanig Slave kan være det for ham som hun, som for at kunne være saameget, fik Gaver og Evner til Samlivet med ham, gennem hvilke han bedre og lettere forædles end han vilde kunne det ved Samliv med de bedste af sit eget Kjøen.“

„Noget lignende sagde Erik mig engang,“ ytrede Ellinor tankefuldt, da Doktoren standsede, for, ivrigt dampende, atter at faa' den halv udslukte Ild i Piben til at brænde klarere.

„Ja,“ smilede han, „Erik er min Elev i dette Fag, og deler mine Anskuelser. Ja ja,“ tilføjede han alvorligere, „det vilde ikke være af Vejen om alle unge Mennesker saa' Ægteskabet og Forholdet mellem Ægtefællerne i samme Lys som jeg, der er overbevist om, at Lykken kun kan søges ad de Veje Herren anviser. Verdens Børn har ingen Anelse om det Maal af Lykke, som det kristelige Ægteskab bærer i sit Skød.“ Atter tav han, hensunken i Minderne om sit eget Ægteskabs Lykke.

Ellinor havde ligeledes siddet en Stund fordybet i egne Tanker, da hun atter optog Samtalens Traad: „Jeg forstaar godt din og Eriks Mening, Onkel Paul. Men Sagen bliver dog, at Kvinden betragtes som et mere betydningsløst, afhængigt Væsen. Thi taler Bibelens første Ord om Kvinden som Mandens ligestillede Medhjælp, saa siger dog det næste til hende:

„Din Attraa skal være til din Mand, men han skal herske over dig.“

„Javel. javel,“ nikkede Doktoren, „og det forstaar vi let, naar vi tænker os om. I Paradiset var alt Fred og Enighed, der behøvedes ingen Love for hvem der skulde have Myndighed, hvem der skulde have den afgjørende Stemme, naar Stridsspørgsmaal fremstod. Men da Mennesket tilrev sig Kundskaben om det Onde, da Synden havde forvitret de rene Sjæle, da blev Herredømmets Nødvendighed en Del af Kvindens Straf.“

„Nu forstaar jeg dig ikke længere, Onkel,“ udbød Ellinor hurtigt, „du sagde at Ordet underdanig blev fejlagtigt opfattet, naar det, forstaaet efter Ordlyden, blev opfattet som ydmyg Underkastelse, men dette bliver jo netop en korrekt Opfattelse, naar det udtales som en Straf over Kvindens Liv, at Manden skal herske over hende, saa skal hun altsaa være ham underdanig.“

„Saaledes lyder Budet ganske rigtigt,“ svarede Doktoren, „og maa selvfølgelig adlydes. Men vi skal ikke se saa kortsynet paa det enkelte Ord, men trænge ind i dets Aand, saa meget mere som Ordet underdanig er en mindre heldig Oversættelse. Det burde nærmere hedde, at Kvinden i Hengivenhed skal underordne sig. Vi finder i Bibelen Ordet underdanig brugt i en Sammenhæng, der tydeligt viser os hvor lidet det har at gøre med slavisk Underkastelse. I Matthæus's Evangelium siger Frelseren om Samlivet mellem Apostlene: „I vide at Folkenes Fyrster hersker over dem, og de Store bruger Myndighed over dem. Men saa skal det ikke være iblandt Eder. Men hvo som vil være stor iblandt Eder, han være Eders Tjener, og hvo som vil være den Ypperste iblandt Eder, han være Eder underdanig“. I dette Skriftsprog er Ordet underdanig ikke brugt om slavisk Lydighed, thi den sla-

visk Underkuede kan ikke blive den Ypperste, men om Hengivelse i Kjærlighed, og det er denne, som fordres af Hustruen. Skulde det virkelig synes Kvinden for svært, den elskende Kvinde, som selv vælger den Mand, hun vil kunne underordne sig? Hvad mener du, Ellinor, synes dette Bud dig for svært?"

Hun saa' tankefuldt ned for sig og svarede langsomt: „Det vil jeg vanskelig kunne afgjøre, Onkel. Jeg kan vel nok tænke mig at jeg kunde blive gift med en Mand, som det vilde være let for mig at følge, hvorhen han ønskede mig, ja jeg kan endogsaa forstaa, at man kan føle sig lykkelig ved at opgive egne Ønsker, for at glæde den man elsker, men det maa ydes frivilligt, ikke være noget, som Manden kan fordre.“

„Mit kjære Barn,“ svarede Doktoren, „hvor det gives frivilligt, vil det aldrig blive fordret, ikke sandt?“ Førend Ellinor havde formet nogen Indvending mod denne Udtalelse, begyndte Doktoren, efter et langt Drag af Piben, igjen: „Det er forresten mærkeligt, at der ivres saa meget mod de Fordringer, der stilles af Bibelordet til Hustruen. Jeg har aldrig hørt nogen Indvending fremkomme imod de Fordringer det stiller til Manden, skjøndt disse er langt større og vanskeligere at opfylde.“ Ellinor saa' overrasket op, og Doktoren fortsatte: „Jo, deri har jeg Ret. Budet til Manden lyder sasledes: I Mænd, elsker eders Hustruer ligesom og Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den“. Det er et Bud, som lægger et overordentlig stort Ansvar paa Ægtemandens Skulder, men Gud bedre det, de færreste tænker over, end sige følger dette Bud. Elske, ja det mener de fleste vel at gjøre, men det gjælder om at elske som Kristus elskede Menigheden -- villig til at hengive sit Liv for den Elskede -- hvormed ikke alene menes at gaa i Døden for at frelse hendes Liv, men ofre hende sit Livs bedste Kraft, vejlede og beskytte hende. Hvor inderligt taler Bibelordet

ikke til Manden om hans Omgang med Hustruen. Han skal forlade hvad han tidligere tilhørte, Fader og Moder, for at blive fast hos hende — hvilken Trofasthed paalægger dette Ord ham ikke. Og endvidere hedder det: „Manden er skyldig at elske sin Hustru som sit eget Legeme, ingen hadede nogensinde sit eget Kjød, men føder og vederkvæger det, som og Herren Menigheden“, det er saaledes ikke blot den materielle Vederkvægelse Legemet trænger til, han er skyldig at yde sin Hustru, det er de milde Ord, det trøstende, støttende, hjælpende, retfærdige, altid kjærlige Sind, der skal vederkvæge hende, og vejledende opretholde hende under Jordlivets Tryk. Og ydermere siger Ordet — „I Mænd! elsker eders Hustruer og værere ikke bitre imod dem“. Dette Bud, der lyder mere som en indtrængende Bøn til Manden, hvor burde det ikke ligge vaagent i hans Tanke og værne hende mod Udbruddene af hans Vrede. Og Apostelen Peter føjer endnu hertil dette Ord: „I Mænd, lever med eders Hustruer som med den svagere Del, med Forstand, og beviser dem Ære —“. Ser du Barn, hvorledes alle Budene til Ægtemanden viser langt bort fra det Slave og Hersker Forhold, som Verden raaber paa at Bibelordet byder Mandens og Hustruens Forhold at være. Og, ikke sandt, der stilles større og vanskeligere Krav til ham end til hende, til hvem Ordet atter og atter kun siger, at hun skal være ham underdanig, det vil sige — i kjærlig Hengivenhed bøje sig ind under den Mands Vilje hun elsker, og som hun selv har valgt.“

„Ja, Onkel, vi kan let blive enige om,“ udbød Ellinor livligt, „at naar Manden er, hvad Du nu har forklaret mig at Bibelen fordrer, saa er det let at følge ham i hengiven Underordnen sig hans Vejledning, det forstaar jeg er sand Lykke.“ Hun rejste sig, gik hen til ham og lagde kjærligt sin Arm

om hans Hals, „hvem vil lettere kunne forstaa det end jeg,“ sagde hun dæmpet med sin bløde, milde Stemme, „som har levet det meste af mit Liv hos Dig og Tante, og set hvorledes I elskede og ærede hinanden.“

Han drog hendes bøjede Hoved dybere ned imod sig, og kyssede hende ømt paa Panden. Hun trak sin Stol hen til hans og satte sig hos ham, medens han atter begyndte: „Ser Du, min kjære Ellinor, jeg har, ikke alene gjennem min egen lykkelige Erfaring i Ægteskabet, men ogsaa gjennem mit mangeaarige Liv som Læge, hvori jeg ofte har været forskjellig Ægtefællers Fortrolige, i alle Stænder og under alle Vilkaar, altid følt, med hvilken Visdom Guds Ord ordner Forholdet mellem Mand og Kvinde, og da nu Raabet paa det forældede i disse Love, paa at Paulus og Peter havde skrevet dem for Datidens Kvinder, men at de ikke passede for Nutidens oplyste Kvinder, lød gjennem en stor Del af Verden, saa ransagede jeg atter Bibelordet, holdt det sammen med Historien og mit eget Livs rige Erfaringer, og kom atter til det Resultat, at Gud i sin Visdom har dannet Mand og Kvinde, ikke til at staa i det ægteskabelige Forhold som to Kompagjoner i en Forretning, men som to Ligestillede, der skal fuldstændiggjøre hinanden, der hver har sin Andel i Livsvirksomheden at varetage, hver sine forskellige Evner at udvikle, gjennem hvilke de skal paavirke hinanden. Har han mere storslaaet Kraft i Aands og Legemsbygning, saa har hun større Finhed i Tanke og Ynde i Skikkelse, hvor han forstaar at sammentrænge Tanken, til Fremme for Verdens Udviklingen, der forstaar hun at sprede sin, til Fremme for dens Lykke. Der er saaledes ikke Tale om, at hun staar under ham, hun er fuldt ud hans Ligestillede i Evnernes Kvantitet om ikke i deres Kvalitet. Hun er med alle sine rige Evner, dog den

svagere Del, som Apostelen siger, ikke den svagere Del, der skal beherskes af den stærkere, men den svagere Del som den stærkere med Forstand skal værne om og beskytte, medens han beviser den Ære.“

„Ja, saaledes skulde det være efter Guds Vilje, Onkel,“ udbrod Ellinor varmt, „men hvor sørgeligt har de menneskelige Love ikke forvansket denne smukke Ordning, hvor har de ikke forrykket Kvindens Stilling, og skabt en Tyran af Manden. Det er dette, der har vakt saa stor Harme mod Ordet „underdanig“, thi dette Ord er dog lagt til Grund for Lovene og de har givet Manden et frygteligt Herredømme over Kvinden, som han har misbrugt, og derved er de uhyggelige Tilstande skabt, som Nutidens Hustruer lider under, ikke sandt?“

„Ja, stop nu lidt, Du kjære lille Ivrigheid,“ sagde Doktoren. „Lovene er Menneskeværk og som saadant meget mangelfulde. Men vi maa ikke glemme, at hvis Mand og Hustru fører deres Liv efter Guds Lov, har de intet med de menneskelige Love at bestille. Disse benyttes kun mod Overtræderne af Guds Love. At den Uskyldige kommer til at lide med og ved den Skyldige er sørgeligt, men ikke til at forhindre, om vi aldrig saa mange Gange omformede Lovene. Det kraftigste Middel mod disse sørgelige Ægteskabs Forhold, vil være, at Kristendommen faar mere Indpas, saa at de unge Par, førend de træder frem for Herrens Alter, for at forenes til Ægtefolk, har gjort det klart for sig selv og hinanden, hvad der fordres af dem af den Herre for hvis Aasyn de aflægger Løftet, og hvorledes de kun gennem stadig Bøn og Stræben kan opfylde det, samt, at de begge er villige til at føre deres Liv efter Herrens Lov. Jeg skal villigt indrømme at Lovene, med de forandrede Tider, ogsaa kan trænge til Forandring, men det sker jo ogsaa, og vil efter min Mening ogsaa ske uden de høje Raab. thi sligt

fører Tiden og Oplysningen med sig. Men al den Tale om, at Manden gennem Lovene i Aarhundreder bevidst har villet underkue Kvinden, det er jeg overbevist om, kun er et Udslag af fanatiske Reformatoreres Fantasier. Hvor Ægteskabet ikke er hvad det bør være, der er det fordi Synden og Djævelen holder Ægtefællerne fra det rette Samfund med den Fader, der indstiftede det og vil velsigne og bevare det for dem, der holder sig nær til Ham, men ikke de verdslige Loves, eller den tyranniserende Mandsviljes Skyld.“

„Og dog, Onkel,“ sagde Ellinor tankefuldt, „er det frygteligt at tænke paa, hvor ganske Hustruen er givet i Mandens Vold, uden at hun værges imod hans Undertrykkelse af nogen menneskelig Lov, men at han endog har Medhold i den.“

„Ja, det er tungt at tænke paa,“ svarede Doktoren. „Men det ene Menneskes sørgelige Indflydelse paa det andet Menneskes Liv, er umuligt at undgaa, det hører med til vort, af Synden gennemtrængte Samfundsliv. Det er jo dog en mærkelig Fordring, at Hustruen alene skal beskyttes af Lovene mod de Lidelser Ægteemandens Synd kan føre over hende, medens ingen taler om at beskytte Manden mod de Lidelser Hustruen fører over ham. Naar en Kvinde er trættekjær, ufornuftig, lunefuld, vedholdende i sine uendelig lange Klager over sine Savn, er dette pinligere for Manden end mangan Kvinde kan tænke sig. Allerede Salomo omtaler i sine Ordsprog atter og atter hvad Manden lider i sit Forhold til disse Kvinder. I sit kjærnefulde Sprog siger han, „det er bedre at bo i et Hjørne paa Taget end i Hus sammen med en trættekjær Kvinde.“ Eller: „En Kvindes Trætter er et vedholdende Tagdryp“. Om den ufornuftige siger han — „Som et Smykke af Guld i Næsen paa en So, saa er en dejlig Kvinde, som intet Skjøn har“ — og om den daarlige Hustru udtaler han det djærve Ord —

„En duelig Hustru er sin Mands Krone, men naar hun beskæmmer ham, er hun som Raaddenhed i hans Ben“. Manden lider forfærdeligt under Hustruens Synd og Daarlighed, og Lovene kan ligesaa lidt beskytte ham mod disse Lidelser som hende. Er hun ham utro i Gjærning, og har han Vidner derpaa, ja, saa kan han lade sig skille ved hende, men ellers er han bunden til hende, med mindre de bliver enige om Skilsmissen, hun har lige Ret med ham, ifølge Loven, til at nægte at ville lade sig skille. Efter mit lange Livs Erfaringer er Lidelserne i de ulykkelige Ægteskaber altid begrundede i begges Fejl, og de kan kun undgaaes eller bedres ved at søge Hjælp og Raad hos Gud, jo mindre de menneskelige Love blander sig deri, desto bedre. At disse giver Manden størst Myndighed, hvor Tvivlsspørgsmaal og Stridigheder er rejste, er fordi de er byggede over Guds Loy, som, naar der skal være Tale om Myndighed i dette Forhold, lægger denne i Mandens Haand. En maa den gives til. Tør Kvinden paastaa, at Verden vilde se bedre ud, hvis den var tillagt hende? Er det dog ikke det naturligste at Myndigheden er dér, hvor Kraften er størst, og hvor i Regelen Aarene, og med dem Erfaring og Udvikling, er flest og størst?“

„Det er netop et af de meget omtvistede Spørgsmaal,“ sagde Ellinor, „om det er saa nødvendigt at Loven tildeler den ene af Ægtefællerne Myndigheden. Hvorfor kan Mand og Hustru i vor Tidsalder, med Kvindens større Udvikling ikke staa med lige Myndighed, lige stor Afgjørelsesret i deres Forhold, ligesom to Handels Kompagnoner i deres.“

„Jo, hvis Ægteskabet var et Handelsforhold,“ svarede Doktoren. „Jeg har hørt den Tanke fremsat tidligere, og undret mig over at man kunde tænke paa at drage en Parallel mellem to Forhold, der ligger hinanden saa fjerne. Som om Ægteskabet kun ligesom Kompagnon Forbundet var et

verdsligt Anliggende, der ene drejede sig om fælleds materielle Fordele, og ikke et Forbund mellem to Sjæle, der gjensidig skal forædle og udvikle hinanden, to Hjerter, som skal danne et Hjem om sig, hvori Fremtiden skal udvikles til at bære Gudslivet og Verdenslivet fremad, der skal mødes i gjensidig Overbærelse, Hensynsfuldhed og Uegennytte — det er jo aldeles umuligt at ville skrive enslydende Love for saa forskellige Forbund.“

Der blev en lille Pause i hvilken hver forfulgte sine egne Tanker. Omsider saa' Ellinor op og sagde: „Johanne har Ret naar hun siger, at naar der tales om Kvindesagen, er det altid det ægteskabelige Forhold, der først afhandles.“

Doktoren rejste sig for at stoppe sig en frisk Pibe, og svarede samtidig smilende: „Man skulde antage at der lettest kunde opnaaes Enighed om dette Forhold, i det mindste mellem kristeligt sindede Mennesker, da Vorherres Bud her lyder saa klare og bestemte. Mon vi to nu er enige?

„Uenige kan vi vel neppe siges at have været,“ svarede Ellinor alvorligt, „da jeg ikke har udtalt nogen selvstændig Mening, men kun har refereret hvad der siges og menes. Om jeg nu er enig med Dig, kan jeg ikke strax afgjøre. Du kjen-der mig jo nok, kjære Onkel, jeg maa altid først gennem-tænke en Sag i Ro, før jeg kan danne mig en bestemt Mening om den.“

Han var standset foran hende paa Tilbagevejen til sin Stol, og saa' nu smilende ned paa hende: „Ja behold du kun den Vane, mit kjære Barn, der er Folk nok, der aldrig har nogen anden Mening end det Menneskes de sidst talte med, og det duer ikke.“

Da Doktor Lind var kommen til Sæde i sin Stol, begyndte Ellinor: „Men nu de ugifte Kvinder, hvad siger du om deres Fordring paa Ligestilling med Manden i verdslige Forhold?“

„Ja, her staar vi ved et Spørgsmaal der er vanskeligere at besvare,“ sagde Doktoren. idet han ivrigt dampende saa' eftertænkstomt hen for sig. „Den ugifte Kvinde maa søge Erhverv, og Verden bør aabne hende alle de Veje til denne, som hun evner at udføre. Overbevist, som jeg er, om de højst forskellige Anlæg Herren har tildelt Mand og Kvinde, er jeg vis paa at de ogsaa hver har sine forskellige Opgaver at løse, og at det kun er enkeltvis de kan følges ad i samme Livsstillinger, lige som vi jo ogsaa, vi Kristne, mener jeg, af Bibelordet véd, at der er Stillinge, Kvinder ikke maa indtage. Paulus siger saaledes i et af Versene i det første Corinther Brev: „Ligesom i alle de Helliges Menigheder, tie eders Kvinder i Forsamlingerne“ — og i et andet sammesteds — thi det lader Kvinder ilde at tale i en Menighed“ — heraf lærer vi at Præsteembedet ikke maa tildeles Kvinder. I det hele taget stiller jeg mig tvivlende lige over for Spørgsmaalet om de studerende Kvinder. At der undtagelsesvis gives Kvinder, der kan og vil ofre sig f. Ex. for Lægevidenskaben eller Philologien, for derigjennem at kunne uddannes til de eneste to Stillinge, der udfordres akademisk Uddannelse til, som jeg mener hun bør beklæde, Lægens og Lærerens, anser jeg for muligt, men det maa saa ogsaa kun være undtagelsesvis, og efter nøje Selveprøvelse, thi er hun først slaaet ind paa disse Studier, bør hun, efter min Overbevisning, ikke gifte sig. Har hun taget de nødvendige Examinere, gennemgaaet de fornødne Studier, tror jeg ikke hun vil egne sig for den Kvindegjærning at være Hustru og Moder. Som saadan indtager Kvinden den største, skønneste, mest indflydelsesrige Stilling i Samfundet, og det Liv i Hjemmene i Kjærligheds Gjærninger for de Omværende, i Omsorg og Arbejde for dem, hvorigjennem hun skal udvikles til denne sin rigeste Virken, maa hun opgive, naar hun vil studere, men derved opgiver hun ogsaa den rette

Uddannelse dertil og bliver uskikket til Hjemlivet. Det samme gjælder efter min Mening om Kvinden som Haandværker, hun vil ogsaa forsømme Uddannelse til det rette sande Kvindekald, Hustru og Moder. Thi der hører en Uddannelse til, som desværre forsømmes i en frygtelig Grad. Den Kvinde, der driver al sin Tid hen i Visitter og selskabelige Forlystelser, hvis Hjerne kun beskæftiger sig med at studere Modejournaler og læse Romaner, er lige saa uskikket til Hustruens og Moderens Gjerning, som den studerende eller snedkrende Kvinde.“

„Hvilke Stillinger vil Du da at den ugifte Kvinde skal slaa ind paa,“ spurgte Ellinor forundret, „du sagde jo selv at Verden burde aabne hende Adgang til Erhverv, og nu lukker du alt for hende.“

„Jeg sagde at Verden burde aabne hende Adgang til Erhverv ad alle de Veje hun evnede,“ svarede Doktoren, med Eftertryk paa de sidste Ord, „og tillige,“ tilføjede han, „kun ad dem Vorherre ikke selv lukker for hende, ligesom der ogsaa maa tages stort Hensyn til hendes finere, svagere Bygning. At Kvinden, som der fra nogle Sider paastaas, har samme aandelige Anlæg som Manden, og gjennemgaaende kan modtage samme Udvikling, betragter jeg som fuldstændig Non-sens. Kvindelegemet er finere, spinklere, yndefuldere end Mandens, og det aandelige svarer til det legemlige. Vil hun sætte alt ind paa at naa Mandens aandelige Udviklingstrin, saa kan det vel nok lykkes hende, men det bliver absolut med stort Tab for hendes egen Individualitet, hun bliver da mere Mand og mindre Kvinde, og efter mine Erfaringer staar hun sig ikke ved Byttet. At Manden lider Tab naar Kvinden bliver mere mandig end kvindelig, derom vil sikkert de fleste Mænd være enige.“

„Her er nu atter noget som synes mig en uholdbar Paa-stand,“ sagde Ellinor, og saa’ meget eftertænksom ud, „hvor-

for antages den studerende Kvinde altid at skulde ville til-
egne sig Mændenes Manerer og Sædvaner? Den studerende
Kvinde maa jo dog ligesaa fuldt kunne bevare en kvindelig
Fremtræden og Finhed i Væsen, som den ikke studerende."

„Ja i Væsen, i ydre Fremtræden kan hun det ganske
vist," svarede Doktoren. „Og du skal ogsaa lægge Mærke til,
at de alvorligste, sandeste, største Kvindenaturer, som giver
sig ind paa den studerende Bane, bevarer deres ydre Skik-
kelse og Fremtræden, hvorimod Pluraliteten af dem, der me-
ner at Kvinden bør være Mandens Ligestillede, nøjes med
hans afklippede Haar, Filthatten, Slipset og saavidt muligt
mandhaftige Manerer. De er nu forresten ret morsomme, set
fra et humoristisk Standpunkt, ellers er det saamæn sørgeligt
nok, at se Kvinden forkvakle sin, fra Skaberens Haand saa
skønne Personlighed. Nej, det er ikke hendes ydre Kvinde-
lighed, der behøver at gaa tabt, skjøndt det er sandsynligt, at
det bliver vanskeligt at bevare den, naar den indre forrykkes.
Men selv om hun bevarer Ynde i Fremtræden og Renhed i
Tanke, vil hun, efter min Overbevisning, tabe i ægte Kvinde-
lighed, den igjennem hvilken hun har sin meget store Indfly-
delse i Verden og over Mændene, og som hun kan anvende
saavel i det godes som i det ondes Tjeneste. Vi ser baade i
Bibel- og Verdenshistorien, som og saa i Nutidslivet hvilken
umaadelig Indflydelse Kvinden har, mulig ser Manden den
klarere end Kvinden selv, gjennem den kunde jeg næsten fri-
stes til at kalde hende det stærkeste Kjøn. Den sande Kvin-
des Indflydelse er velsignelsesrig for Manden, ja for hele Sam-
fundslivet, gaar den tabt, og det frygter jeg den vil, naar hun
kæmper sig frem i Mændenes Rækker, saa taber saavel hun
som Manden derved. Erfaringen vil vise det, gid den ikke
maa blive for dyrekjøbt! — Vil Kvinden have Magt, indtage
en ypperste Stilling i Samfundet, saa lad hende udvikle sig

kvindeligt og hvorledes dette bør gøres, det lærer Apostelen Paulus os i de Ord: „At Kvinderne skulde pryde sig i sømmelig Klædning med Blufærdighed og Tugtighed, ikke med Fletninger eller Guld eller Perler eller kosteligt Klædebon, men som det sømmer sig Kvinder, der bekjender sig til Guds-frygt, med gode Gjerninger, Kvinden bør tage mod Lærdom i Stilhed, med al Underdanighed, men Kvinden tilsteder jeg ikke at lære, ej heller at byde over Manden, men at være i Stilhed“. Et andet Sted lærer han at de gamle Kvinder skal lære de unge Kvinder at være sindige, kyske, huslige og velvillige. Petrus taler ligeledes om at Kvindens Prydelse skal være hendes „Hjertes skjulte Menneske i en sagtmodig og stille Aands uforkrænkelige Væsen, hvilket er meget kosteligt for Gud“. Altid lyder gennem Budene til Kvinden, at hun skal være stille. Og nu ser vi alle dem, der hører til den nye Retning for Kvindens Udvikling, hvor lidet de svarer til dette Bud. Der er slet ingen Stilhed, der er høj Tale, støjende Skrig og Klager, højrøstede Fordringer, lydelige Anklager, alt saa modsat hvad der skal være Kvindefærd, skulde det ikke virke Tab i Kvindeværd? Doktoren havde rejst sig i sin Ivrighed, og gik nu frem og tilbage paa Gulvet, dampende stærkere og stærkere. „Under vore unaturlige Forhold, med de opskruede Fordringer til Livsførelse og Livsnydelse, og den vanskeligere Adgang til rigelige Indtægter, med sin Vranglære om Mandens og Kvindens Forhold, som hindrer den sunde Udvikling af Ægteskabslivet og derved hæmmer dette, kommer Kvinden oftere end tidligere til at være sin egen Forsørger, og bør derfor have Adgang til Erhverv, som tidligere omtalt. Der er mange Veje, som burde aabne sig for hende, i større Maal end hidindtil sket er. Foruden Lærerindens og Husbestyrerindens eller lignende Stillinger, som ogsaa alle de underordnede i Hus-

væsenets Tjeneste, hvortil hun er selvskreven, og hvor hun burde være eneraadende, jeg vilde helst afskedige alle Kokke, Tjenere og Opvartere, burde al Butikshandel være i hendes Hænder, ikke Handelshusets eller Forretningens Bestyrelse, uden paa de enkelte Omraader hvor det gjælder Kvindevarer alene, men alle Udsalg, ja det vil blive for vidtloftigt at opregne alle de Stillinger, der fra Mænds Hænder burde gaa over i Kvinders, der burde f. Ex. i Bagerier og Konditorier beskjæftiges flere Kvinder end Mænd — naa ja, som sagt, det bliver for langvarigt at komme ind paa, kun bør Kvinden aldrig indgaa i nogen Livsstilling, der fordrer Studier af hende som hindrer Udviklingen af hendes Stilling som Hustru og Moder, med mindre hun aldrig vil gifte sig, det er min absolute Mening, thi derunder vil Hjemlivet lide og gennem dette hele Verdenslivet.“

Der blev en længere Pause. Doktoren spaserede stadig op og ned ad Gulvet, medens Ellinor sad og saa' tankefuldt hen for sig. Omsider sagde hun: „Mon ikke det utaalelige Tryk, som Selskabslivets Former paatvinger Kvinderne, har bidraget sit til at rejse hendes Modstand mod det bestaaende?“

„Det Tryk lider hun jo under i Fællesskab med Manden,“ ytrede Doktoren.

„Aa nej Onkel, der er slet ingen Sammenligning,“ udbød Ellinor ivrigt, og Formiddagens Ærgrelser kaldte nu en Strøm af Tanker og Ord frem over hendes Læber. Alt hvad der forekom hende som taabelig Tvang, ved Siden af det saa forunderlig tilladelige, dette Tryk og disse Modsætninger, brusede nu frem, og bragte Doktoren til at standse foran hende og lytte til hendes Tales Flugt.

„Ja, ja,“ sagde han og nikkede med Hovedet, „du kan have Ret i meget af hvad du der siger, der er meget umoti-

veret Snerperi, der gjør sig gjældende i de selskabelige Love, og jeg tror, at de stramme Baand, hvori de holder den unge Kvinde, for en stor Del er overflødige. Den kvindelige, unge Pige vil aldrig tillade sig noget upassende, den ukvindelige vil derimod, om hun er under nok saa megen Opsigt, baade i Tale og Handling bære sig taktløst og urigtigt ad. Handl som du mener at kunne forsvare det for Gud og din egen Samvittighed min kjære Pige," sagde han idet han tog hende under Hagen og løftede hendes Ansigt op, til han saa' hende lige ind i de straalende mørke Øjne, „det er den eneste Rettesnor den Kvinde behøver, der uddanner sit Hjertes skjulte Menneske efter Guds Lov og vandrer Hans Veje, thi hun vil ogsaa altid tage sømmeligt Hensyn til ikke at udsætte sit Rygte.“

Hun saa' smilende op paa ham: „Du synes altsaa ikke jeg bar mig urigtigt ad, ved at følges gennem Gaderne med Erik, Onkel?“

„Nej min Sandten gjør jeg ej,“ svarede han. „Generalinden hører til en ældre Skole end baade du og jeg,“ tilføjede han smilende, idet han klappede det sorte Haar, „og man maa jo rette sig lidt efter de gamle, jeg skal nok sige til Erik, at han maa bringe den gamle Dame dette lille Offer, han er forresten ikke fri for selv at være en Stivstikker i sine Meninger om det passende. Det glæder mig han ikke hører til de mest yderlig gaaende, thi som du nok véd, er alle Overdrivelser mig imod. Men Klokken er mange, min Pige, vi maa ikke lade Grevinden vente.“

Ottende Kapitel.

Hos Grevinde Rosen var der, som altid, elegant, smagfuldt, livligt og hyggeligt. Hun hørte til en af Nutidens sjældne Skikkelser. Med en fin Natur, en nobel Tænkemaade og en frisindet Aand, forenede hun en logisk, klar Tanke, saa at hun, uden fanatisk Partifølelse, men med en fint udannet Aands Retfærdigheds Følelse, kunde udskille alt det bedste af hvad der fremkom fra de forskjellige Retninger, som i vor Tid staar saa skarpt mod hverandre, og forene det til et harmonisk stemt hele.

Erik var foruden Doktoren og Ellinor hendes Gjæst, og dette Firklover plejede altid at have stort og fornøjeligt Udbytte af deres Samværen.

I Aften var det imidlertid, som om de to unge ikke rigtig kunde drages ind i en livlig Samtale. Ellinor var tankefuld og derfor adspredt og kortfattet i sine Svar, hun var endnu saa opfyldt af sin Samtale med Onkelen, og Erik var alvorlig og endnu lidt forstemt efter Skøjteløbet. De virkede gjensidig lidt trykkende paa hinanden, og Grevinden foreslog derfor efter Theen, at de unge skulde musicere, navnlig længtes hun efter at høre Ellinor synge den store Arie, hun havde indstuderet til sin Lærer idag.

Grevinden akkompagnerede, musikalsk som hun var, selv til Sangen, og Ellinors pragtfulde, klokkerene Stemme fyldte snart det store Værelse med sin skønne Klang. Erik, som hidindtil kun havde hørt hende synge nogle smaa Romancer, som hun havde foredraget med halv Stemme, da hun den Gang endnu ikke var sikker paa sine Stemmemidler, var overrasket, og udbød da Sangen forstummede: „Det over-

gaar virkelig mine Forventninger om Deres Stemme Ellen, og de var dog store.“

„Ja,“ sagde Grevinden, „Deres Stemme har udviklet sig ganske overordentligt i den sidste Maanedstid. Det bliver jo en fuldstændig Bravur Stemme, en af disse sjældne Stemmer, hvormed De vilde kunne tjene Formuer, hvis De lod Dem engagere af en Impressario.“

Ellinor lo: „Ja det sagde Professoren ogsaa til mig idag, han fandt ligefrem at jeg burde uddanne mig til Concert Sangerinde.“

„Men det gaar De vel ikke ind paa?“ udbød Erik, med et ængsteligt Udtryk i Øjet.

„Nej, det gaar jeg ikke ind paa,“ lo Ellinor. „jeg vilde aldrig i Verden faa' Mod til at synge offentligt.“

„Det er ogsaa den frygteligste Stilling en Kvinde kan indtage,“ sagde Erik med lettet Sind, „aldeles stridende mod hendes Natur og Væsen. Hvor jeg finder de Stakler ulykkelige.“

„Det er ikke den almindelige Mening om dem,“ sagde Doktor Lind smilende, „tvertimod er deres Triumftog gjennem Lande og Verdensdele, den Lethed hvormed de tjener store Formuer, som frister dem til at sætte endnu større overstyr i et extravagant, forfinet Levned, mere Gjenstand for Misundelse.“

„Selvfølgelig blænder den Glans og tilsyneladende Storhed, der omgiver deres Liv, mange Kvinder, som ikke ser dybt nok til at opdage Savnene i dette Liv,“ ytrede Grevinden, „og derfor ønsker sig i deres Sted.“

„Ja, for manges Vedkommende finder jeg dette Ønske saa naturligt,“ sagde Ellinor, „tænk blot paa alle de stakkels Sypiger, som hele Dagen sidder bøjet over deres ensformige Arbejde, for en lille Dagløn, paa Sygeplejerskerne, der vaager

deres Helbred bort om Nætterne, paa hele denne Skare af strengt slidende Kvinder, hvor naturligt er det ikke, at de ønsker de ejede et Talent, hvorved deres Liv blev lettere og indholdsrigere. Skulde jeg tjene mit Brød, og havde jeg Mod, ja saa valgte jeg sikkert Kunstnerindens fremfor Sypigens Lod.“

„Hvor godt og velsignet for Dem, min kjære Ellinor, at Valget ikke er stillet Dem mellem disse to Livsvirksomheder,“ sagde Grevinden smilende, saa vendte hun sig til Doktoren: „Jeg maa ikke glemme at bede Dem, Doktor, se til min gamle Marie, som ikke har følt sig rask hele Dagen,“ hvorpaa begge forlod Værelset.

Der var en Stund ganske stille, da de unge blev alene. Ellinor, som under denne lille Samtale var bleven staaende ved Pianoet, gik nu langsomt hen og satte sig i en lav Lænestol foran Kaminen. Erik sad ligefor Spejlet, og fulgte hendes Skikkelse i dette, han drejede nu sin Stol, saa han kom til at sidde lige over for hende, og sagde: „Deres Forældre vilde neppe synes om at De fremtraadte som Kunstnerinde, Ellen.“

„Nej, Generalinden heller ikke,“ sagde hun leende, „de lever alle paa lidt forældede Ideer.“

„Ja for saa vidt kan De ogsaa gjerne kalde mine Ideer forældede,“ sagde Erik pirreligt, „thi jeg er fuldtud enig med dem i, at en Kunstnerindes Lod i Livet er alt andet end heldig.“

„Den Opfattelse forstaar jeg ikke,“ sagde Ellinor. „Der hører en Del Evner til for at indtage Kunstnerindens Stilling. For det første Geniet, Talentet og dernæst Mod, Selvbevidsthed og Energi. Men har hun denne Forening af Evner, saa forstaar jeg at hun ofrer sig for Kunsten.“

„De har vist ikke gjort Dem klart, hvor stort det Offer er hun maa bringe,“ sagde Erik med et uroligt Blik paa den

smukke Pige foran sig. Den sceniske Kunstnerinde, som er knyttet til Theatret, som har sit Hjem og Familieliv ved Siden af sit Kunstnerlii, og saaledes er heldigst stillet, hvor spaltet er selv hendes Tilværelse dog ikke. Intet Menneske er lykkeligt uden at det føler sig pligttopfyldende, men for hende bliver det en Umulighed at være det. Opfylder hun sine Kunstnerpligter, maa hun forsømme dem, der paahviler hende som Hustru og Moder, og omvendt. Den omrejsende Kunstnerindes Liv er endnu trangere. Selv om det bestaar i en Række Triumftog, hvor Guldregner ned over hende, en Regn der bringer Farer og Fristelser til at skyde frodigt op rundt om hvor hun sætter sin Fod, er det dog altid et hjemløst, uhyggeligt Liv, uden Hvile eller Fred, en stadig nerveanspændt, oprivende Uro, fuld af Ærgrelser, Intriger og usand Færd.“

„De maler med mørke Farver, Erik, saa trist behøver hendes Liv dog neppe at være. Jeg kan tænke mig et meget lysere Billede. Den med store, rige Evner udstyrede Kunstnerinde, der føler varmt og begejstret for sin Kunst, ofrer den nogle Aar af sit Liv, bringer Verden til at juble sig imøde, føler sig stolt og glad over at dele den Gave Gud har givet hende, med sine Medmennesker, bruger sine rige Indtægter dels til Gavn for sin trængende Næste, dels til at skabe sig en sorgfri Fremtid, naar hun trækker sig tilbage til det lykkelige Familieliv, De vil forholde hende, men som hun netop nyder dobbelt efter sit omflakkende, men indholdsrige, interessante Liv.“

Erik saa' næsten ulykkelig ud. „Tror De da virkelig, at hun kommer ud af dette urolige, omflakkende Liv, som en Kvinde, der har Sans for Livets fredelige, velsignede Lykke, at hun efter dette vil forstaa, at dele Hjemlivets rige men stille Glæder med Mand og Børn, og have alle de smaa

Hensyn, al den utrættelige Omhu for dem, som ene skaber Hjemmets Lykke?"

Ellinor lo, „De tænker Dem hende altid som den gifte Kvinde, det tænkte jeg ikke, da jeg skildrede min Kunstnerinde. Men jo, jeg tror at hun, hvis hun gifter sig, og gifter sig med en Mand hun elsker, vil kunne opfylde Ægteskabslivets Pligter, ligesaa fuldt som Kunstnerindens.“

Der blev et Øjebliks Pause. Omsider sagde Erik: „Nej, det er umuligt, thi den Kvinde der fremtræder offentligt, taber noget i Kvindelighed, og det er netop gjennem denne fine Evne Kvinden fuldtud bliver det hun skal være for Mand, Børn og Hjem.“

Ellinor blev vred, hun havde gjort Kunstnerindens Sag til sin i dette Øjeblik, og følte sig fornærmet over denne Udtalelse. Blodet farvede hendes Kinder stærkere og de mørke Øjne lynede, da hun ivrigt tog til Orde: „Det er en skæv Opfattelse af Kvinden, Erik, og den har jeg ofte opdaget hos Dem i vore mange Samtaler om Kvindesagen. De vil have Kvindeligheden saa stærkt fremtrædende i det Ydre, korrekt efter Formen. Det er en underlig Blindhed hvormed De dømmer om Kvindens Væsen. Er hun blot stille og yndefuld, blid og med nedslagne Dueøjne, talende og leende med dæmpet Stemme, iagttagende alle det selskabelige Livs mere eller mindre taabelige Former, saa mener De at hun er et Indbegreb af Kvindelighed“ — de tænkte begge i dette Øjeblik paa Alvilda Fick, den ene med Harme, den anden med Anerkjendelse — „men gjør hun noget der i ringeste Grad strider mod disse Love, er hun for selvstændig til at bøje sig under enhver Regel og Form, foretager hun sig det mindste lidt usædvanlige, saa fradømmer De hende Kvindelighed, og tænker ikke paa, at det formfuldendte Væsen ofte ikke er

saa rent, sandt og kvindeligt som den mere frisindede Kvinde godt kan være det."

"Jeg tror," sagde Erik roligt, afkølet af Ellinors vrede Iver, „at Kvindens ydre Væsen i Regelen er et Udtryk for hendes Tanke, derefter dømmer jeg."

I dette Øjeblik kom Grevinden og Doktoren tilbage, og denne sidste sagde strax: „Klokken er grumme mange, kjære Ellinor, vi maa hjem, ellers forstyrrer du Generalinden."

Den unge Pige rejste sig hurtigt, fik et kjærligt Kys af Grevinden, vexlede et køligt Haandtryk med Erik og forsvandt med Onkelen.

Grevinden saa' lidt forundret paa Erik, som vedblev at gaa op og ned ad Gulvet med rynket Pande og sammenknebne Læber, han plejede ellers altid at følge med Doktoren og Ellinor. At der havde været noget imellem de unge, det havde deres Udtryk, da hun og Doktoren kom tilbage, strax sagt hende, men det maatte være alvorligt, naar Erik ikke engang vilde følge dem.

Hun var imidlertid for klog til at sige noget, det udtalte Ord skader ofte saa usigeligt, hvor Tavshed kunde have hjulpet. Hun lod Erik gaa sin Tur frem og tilbage paa hendes Gulv, medens hun selv tog en Bog. Da Uhret omsider slog tolv, fo'r han op, sagde kort Godnat, og var snart ude paa Gaden.

Hans Tanker var mørke og stormfulde. Den Sorg Ellinors Udtalelser havde forvoldt ham, oplyste ham om, at hans tidligere, spirende Følelser for hende, var voxede frem paany, kraftigere og inderligere end han havde anet. Det overvældede ham i Øjeblikket, det fyldte hans Sjæl med en øjeblikkelig, sollys, straalende Klarhed og Varme, for i næste Minut at lade Mørket gribe ham end stærkere.

Han gik rask til, det var klart, stille Frostvej og Maanen kastede sit rolige Lys henover de frosne Søer og de sne-dækkede Grene. Natten var lys og fredelig, men hans Tanker var mørke og urolige, de jog ham længere og længere ud. Han kom over Dæmningen, og stadig videre ad Vodroffsvej til Ladegaardsaaen, langs denne og over Aabroen ude ved Omdrejningen, hvor han pludselig befandt sig ganske ene. Her vandrede han en Stund frem og tilbage, indtil han havde tilkæmpet sig en Fred i Sindet, der stod i Samstemning med Naturens dybe Stilhed og Maanens dæmpede Klarhed. Han havde taget sin Beslutning. At han elskede Ellen, det følte og vidste han nu, ligesaa sikkert som at han maatte opgive hende. Det vilde jo være taabeligt at tro paa at hun, kun paa Grund af manglende Mod, kunde undgaa at blive Kunstnerinde. Hendes pragtfulde Stemme, hendes dejlige Skikkelse, hendes yndefulde Bevægelser, alt sikrede hende en sejrrig Kunstnerbane. Hun var endnu saa ung, med Aarene kom det manglende Mod, Forældrenes Modstand vilde vel ogsaa overvindes, de var begge saa bundforfængelige. Ja, hvor ivrigt han end spejdede efter et lille Haab, der var intet, hun blev Kunstnerinde, og ægte en Kunstnerinde — aldrig. En omrejsende Kunstnerindes Mand, kunde der tænkes en mere ydmygende, pinligere Stilling? Enten var han og Børnene i Hjemmet, medens Hustruen, Moderen, denne hans Medhjælp, fløj Verden rundt i et Liv og med Interesser, hvormed han intet havde at gøre. Eller han fulgte hende, som et Slags Regnskabsfører, Buketholder eller lignende Apparat, med Opgiven af en selvstændig Livsstilling — umuligt. Hun maatte opgives, og med hende hans Livs Lykke. Men fortvivle vilde han ikke, det laa ikke for ham at blive Maaneskins Helt. Han kunde saa leve for sit Livskald, det han selv havde valgt, det han haabede at arbejde sig frem i, han kunde

kæmpe, blive et selvstændigt, dygtigt Samfunds Medlem, altid stræbende videre og videre opad, i Ordets bedste Forstand blive et Menneske, om end aldrig — et lykkeligt Menneske.

Saa kom der Fred i hans Sind, saa gik han tilbage til sit ensomme Ungkarlehjem. tændte sin Lampe og satte sig til at studere i nogle Timer, indtil han træt paa Sjæl og Legeme, omsider gik til Sengs og sov trygt.

Ellinors Nat blev heller ikke saa rolig som sædvanlig. Da hun kom hjem gik hun lige til sit Værelse, som hun plejede naar hun havde været ude. Lampen stod tændt paa hendes Bord, og da hun havde afført sig Ydertøjet, satte hun sig ned, støttede Armene paa Bordet, og hvilende Hovedet i Hænderne, stirrede hun tankefuldt hen for sig.

Alt hvad hun og Onkelen havde talt om maatte gennemtænkes alvorligt, for at hun derigjennem kunde finde et Standpunkt i Kvindesagen, det var hun endnu ikke fuldt paa det rene med, skjøndt hun nu klart følte, at hun aldrig helt ud vilde kunne adoptere Johannes og Sofie Agerskovs Anskuelser, eller stille sine Fordringer efter deres Mønster. Fuldt enig var hun med Onkel Paul i hans Udtalelser om hendes Stilling til de selskabelige Former.

Men skjøndt hun saaledes enkeltvis kunde fastholde sine Meninger, var det hende ikke muligt at komme ind i en ordentlig samlet Tankerække. Eriks alvorlige Ansigt, den sammentrukne Pande, og deres kølige Afsked, dukkede frem allevegne, og stadig fulgte det Spørgsmaal med: Hvorfor var han saa forstemt? Saa gennemgik hun hvad de havde talt om. „Aa,“ tænkte hun, „han kunde naturligvis ikke lide at jeg ikke fordømte den omrejsende Kunstnerindes Liv og Færd, som han selv. En Kvinde, der gaar saa ganske udenom alle det selskabelige Livs snevre Former, i hvilket forfærde-

ligt Lys maa hun ikke staa for ham, den Stivstikker, som Onkel kaldte ham. Ja, en Stivstikker det er han," og hun rejste sig under denne Tankestrøm, og begyndte at klæde sig af, „naar jeg tænker paa hans Ærgrelse, da Johanne og jeg vilde gaa i Parkettet og se Elverhøj sammen. Det kunde vi ikke uden at have en ældre Dame med, det vilde let udsætte os for Ubehageligheder, bringe os i Omtale, særlig naar den ene af de to unge Damer var klædt som Johanne, saa nær Herredragten som mulig. Naa ja, jeg kan ikke lide den Aben Herrerne efter, og det er en mærkelig Selvstændigheds Følelse Johanne giver Udtryk paa den Maade, den er desuden saa inderlig grim og uklædelig, — og alligevel kunde jeg fristes til engang at møde Erik i en saadan Dragt, blot for at drille ham og se hvilket Ansigt han vilde sætte op," og hun lo, denne lette, ungdommelige Pigelatter. „Naar jeg nu en Dag klippede Haaret af," og hun løftede de tunge Fletninger, hun var ifærd med at rede ud, „nej det gjør jeg naturligvis ikke, og drille Erik, fy, det er en ond, styg Tanke, det vilde jeg jo dog aldrig, jeg som saa inderlig ønsker han maa blive lykkelig." Hun slap den mørke Haarfylde og hensank i alvorlige Tanker, „mon han virkelig synes om Alvilda, passer de for hinanden, jeg kan ikke tro det, nej nej, ikke Alvilda, hun er saa verdslig, saa paataget, saa forskjellig i Selskabssalen og i Hjemmet, de to passer vist kun sammen i Snerperi og selskabelige Former. Det er sikkert kun et Rygte, der er fløjet over til Mor, det er for latterligt," og hun greb pludselig fat i den mørke Haarfylde, flettede den hurtigt, knælede og bad sin Aftenbøn, og lagde sig saa til Hvile. Søvn kom ogsaa snart, men den var urolig, og hver Gang hun fo'r op af den lette Slummer, saa' hun Erik og Alvilda for sig, med Hænderne korslagte glide henover

Isen i livlig Santale, som hun i Virkeligheden havde set det samme Formiddag.

Niende Kapitel.

Der skulde være ungt Selskab hos Generalinden, Middag med efterfølgende Bal. Ellinor lærte nu at indse, hvor velgjørende hendes Moders Husordning var, thi hvilken Mod-sætning dannede ikke den stille Ro, hvormed alle hendes Arrangements blev truffet, til den uordentlige, støjende, uhyggelige Omtumlen i hendes nuværende Hjem.

„Jeg er allerede nu forfærdelig træt og ødelagt,“ sagde Generalinden selve Festdagen, da hun sad med de to unge Piger ved Frokostbordet, „og der er endnu meget tilbage at ordne. Spisestuen bliver indrettet til Balsal, og vi spiser saa i Dagligstuen, saa sparer vi at tage Gulvtæppet af. Det er ogsaa skrækkelig besværligt med den Middag før Dansen.“

„Den kunde da ogsaa godt været udeladt,“ sagde Ellinor.

„Aa hvor vil du hen,“ udbrød Alvilda, „det er aldeles nødvendigt nu for Tiden. Naar Herrerne ikke faar god Mad og især god Vin før Ballet, saa er de langt fra saa flinke eller saa livlige til at danse, det kvikker dem op.“

„Det er ikke muligt,“ sagde Ellinor, „du narrer mig, Alvilda.“

„Nej kjære, det er Sandhed, spørg blot Mama.“

„Ja desværre,“ svarede Generalinden i hovedrystende, „Tiderne er sørgelig udartede, i mine unge Dage behøvede

Herrerne ingen Oplivelsesmidler, da var de ikke saa blaserede.“

Ellinor tav, hun vilde ikke sige hvad hun tænkte, hun havde jo forlængst opgivet at udtale sine Meninger, det kaldte kun Modsigelse, spidse Ord og spydige Bemærkninger tillive, som helst burde undgaas. Men atter forundrede de mærkelige Selskabs Former hende. Det hørte altsaa med til god Selskabstone, at unge Herrer skulde spise og drikke godt, for at kvikkes op til at danse med de unge Damer, de var budne sammen med. At det var alles Mening, at man tænkte saaledes i alle Huse, det kunde hun umulig tro, lige saa lidt som hun virkelig troede at saadanne Oplivelsesmidler var nødvendige for alle Herrer, men at det var Meningen i dette Hjem, hvor fin Selskabstone altid blev fremhævet, at man her tog sin Tilflugt til saadanne Midler, det forbausede hende, skjøndt hun forlængst havde opdaget, at Finheden i Generalindens Hjem ikke altid var af fineste Sort.

Hun blev vækket af sine Betragtninger ved at høre Alvilda nævne Kandidat Engels Navn, idet hun, med Listen over Balgjæsterne i Haanden, talte op hvor mange der kom i Alt, da der denne sidste Dag neppe vilde komme noget Afbud.

„Kandidat Engel, Farmaceuten, kommer han her i Aften?“ spurgte Ellinor, medens det heftige Blod skød op i hendes Kinder, og de smukke Bryn trak sig sammen med en dyb Fold i Panden.

„Ja,“ svarede Alvilda uden tilsyneladende at lægge Mærke til hendes Sindsbevægelse, „kjender du ham, Ellinor?“

„Aa, kun flygtigt,“ svarede hun, idet hun tankeløst legede med sin Teske medens hun bekæmpede sin Lyst til at sige — jo desværre. „Han var paa Apothekeet hjemme.“

„Ja det er jo ogsaa sandt,“ svarede Alvilda, „det huskede jeg ikke i Øjeblikket.“ Og dermed lod hun Sagen falde, men i sit stille Sind besluttede hun, at undersøge den nøjere.

Klokken fem ventedes Gjæsterne, og i sidste Øjeblik var alt ogsaa færdigt til deres Modtagelse. Ellinors Bordkavaler, som hun ogsaa skulde danse første Dans med, var en Kammerjunker, som spiste, men i Særdeleshed drak saa meget, at hun begyndte at mene, at han vistnok særlig trængte til oplivende Midler for at faa' Danselyst. Tanken om denne Mulighed irriterede hende. „Vidste jeg bare at det virkelig var Tilfældet, saa dansede jeg ikke paa nogen mulig Maade med ham,“ tænkte hun.

Hun lod sit Blik gaa søgende rundt om Bordet for at se om hun kunde tænke sig, at flere end hendes Nabo havde samme Trang til at oplives, hun kjendte kun saa faa af dem. Desværre var Erik der ikke, han kunde først komme senere, paa ham vilde hun have været sikker, han holdt af at danse, men han var jo ogsaa yngre end den halvgamle, skaldede Kammerjunker, hun skulde begynde Dansen med.

Stemningen ved Bordet blev stadig livligere, og ivrigt passiarende og leende fulgtes alle ind i de to Kabinetter, hvor Kaffen serveredes. Kort efter begyndte Dansen, og da der var flere Herrer end Damer, dansede alle disse, skjøndt Erik endnu ikke var kommen.

Ellinor blev af Kammerjunkerens netop ført ind i Sideværelset efter endt Dans, da Erik traadte ind ad Døren. Med et fornøjet Smil gik Ellinor ham imøde og rakte ham Haanden.

„Hvor jeg er glad over, at De endelig kommer, Erik,“ sagde hun paa sin gamle fortrolige Maade til ham. „De er den eneste af alle de Herrer her er, jeg bryder mig om at danse med,“ tilføjede hun halv højt.

Han saa' paa hende som hun stod der saa skøn i sin klare lyse vandblaa Overkjole, gjennemvævet med blinkende Sølvtraade, løftet op over Silke-Underkjolen af samme Farve, med store, hvide Aakander og langt nedhængende Siv, hvilke Blomster ogsaa prydede det mørke Haar, fastholdt af Koraller, der ligeledes smykkede Hals og Arm.

Det straalende Smil, hvormed hun hilste paa ham, gjorde hende aldeles fortryllende i hans Øjne, og glæmmende alle sine urokkelige Beslutninger, som han nu i tre Uger havde gennemført ved at undgaa Ellinor overalt, udbød han: „Saa engagerer jeg Dem strax til næste Dans, hvis De har den tilovers.“

Det havde hun, og han blev derfor ved hendes Side, stadig mere og mere berusende sig i hendes yndefulde Skønhed, melodiske Stemme, livlige Samtale og det indtagende søde Smil. Da hun engang dansede ud i en Inklinations Tur med en anden Herre, holdt han hendes Vifte og Balkort, og da han saa' paa det, at hun endnu havde en Dans, senere paa Aftenen, ubesat, bad han hende om den. Villigt blev den ham tilstaaet, og hun forklarede ham nu, hvorfor hun næsten havde faaet Ulyst til at danse den Aften, hun, som ellers holdt saameget af Dans. „Sig mig Erik“, sagde hun og saa' spørgende paa ham, „er denne Skik virkelig almindelig af den Grund, De maa da vide det som gammel Kjøbenhavner.“

„I de fleste Tilfælde er det ikke saa“, svarede Erik bestemt, „men der gives vel nok Herrer, som har slidt saa stærkt paa Dansens Glæder, at de er begyndt at blive trætte af dem, og paa dem er jeg tilbøjelig til at tro, at et godt Maaltid Mad, god Vin og livlig Bordsamtale kan virke saa oplivende, at de føler sig yngre, og derfor gladere og livligere ved den ungdommelige Forlystelse.“

„Ja, saaledes fremsat virker Tanken ikke slet saa uhyg-

geligt," sagde Ellinor, „men dog finder jeg, at man helst burde undgaa at indbyde Mennesker, om hvem man troede at de trængte til den Stimulation.“

„Ja, at De med Deres Skjønhedssans tænker saaledes, er naturligt“, svarede Erik og saa' beundrende paa hende.

„Har De været syg, Erik“, spurgte hun pludselig og saa' bekymret paa ham, hun havde opdaget, at han saa' bleg og lidt mager ud.

Blodet for ham til Hovedet, da han svarede: „Aa nej, jeg har kun læst temmelig ivrigt i den sidste Tid.“

„Det skulde De ikke gjøre“, sagde hun med venlig Deltagelse, „De bør bevare Deres Helbred.“

Han svarede ikke, men saa' smilende paa hende, læggende alt det i hendes Ord, han ønskede, de skulde indeholde. Der var noget i hans Blik, der forvirrede hende, det letbevægelige Blod fløj hende op i Kinderne, og da den opførende Herre kom hen imod dem med en Haandbevægelse, der opfordrede dem til at danse ud, for hun op af Stolen; „Kom, Erik, det er vor Tur at danse af.“

Alvilda bevægede sig imidlertid sød, mild, med et Barns naive, glade Smil mellem Rækkerne, dansede, tog imod Masser af Komplimenter, saa' og nød hvert beundrende Blik, der fulgte hende, glemte ikke en af sine kvindelige Gjæster, morede sig af fuldt Hjerte, men havde desuagtet Tid til at iagttage Ellinor og Erik, og tabte ikke et Øjeblik sine smaa Planer af Synø.

I et Ophold mellem Dansene kom hun i Nærheden af Kandidat Engel og henvendte sig til ham: „De kjender vel ikke alle Damerne her i Aften, Hr. Engel, De er jo endnu næsten en fremmed i Hovedstaden?“

„Nej, det er ikke ret mange, jeg kjender, Frøken“, svarede han, idet han saa' sig om i Kredsen,

„Lad mig præsentere Dem for nogle af dem,“ sagde hun venligt. „F. Ex. for min meget smukke Veninde derhenne.“

Hans Blik fulgte Retningen af hendes, „De mener den mørke Vandnymfe“, ytrede han spøgende.

„Vandnymfe?“ udbød hun og trak de smukke Øjenbryn koket i Vejret.

„Ja, finder Frøkenen ikke, at Navnet passer til Dragten?“ spurgte han. „Er det ikke, som om Frøken Falsen dukkede frem af et rislende Kildespring, medens Aakanderne og Sivene har hængt sig fast i Haaret, paa Skulderen, og mellem de smaa glitrende Vover?“

„De er poetisk i Deres Sammenligninger, Kandidat Engel,“ lo Alvilda, „og jeg hører, De kjender Frøken Falsen.“

„Jo, jeg kjender Frøkenen“, svarede han kort og tørt.

Alvilda spidsede Øren, men saa' saa uskyldig ud som et lille Barn, da hun smilende sagde: „De bruger ikke den sædvanlige Form, — jeg har den Fornøjelse at kjende — o. s. v.“

„Det kommer formodentlig af“, svarede han spidst, „at det ikke var nogen Fornøjelse paa nogen af Siderne.“

Alvilda saa' forbavset op paa ham. „Det forstaar jeg ikke, saa kjender De ikke Frøken Falsen tilstrækkeligt, hun er Elskværdigheden selv, jeg skal nok føre dem sammen“, og med et Smil og et Nik forsvandt hun, førend han kunde gjøre nogen Indvending.

Det var den anden Dans, Erik og Ellinor skulde danse sammen, og de stod atter i livlig Samtale. Der dansedes ud med Inklinations-Tur, — Damen to Herrer — Herren to Damer. Alvilda dansede ud med sin Herre, inklinerede for to andre, fik at vide, hvad de ønskede at forestille, og stod strax efter foran Ellinor med Kammerjunkeren ved den ene Arm, Engel ved den anden: „Et Bøge- eller et Birketræ?“ spurgte Alvilda.

Ellinor saa' op, idet hun rejste sig, vendte sig mod Kammerjunkeren og sagde roligt: „Jeg vælger min Bordkavaler.“ Kammerjunkeren bukkede og dansede ud med hende, Alvilda og Engel fulgte efter, Alvilda smilende ved Synet af Eriks sammentrukne Pande.

„Jeg antager, Frøkenen nu forstaaer, at Fornøjelsen ved mit Bekjendtskab til Frøken Falsen ikke kan være synderlig værd at omtale,“ sagde Engel fornærmet.

„Mener De, fordi hun valgte Kammerjunkeren, og De maatte nøjes med mig“, spurgte Alvilda.

„De kan neppe misforstaa mig, Frøken Fick“, svarede han. „Ønsker Frøken Falsen ikke at danse med mig, kan det være mig mere end ligegyldigt, da jeg aldrig har følt mig tiltalt af hende, hendes Skjønhed er saa kold og stiv, der er en anden Skjønhed, yndefuld, kvindelig og fin, som er langt mere fortryllende end denne fordringsfulde Trækskønhed“, og han saa' med et meget sigende Blik ned i det lille barnlige Ansigt, der var vendt op imod ham, „men det er en fornærmelig Maade, hvorpaa Frøken Falsen afviser mig, thi dette er ikke første Gang, og det ærgrer mig.“

„Hvor det gjør mig ondt, at jeg førte Dem hen til hende,“ udbroød Alvilda undskyldende, „men skjøndt jeg egentlig heller ikke synes rigtig om Frøken Falsen, troede jeg virkelig ikke, at hun kunde bære sig fornærmelig ad.“

„Det glæder mig, at Frøkenen deler min Mening om denne unge Dame“, sagde Engel, „jeg kunde heller ikke tænke mig, at De og hun kunde sympathisere,“ hermed standsede han foran hendes Stol, bukkede og forlod hende.

Der var endnu kun to Danse tilbage paa de ophængte Ballister, den første skulde Alvilda danse med Engel, den anden med Erik Storm.

Den Stol, hvortil Engel førte hende i den Dans, de skulde

danse sammen, stod saaledes, at hun vendte Ryggen til Døren ind til Kabinettet, men i det store Spejl lige over for hende kunde hun iagttage Erik, som ikke havde nogen Dame til denne Dans, og derfor var blevet derinde, men uafbrudt stod ganske stille og lod Blikket følge Ellinor, som han fra sin Plads kunde se, hvad enten hun dansede eller sad og passiarede med sin Kavalier.

Alvilda var saa fuldstændig Herre over sig selv, at ingen anede, hvilken utaaelig Ærgrelse det var for hende at se dette. Hun maatte indrømme, at Ellinor var ualmindelig yndefuld og skøn, og skjøndt hun var sig sine egne Skønheder fuldt bevidst, var hun dog desværre overbevist om, at hun ikke kunde maale sig med sin unge Husfælle. „Ja ja,“ tænkte hun, „det er ikke altid Skønheden, der gjør Udslaget, jeg har ogsaa gode Kort paa Haanden, og jeg forstaar at bruge dem.“ Samtidigt passiarede hun livligt med Engel, som paa sin Side havde opdaget, hvad der fængslede hendes Blik i Spejlet, og morede sig med at gjøre sine egne Iagttagelser.

Ellinor gik dem nu forbi for at inklinere for Erik, som med et fornejt Smil fløj afsted med hende i den livlige Galopade. Alvilda saa' med sine klare Dueøjne vemodigt op paa Engel og sagde alvorligt:

„Jeg sagde Dem før, at jeg ikke syntes rigtig om Frøken Falsen, men De kan tro, det har været mig en Sorg. Jeg holdt saa meget af hende i Begyndelsen, hun kom til os, og det var mig en stor Skuffelse at opdage hos hende, hvad jeg mindst af alt kan tilgive en Kvinde.“

„Og det er?“ spurgte Engel med al den Deltagelse, han formaaede at stille til Skue.

„Aa, det har De sikkert nok selv opdaget,“ svarede den unge Pige, „det kan neppe undgaa nogen med Deres Skarpsyn.“

„Maaske“, svarede han diplomatisk, „men det vilde interessere mig at høre, om Frøkenen og jeg har set det samme.“

„Hendes afskyelige Erobringslyst lige over for den unge Storm“, sagde Alvilda dæmpet.

Engel bukkede smilende, med et Blik, som om der var fuld Enighed imellem dem, og sagde: „Men det vil neppe lykkes hende.“

„Ja, det kunde dog være“, svarede Alvilda, „jeg tror, han hører til de Mænd, der kunde lade sig fange, endskjøndt han rigtignok ikke synes om hendes noget fri Væsen“, tilføjede hun. „Jeg saa' godt, hvor vred han saa' ud over hendes uartige Opførsel mod Dem. Men det bryder hun sig ikke det mindste om, enten han vil eller ej, skal han danse med hende næsten hele Aftenen, og da han kom, modtog hun ham med en Henrykkelse, som efter min Mening langt fra er passende for en ung velopdragen Pige. Fordi de tilfældigvis har kjendt hinanden et Par Aar førend hun tog hjem til sine Forældre, hvorefter der gik Aar hen, førend de atter mødtes, behandler hun ham med en upassende Fortrolighed. Ja, Mama er ofte vred paa hende over den Familiaritet, hvormed hun omgaaes ham, den Tone, hun har lige over for ham passer saa lidt i vort Hjem.“

„Det vilde have været en Lykke for Frøken Falsen, hvis hun tidligere var kommet under en saa udmærket Moders Varetægt som Generalinden“, sagde Engel galant.

„Ja, gid hun var“, sagde Alvilda uskyldigt og inderligt, „thi der er virkelig alligevel saa meget godt ved hende, at man ikke kan andet end have lidt tilovers for hende.“

Dansens Pligter lagde nu Beslag paa dem, og de optog ikke senere dette Emne.

Sidste Dans, som Alvilda dansede med Erik, blev danset af, og Herrerne førte Damerne ind i Kabinetterne, hvor Kaffen atter

blev serveret. Mellem de første afdansende var Erik og Alvilda, som, idet de standsede foran en bred Blomstertrappe med store, pragtfulde Bladplanter, fortsatte en begyndt Samtale.

„De véd jo nok, Student Stórm, at man ikke altid er saa glad, som man gjør sig Umage for at se ud til.“

„Desværre ja“, svarede Erik, „det er imidlertid vanskeligt nok, her hvor alt sprudler af Glæde, at tænke sig skjulte Sorger.“

„Sorg vil jeg heller ikke kalde det, der nu trykker mig,“ svarede Alvilda, „men jeg vil saa nødig gjøre nogen imod, og De kan derfor forstaa, hvor ondt det gjør mig, at jeg foranledigede en saa uhyggelig Scene, som den, De selv var Vidne til mellem Ellinor og Kandidat Engel. Jeg havde ingen Anelse om, at hun ikke vilde danse med ham, saa jeg har ingen Skyld, jeg er kun bedrøvet over at have gjort Ellinor imod.“

„Det tror jeg ikke, De skal tage Dem saa nær, Frøken Fick“, svarede Erik paa sin rolige Maade, „Frøken Falsen dansede med mig efter den Tid, og hun var livlig og fornøjet og lod ikke til at have taget sig den Sag saa nær.“

„Aa, det faar De mig ikke til at tro“, udbrød hun og saa' op paa ham med Forbavselsen malet i sit Ansigt, „Ellinor har behersket sig. De kan maaske, som Herre, ikke sætte Dem ind i, hvor frygteligt det maa være for en Dame at gjøre den Slags Ting, hun maa overvinde al sin kvindelige Undseelse, sin Ængstelse for at foretage sig noget udenfor Formen, det maa være forfærdeligt. Jeg tror aldrig, jeg vilde have havt Mod dertil, hvor meget jeg end havde imod den Herre, der engagerede mig — — Engel maa have fornærmet hende blodigt, og det forundrer mig i høj Grad, thi han er ellers saa beleven og taktfuld i sin Optræden.“ Medens hun uafbrudt saa' op paa ham med et aabent uskyldigt Blik, iagt-

tog hun ham skarpt. Hun saa' den Skygge, der efterhaanden lagde sig dybere over hans Træk, og glædede sig over Virkningen af sine Ord. Et Øjeblik ventede hun, at han skulde komme med en eller anden Bemærkning, men da han vedvarende tav, fortsatte hun, idet hun satte et eftertænksomt Ansigt op: „Hvor jeg forresten vist har været frygtelig dum, et Menneske med lidt mere Omløb, end jeg har, vilde ikke have baaret sig saa kejtet ad, thi nu kommer jeg i Tanker om, at da jeg imorges læste Listen paa Balgjæsterne op for Mama og nævnede Engels Navn, standsede Ellinor mig ved heftigt at spørge, om han var indbudet, og nu husker jeg godt, at hendes Ydre i det Øjeblik forbavsede mig, hun var bleg, og da jeg spurgte hende, om hun kjendte ham, blev hun blodrød, bed Læberne fast sammen, og sagde først noget efter med sagte Stemme — „jeg har kjendt ham.“ Alt dette var imidlertid saa forbigaaende, jeg glemte det ganske, og først nu dukker det frem i min Hukommelse. O, Student Storm, kan De ikke nok forstaa, hvor bedrøvet jeg er over at jeg saa tankeløst har revet i et maaske neppe lægt Saar, jeg som holder saa meget af den kjære Ellinor“, og Alvilda saa' paa ham med saa vemodigt et Blik og et saa rørende Træk om Munden af tilbagetrængt Graad, at det sikkert maatte have rørt ham, hvis hans Tanker ikke havde ført ham langt bort fra hans lille Baldame.

Hun saa', at han led, og dermed var hun foreløbig ret tilfreds, hun tav derfor kun et Øjeblik og fortsatte saa halvt hviskende: „De kjender Ellinor saa godt fra tidligere Tider, kan De ikke raade mig, hvorledes jeg skal bære mig ad?“

Spørgsmaalet kaldte ham tilbage til Øjeblikkets Krav, og da han saa' det alvorlige, bevægede Udtryk i det barnlige Ansigt, der var vendt imod ham, tog han sig sammen og sagde godmodig venligt: „Jeg tror, bedste Frøken, at De

helst slet ikke skal berøre den Sag mere. Er Frøken Falsen smertelig berørt af den, vil hun sikkert foretrække at den ikke fremdrages.“

„Tak, ja, det vil jeg saa gjøre,“ svarede den lille, intrigante Person. „Naar Ellinor blot ikke er vred paa mig, og viser sig kold og frastødende imod mig, for det kan jeg ikke udholde.“ Hun havde bøjet Hovedet og saa' ned for sig.

Erik følte Medlidenhed med det lille barnlige, kjærlige Væsen, som han antog hende for, og idet han rakte hende Haanden sagde han mildt: „De maa ikke tage Dem den Ting saa nær, holder Ellinor af Dem, vil hendes mulige Misstemning snart forsvinde, hun vil ikke længe kunde være vred paa en saa kjærlig Veninde. Godnat og tak for i Aften, gid De maa faa en god rolig Søvn i Resten af denne Nat.“

Han forlod hende, og hun gik meget tilfreds med sig selv og sin Færd hen til andre Gjæster. Engel, som havde siddet paa den anden Side af Blomstertrappen, skjult bag de tætte Planter, hvor han havde hørt hele Samtalen, sneg sig nu frem, fik en Kop Kaffe og forsvandt kort efter.

„Den lille Alvilda Fick er jo et rart Barn,“ tænkte han, idet han med Frakkekraven op om Ørene, Hænderne i Lommerne og Cigaren tændt, drev nedad Gaden i et begyndende Tøvejrs Smaasjap. „Jeg tror alligevel at jeg vil dyrke det Bekjendtskab. — Jeg gad dog nok vide hvad den snerpede Frøken Falsen véd om mig. Jeg har hende lumsk mistænkt for Indblanding i den dumme Historie med den lille Cecilie Knudsen. Kunde jeg give hende et ordentligt føleligt Knubs havde jeg ikke noget derimod, og kunde det ske ved at hjælpe denne lille intrigante Satan med at trække i hendes Snore, saa kom jeg maaske endda let nok til det.“

Imidlertid spaserede Erik med lange Skridt og mørk i Hu frem og tilbage paa Garnisonsplads. Alvildas løgnagtige Frem-

stilling af de faa Sætninger, der var vexlet mellem hende og Ellinor om Engel, brændte ham ind i Sjælen. Det var første Gang Skinsygens Furie greb ham, og Kampen imellem dem var haard. Hans Fornuft sejrede dog omsider, han gjentog atter og atter for sig selv, at om Ellinor havde holdt af Engel, saa var det nu forbi, og han, Erik, havde ingen Ret til at føle sig saaret deraf, og dog var det en ulidelig Tanke, at hun nogensinde i sit Hjerte havde tilhørt en anden. Men nej, nej, det vilde, det burde han ikke tænke paa, hun var jo dog tabt for ham — og saa stod hun atter frem for hans Tanke, saa henrivende i sin glade, ungdomsfriske Skjønhed, og tydeligt hørte han de Ord: „Hvor jeg er glad over at De endelig kommer, Erik, De er den eneste af alle de Herrer her er, jeg bryder mig om at danse med“ — hvor elskelig havde hun ikke været den hele Aften — han havde med Vilje ikke talt et Ord med hende om hendes, denne Aften gjentagne Uartighed mod Engel, thi han vilde ikke forstyrre Aftenens glade, fredelige Stemning. — Men det var jo ikke andet end Svaghed af ham, Svaghed fra Ende til anden. Først havde han, ved det blotte Syn af hende, brudt med sin Beslutning at tale og danse saa lidt som muligt med hende, saa havde han tift og sét ud som om han intet misbilligede, da hun atter opførte sig med Tilsidesættelse af den bly Kvindelighed, som enhver ung Kvinde burde være i Besiddelse af, og nu gik han her og var en større Nar, end han hidindtil nogensinde havde været — Haabet havde i Aften atter rejst sig i hans Sjæl — saa kvindelig, mild og sød som hun havde været hele denne Aften, lige til denne ubegribelige Hensynsløshed mod Engel — men turde han bryde Staven over hende derfor, han kjendte jo ikke hendes Grunde. — Og dog, det var jo ikke alene dette, eller rettere, det var netop dette, thi denne hendes Optræden viste ham, hvor umulig en Fremtid ved hendes Side var. Hun,

som havde alle Betingelserne for at blive Kunstnerinde, hun havde ogsaa denne hensynsløse Foragt for Formen, som de Kvinder maatte være i Besiddelse af, der fremtraadte offentligt. Hun vilde naturligvis blive Kunstnerinde, og saa var hun tabt for ham. Saa lød hendes søde, klangfulde Stemme igjen i hans Øre, da hun fuld af Deltagelse, med et bekymret Udtryk i de dejlige Øjne, spurgte: „Har De været syg, Erik?“ og da hun bad ham ikke anstrenge sig med sine Studier.

Frem og tilbage, frem og tilbage gik han, medens Vinden rev i Træernes bladløse Grene og enkelte tunge Taarer faldt fra de smaa Kviste ned mod Jorden, medens Stjernerne nysgjerrigt én efter én, tittede frem mellem de ilende Skyer, for frygtsomt igjen at skjule sig bag dem. Saa standsede han pludselig og knugende Hænderne fast sammen, hulkede han næsten de Ord frem: „Min Gud hvor jeg elsker hende! Jeg kan ikke, nej jeg kan ikke saaledes opgive hende. Endnu vil jeg se Tiden an, forsøge — — ja, hvad vil jeg forsøge? — — “ Atter gik han frem og tilbage, indtil han undfangede den Idé: „Jeg vil bede Therese om at invitere hende ud til sig til Sommer. Hos hende, daglig sammen med hende, vil alt det yndige kvindelige, det unge Barns Natur er i Besiddelse af, blive paavirket og udviklet, hun lærer da maaske at tænke og føle anderledes — det er en Mulighed — og lærte hun i den Tid at elske — — “ han turde neppe tænke Tanken ud, men i hans Sjæls skjulte-
ste Vraa hviskedes der om hans Besøg hos Søsteren i Sommerferien, og videre om, hvorledes den gjensidige Følelse, der under dette kunde vækkes i den unge Piges Hjerte, vilde holde alle Tanker om Triumf og Kunstrejser borte, og forvandle alle hans Drømme til den mest fortryllende Virkelighed — og med lidt lysere Tanker vandrede han omsider hjem.

Tiende Kapitel.

Ellinor skrev paa et langt Brev til Cecilie Knudsen. Hun var endnu den unge Piges eneste Fortrolige i den Sorg, der havde ramt hende. Det havde ikke været Cecilie muligt at tale til noget andet Menneske derom, hun havde derfor selv ordnet Sagen efter Ellinors Raad, og det var gaaet lettere end hun havde tænkt sig. Hun havde sendt de faa Breve, hun havde faaet fra Engel, tilbage til ham og modtaget de endnu færre hun havde tilskrevet ham, uden at en eneste Linie fra ham, efter hendes udtalte Ønske, fulgte med.

I den første Tid var Cecilies Breve kun sorgfulde Udgydelser og Klager over hendes Smerte og Skuffelse, og de særlige Lidelser hun gennemgik paa Grund af en lille snakkesalig Stuepige, som fra første November var kommet til Rudbygaard. Hun havde tjent hos Apothekerens og kom nu af og til med Udtalelser om, hvilken afskyelig Pigejæger Kandidat Engel var, og at det egentlig var hans Skyld, at hun havde forladt sin gode Plads.

En Dag, da Cecilie ene kørte i Ponyvognen, havde hun mødt ham. Han var kommen henimod Vognen som om han ønskede at standse den og tale med hende, men hun var hurtigt kjørt ham forbi. Hun havde netop den Gang nylig hørt Stuepigens Ytringer om ham, og den Vrede de havde vakt hos hende, havde hærdet hende til saa koldt at kjøre ham forbi. Hun havde maaske ellers været svag nok, det bekjendte hun ærligt, til at standse, for at høre hvad han vilde sige til sin Undskyldning: og hvem véd om ikke hans Ord kunde have overlistet hende.

I den senere Tid var der kommet mere Ro i hendes Breve, hun var alvorlig begyndt at tage sig af Husvæsenet under sin Moders Vejledning, og var stærkt optaget af de mangeartede Sysler, en stor Landhusholdning fører med sig. Det var med Glæde Ellinor iagttog, hvorledes Sorgen tog af, medens Husholdnings-Dygtigheden tog til, og hun gjorde sig nu Umage for ogsaa at sprede hendes Tanker, ved livligt at fortælle om sit Hovedstads Liv, uden dog at nævne Engels Navn. Hun forstod godt, hvor ensom den lille Stakkel maatte føle sin Tilværelse. Hun havde netop endt sit Brev, da Johanne kom for at hente hende hjem med sig til Agerskovs. Alvilda Fick havde nægtet at gaa med, hun havde en lille, næsten usynlig Filipens ved Næsen. — „Og saa vil den lille Dukke naturligvis ikke lade sig se for Herrer,“ sagde Johanne, som ikke kunde lide Alvilda, med hvem hun heller ikke havde en eneste fælleds Interesse. „Der er forresten ingen andre hjemme end Sofie og jeg i Aften, alle de andre spiser ude, men det oplyste jeg hende ikke om,“ tilføjede hun.

Denne sidste Meddelelse bevirkede at Ellinor endnu villigere gav sit Samtykke til at følge med hende, da hverken Forældrene eller Sønnerne havde mindste Interesse for hende.

De tre unge Piger sad om Aftenen i livlig Samtale, da Sofie pludselig udbød: „Nu maa du synge for os Ellinor. Jeg talte forleden Dag med din Lærer, og den lille ivrige Professor priste din Stemme i høje Toner og sagde, at det baade var Synd og Skam, hvis du ikke optraadte offentligt, og frydede hele Verden med din Stemme. Kom lad os nu høre den,“ og Sofie gik hen for at aabne Instrumentet.

„Hvor Du maa føle Dig stolt og lykkelig, Ellinor,“ udbød Johanne livligt, „hvilket Liv ligger der ikke for dig, rigt og interessant, som det kun falder i de færrestes Lod.“

Ellinor smilede, men der var Alvor i Blik og Smil da hun

svarede: „Du vilde altsaa ikke betænke dig paa at fremtræde som Kunstnerinde?“

„Ikke et Øjeblik,“ svarede Johanne afgjort. „Det antager jeg da heller ikke at du gjør.“

„Betænker mig,“ svarede Ellinor, „nej, det gjør jeg ikke, thi jeg er endnu saa langt fra at tænke derpaa i det hele taget. Min Stemme er endnu slet ikke uddannet, Professoren talte endog om flere Aars Ophold i Paris, efter at han endnu i længere Tid havde undervist mig.“

„Aa ja,“ sagde Johanne spøgende, „saa kan jeg nok for staa, at du endnu ikke har bestilt den Kjole, du vil optræde i første Gang.“

„Men du kan dog neppe lade være at tænke dig ind i den glimrende Fremtid der vinker dig,“ sagde Sofie, „du lykkelige Misundelsesværdige, hvilket stolt, uafhængigt Liv ligger ikke for dig, du har jo alle Betingelserne for en straalende Livsbane.“

Ellinor saa’ alvorligt paa hende idet hun svarede: „Jeg tror at jeg mangler en af de allernødvendigste Betingelser — Kunstnernaturen.“

„Lad du os andre dømme derom,“ sagde Johanne, „syng for os, saa vi kan høre hvad du duer til.“

„Du tager fejl, Johanne, det er ikke mine Stemmemedler jeg frygter for,“ svarede Ellinor, „jeg stoler i saa Henseende fuldt ud paa Professoren og Grevinde Rosen, som begge har sagt at de var ualmindelige, og kun trænger til større Udvikling. Nej, det er en anden Evne jeg mangler. Jeg troede først at det var Mod, og det har jeg ganske vist heller ikke, men det kunde maaske nok udvikles. Det er imidlertid senere gaaet op for mig, at det jeg mangler er, hvad jeg kalder Kunstnernaturen, den uimodstaaelige Lyst til at træde frem for et Publikum, til at høre Bifaldet tordne sig imøde. Som

Kunstnerinde tror jeg aldrig, at jeg vilde føle mig lykkelig, tvertimod, jeg har en Følelse af, at jeg vilde være fortvivlet."

"Aa Passiar," sagde Sofie, "det er fordi du endnu er saa ung, den Følelse vil du snart komme ud over."

"Nej, det tror jeg ikke," svarede Ellinor eftertænksomt. "Professoren er meget ivrig for den Sag, og taler, hver Gang jeg er hos ham, derom paa alle mulige opmuntrende Maader, ja foreholder mig endogsaa at det er min Pligt. Det har bragt mig til en Tid at tænke meget derover, og jeg er da kommen til det Resultat, at det at fremtræde offentligt vilde gøre mig ulykkelig, skjøndt jeg godt kan forstaa, at det kan være en Lykke for dem, der brænder af Begejstring for at være udøvende Kunstnere."

"Men Menneskebarn, hvilken Stilling vil du da foretrække for denne," udbrød Johanne i højeste Grad forbavset over disse Udtalelser.

Ellinor havde det Svar paa Tungen, at hun kun kunde tænke sig Lykken i et stille Hjemliv, men hun standsede det i Tide. En lang Række Billeder gled hurtigt forbi hendes indre Syn, hun sad derfor tavs, indtil hun omsider rødmende slog det til Side og sagde: "Det er ikke let at svare paa. Et véd jeg derimod, og det er, at jeg vilde ønske den gode Professor ikke gik omkring og omtalte mig som vordende Kunstnerinde, jeg vil bede ham derom, og I maa ogsaa begge love mig at tie med dette Nonsens, som forhaabentlig aldrig bliver Alvor."

Hun rejste sig nu og sang, og da hendes Publikum kun bestod i de to unge Piger, hvis Nærværelse intet Baand lagde paa hende, hengav hun sig helt i Sangen, og sang derfor smukkere og inderligere, end hun vilde kunnet for et større Selskab.

Da den sidste jublende Tone af den store, glimrende Arie

var forstummet, lød et rungende — Bravo — fra Sideværelset, hvorfra Dørforhængene var trukne til Side, og Ernst Ager-skov viste sig i Døraabningen.

Han forklarede først i en Fart, at han havde kjedet sig i det lille Herreselskab, han og Broderen var budne til, hvorfor han foregav Forretninger, og gik hjem, hvor han, tilføjede han med et Blik paa Ellinor, vidste der i Aften var særlig hyggeligt, en Bemærkning, som gled hende ganske uændset forbi, og udtalte sig derpaa i høje Toner om den Nydelse, hans Lytten havde forskaffet ham.

Hun fandt hans Udtalelser overdrevne og altfor højtravende, men til en vis Grad glædede det hende dog, da hun vidste han var meget musikalsk, havde rejst og hørt megen Musik, og saaledes forstod sig paa hvad han talte om. Han var den af de to Brødre hun bedst kunde tale med, det vil sige, naar han holdt sig til dette Emne, som jo ogsaa havde stor Interesse for hende.

Han var altid meget opmærksom imod hende, men denne Aften dog i en særlig Grad, hvad hun tilskrev hans Glæde over hendes Sang, thi den fortsatte hun med korte Afbrydelser indtil de blev kaldt tilbords, hvorefter han absolut selv vilde følge hende hjem, i Stedet for Tjeneren. Han blev imidlertid pludselig usædvanlig tavs paa det korte Stykke Vej til hendes Hjem, og med en Følelse af, at han havde været løjerlig ulig sit, sædvanlig meget talende, Jeg, bød Ellinor ham Godnat.

Kommen op paa sit Værelse, skyndte hun sig i Seng, men Søvnens vilde ikke indfinde sig. Det Svar hun holdt tilbage, da Johanne spurgte hende, i hvilken Stilling hun da ventede at finde Lykken, og de Tanker det havde rejst i hendes Sind, fremsteg paany. Atter følte hun, som hun havde følt det tidligere, at hun kun kunde tænke sig at blive lykkelig i et stille

Hjemlivs Hygge, og hendes Barndomshjem hos Onkel Paul og Tante Betty viste sig for hendes indre Syn. Hvor lykkelig havde hun ikke været den Gang, hvilken vidunderlig dyb vel-signet Glæde og Fred var der ikke i et saadant Hjem. Havde det da været enestaaende? Gaves der ikke lignende? Hun kjendte kun dette ene. Hvor langt fra at ligne det var ikke hendes Forældres, Generalindens, Agerskovs, ja selv Knudsens, skjøndt der var Fred og god Forstaaelse, men det var dog ikke som det gamle elskede Hjem ubeskrivelig Lykke. Mon hun nogensinde selv vilde faa et eget Hjem? Og vilde det da blive hende muligt at skabe den Lykke i det, som hun havde kjendt der, og som var den eneste der var værd at kalde Lykke? Det vilde vel afhænge af, hvem der blev hendes Mand — uvilkaarligt tænkte hun: Erik? — aa Snak — hun blev ganske hed om Ørene blot ved at tænke derpaa. Nej, den Hustru han engang valgte sig, vilde sikkert blive højst forskjellig fra hvad hun var. Det vilde blive en ganske anderledens blid og føjelig Kvinde, én, der kunde alle Selskabslivets Former og Vedtægter paa sine Fingre, som ikke gik til højre naar de vilde have hende til venstre, selv om det var hendes Natur imod at gaa til venstre. Uha, det vilde blive et utaa-leligt Liv — ja for hende, men ikke for denne anden, som naturligvis var — — ja, hvorledes var hun, hvem kunde vide det? Og det var jo ogsaa lige meget, maatte denne anden blot blive god og sand. Elskelig og from, som Tante Betty, burde Eriks Hustru være, ja, maatte hun forstaa at skabe ham et saadant Hjem, et Hjem som hendes Ideal — — og saa fyldtes hendes Øjne med Taarer, der naturligvis ene skyldtes Savnet af Tante Betty — — og endnu med Taarer i de lange Øjenvipper sov hun ind.

Et Par Dage senere blev Doktor Lind glad overrasket da han ved sin Hjemkomst fandt Ellinor siddende i sit Værelse.

„Naa, det kan jeg lide,“ sagde han fornøjet, „du bliver vel og spiser med mig.“

Det gjorde hun, men for Doktoren, som kjendte hende saa godt, var det klart, at der var noget der trykkede hendes Sind, skjøndt hun gjorde sig Umage for at lade som ingen Ting. Han gav derfor Ordre til, at Kaffen snarest mulig skulde serveres i Kabinettet, og da han havde faaet hende til Sæde der, satte han sig lige over for hende, og sagde: „Naa lad mig saa høre hvad det er.“

Hun smilede over at se sig opdaget, men Ansigtet blev strax igjen alvorligt, da hun saa' op paa ham og svarede: „Det er en meget kjedelig Sag, Onkel, og du maa hjælpe mig. Se her, læs dette,“ og hun rakte ham et Brev.

Han tog det og læste dets korte Indhold et Par Gange igjennem, saa saa' han over Papiret hen paa den unge Pige, som sad med Hænderne foldede i Skødet og saa' ned paa dem. Han smilede ved Synet af hendes nedslagne Ydre og sagde da, tilsyneladende meget alvorlig: „Ja, min kjære Pige, hvad vil du at jeg skal sige, det er din Fader og ikke mig, der skal give sit Samtykke.“

„Samtykke!“ hun fo'r op, men da hendes store forskrækkede Øjne mødte hans smilende Blik, udbroød hun: „Aa, Onkel, hvor kan du spøge dermed, er det ikke skrækkeligt?“

„At en net ung Mand frier saa pænt til dig.“ svarede Doktoren, „nej, noget saa forskrækkeligt kan jeg ikke finde deri. Det staar jo ganske til dig selv om du vil sige ja eller nej.“

Der var en misfornøjet lille Rynke i Ellinors Pande da hun sagde: „Aa, du véd jo godt, Onkel, at jeg ikke vil sige ja, men det gjør mig ondt at sige nej. Jeg havde ikke den fjerneste Anelse om at han tænkte paa at — at — paa dette,“ og hun pegede paa Brevet. „Jeg er ikke koket, Onkel, og

havde jeg havt den mindste Tanke om — dette — saa havde jeg maaske dog kunnet forhindre det — hvor kunde han dog tro at jeg vilde have ham — men hvad skal jeg gjøre? hvorledes lade ham vide at det er en Umulighed?“ og hun saa' hjælpeløst op paa sin Onkel.

„Nu skal vi først have dit Sind lidt i Ro,“ sagde Doktoren og klappede hendes Kind. „Naar modtog du dette Brev?“

„Lige før jeg gik herhen,“ svarede hun. „Jeg blev saa forvirret, saa raadvild, og saa løb jeg strax til dig. Medens jeg ventede paa dig faldt det mig et Øjeblik ind, at det maaske var urigtigt af mig at tale til nogen derom, men du er jo som min Fa'r, hos sine Forældre kan man altid søge Raad, og jeg trænger til at raades i dette Tilfælde.“

„Endskjøndt du er saa klar over at du vil give ham en Kurv,“ sagde Doktoren smilende. Hun nikkede med Hovedet og han fortsatte: „En Kurv som nok trykker dig mere end den behøver, min lille Ven. Naar du aldrig har forstaaet at han tænkte paa et Frieri, og altsaa ikke har opmuntret ham, saa har du jo din Samvittighed fri, mit Barn. At du alligevel føler dig nedslaaet ved ufrivilligt at være Skyld i et andet Menneskes Sorg, forstaar jeg godt, og bedømmer du hans Sorg og Skuffelse efter den du selv vilde føle, under lignende Forhold, saa véd jeg, at du tænker dig den dyb og inderlig. Her kan jeg nu trøste dig lidt. Jeg har været Læge i Ager-skovs Hus fra de blev gift, og har kjendt Børnene fra de var smaa, saameget mere som jeg ikke alene er Familiens Læge, men ogsaa hører til dens Omgangskreds, og er Gudfader til Sofie. Hun afviger en Del fra Brødrene, idethun ligner Faderen mest i Karakter, Sønnerne derimod Moderen. Det er et let, livligt, godmodigt Folkefærd, men ikke dybtfølende, de svømmer alle tre ovenpaa Livet, og skulde Ernst nu ogsaa gaa lidt tilbunds og faa' sig en Dukkert i Alvoren; hvad han min Tro ingen

Skade har af, saa kan du trygt stole paa, at han snart kommer op paa Overfladen igjen. Skriv du ham et pænt nej til, og græm dig ikke derover.“ Doktoren lagde Papir og Pen frem og Ordene nogenlunde tilrette for hende, og lidt roligere i Sindet, satte Ellinor sig til Skrivebordet.

Medens hun skrev, sad Doktoren og saa' hen for sig, med et lille lunt Smil om den udtryksfulde Mund. Ja, han kjendte Agerskovs, og havde han nu omtalt Ernsts godmodige, lette, livslystne Sind, saa havde han tiet med, hvad der maaske dog havde givet det stærkeste Stød til hans Frieri. Han var et, efter Penge stærkt interesseret ungt Menneske, og fra forskellige indiskrete Udtalelser af Faderen, den ikke meget taktfulde Grosserer, vidste Doktoren, at han selv blev betragtet som en meget rig Mand, og Ellinor som hans Universalarving. Han havde, overensstemmende med Sandheden, udtalt, at han intet vilde efterlade sig, men Grossererens Ansigt forraa'dte hans Overbevisning om det modsatte. Dertil kom endnu, at da han sidst havde været hentet til Agerskovs for at se til Ernst, som var svagelig og ofte sengeliggende, havde denne haabefulde unge Mand talt til ham om, hvad han havde hørt gennem sin Søster Sofie, at Ellinors Syngelærer var meget ivrig for at faa' hende uddannet til Koncertsangerinde og havde betonet, at hun bar kolossale Formuer i sin Strube, og, sluttede Doktoren sin Tankerække, intet Liv vilde tiltale min gode Ernsts Forfængelighed mere, end at rejse rundt som Impressario for en smuk Hustru, som han kunde være stolt af, og som tjente Masser af Penge.

Da Ellinor rejste sig fra Skrivebordet kaldte hendes Onkel hende hen til sig: „Kom og sæt dig lidt her i Sofaen hos mig, jeg skal snart igjen ud til mine Patienter, men forinden ønsker jeg at sige dig noget, som imidlertid maa blive mellem os.“

Medens hun først ringede og leverede Brevet til Tjeneren, bad ham besørge det, og dernæst ordnede Skrivematerialerne paa Bordet, sad hendes Onkel og betragtede hende med stille Glæde. Da hun omsider stod foran ham, sagde han, idet han tog hendes Haand: „Hvor du dog minder mig om din Tante. Ikke egentlig saameget i Træk-Lighed, skjøndt du har hendes Øjne og Haar, men mere i alle Bevægelser, i Udtrykket, Stemmen og Smilet.“

„Der er ingen paa hele Jorden jeg heller vil ligne end Tante Betty,“ udbød Ellinor varmt, „gid jeg lignede hende i Godhed og Fromhed, o, men det sker aldrig, hun var saa mild og blid, altid ens, jeg er saa heftig og ofte saa pirrelig.“

„Men du kan blive som hun, kjære Ellinor, du kan lære som hun lærte det, at bekæmpe dit Sind, thi hun var ogsaa som yngre heftig og let irriteret. Sorgen og Savnet kom og blev hendes Læremester. Da vi mistede vor eneste Skat, vor dejlige Dreng, da blev det hendes eneste Livsopgave at leve saaledes her, at hun engang kunde blive værdig til at møde ham histoppe, og hun kæmpede tappert mod sin syndige Natur, det kan du ogsaa gjøre.“

Ellinor sad ganske stille. Tante Betty havde ogsaa været heftig, og hun kunde maaske blive hende lig, var det muligt? Ja, hun vilde stræbe derefter.

Onkel Paul saa' paa sit Uhr. „Tiden løber, lille Ven, lad mig derfor i al Korthed sige, hvad jeg synes du bør vide. Den Gang vort lille Barn døde, og baade din Tante og jeg vidste, at der aldrig vilde komme til at ligge et andet lille Væsen i hans Vugge, tog vi en Bestemmelse, som trofast er bleven overholdt. Mine Indtægter var altid meget rigelige, rigeligere end vi behøvede til vore Fornødenheder, men nu, da vi ingen Arving havde at samle ind til, vilde vi ikke sætte noget hen. Jeg forsikrede mit Liv, saa at din Tante, i

Tilfælde af min Død, vilde være forsørget, og saa var vi enige om at benytte Overskuddet af mine Indtægter til Hjælp for de trængende og hjælpeløse Stakler, vi mødte paa vor Vej, og en Læge behøver ikke at søge for at finde Nød og Trang, der skal afhjælpes. Derfor vil der efter min Død ikke findes nogen Formue, hvad man jo ellers nok kunde være berettiget til at vente, efter mine store Indkomster og stille Livsførelse. Se, Ellinor, dette ønskede jeg, du skulde vide, men ogsaa kun du, hvad jeg ved Guds Naade kan gjøre for min trængende Næste, vil jeg ikke have omtalt, det forstaar du nok.“

„Ja Onkel, det forstaar jeg godt, og du kan stole paa min Tavshed“, svarede den unge Pige. „Men jeg forstaar ikke, hvorfor du har fortalt mig dette, hvorfor jeg skal vide det, thi naar du intet efterlader, kan det jo ikke være for at jeg skal fortsætte dine Barmhjertigheds Gjerninger.“

Han saa' hende ømt ind i de store, spørgende Øjne: „Nej, mit Barn, jeg har kun villet, at du skulde vide det, fordi man ude i Verden er begyndt at tale om min Rigdom og det sandsynlige i, at du blev min Universalarving, og jeg ikke vilde, du skulde lide nogen Skuffelse ved at der intet er.“

Hun slog heftigt Armene om hans Hals: „Du tror da vel aldrig, at jeg nogensinde har ofret en Tanke paa, om du var rig eller ej, Onkel? Jeg er saa glad over at vide, at du og Tante har anvendt eders Penge saaledes, og jeg kan slet ikke forestille mig, at jeg skulde kunne bryde mig om at have Penge. Er det saa rart at være rig? Jeg har aldrig tænkt derover, formodentlig fordi jeg aldrig har følt, hvad det vil sige at være fattig, aldrig har savnet noget.“

Han saa' smilende paa hende, kyssede hende og sagde, at nu maatte han gaa, og de fulgtes kort derefter nedad Gaden sammen.

Ellevte Kapitel.

Oberstinden og Marguerite kom til Hovedstaden. Det unge Pars nye Hjem skulde ordnes, og derpaa skulde Ellinor følge med dem tilbage. Vinteren var nu tilende, Aprilmaaned lod afvexlende sine Taarer styrte ned over Jorden, eller smilede pludselig koket til den, og lod kjærtegnende en mild Luftning glide hen over den, for i næste Øjeblik, som en vred Gudinde, at lade en kold Stormvind ruske, hvirvle og tude gennem alt, hvad den mødte paa sin Vej.

Ellinor tog Afsked med sin Syngelærer, der indtrængende forsikrede baade hende og Oberstinden, at den unge Piges Stemme endnu langt fra var, hvad den vilde blive, hun maatte blot ikke forsømme daglig at øve den, og næste Vinter atter optage sin Undervisning. Oberstinden smilede tilfreds og sagde, at det haabede hun vilde blive Tilfældet, og hermed maatte Professoren lade sig nøje. At Ellinor skulde uddannes til Koncertsangerinde, var ikke ganske efter den aristokratisk tænkende Dames Smag, som desuden aldrig havde haft nogen Forstaaelse af Kunstens og Kunstnernes Betydning. Men hun var verdensklog nok til at indse, at det mulig i Tidens Løb — ingen kunde jo vide, hvad der kunde indtræffe — kunde faa en praktisk Betydning for hendes yngste Datter, som hun dog haabede skulde faa en bedre Lød, den bedste, Oberstinden kjendte, et rigt og helst fornemt, Ægteskab.

En af de sidste Dage i denne April Maaned var fastsat til Bryllupsdag, og da alt var ordnet til de Unges Modtagelse i det luxuriøst udstyrede nye Hjem, og Oberstinden havde konsuleret en Øjenlæge, som imidlertid kun anbefalede hende

Forsigtighed, ikke at udsætte Øjnene for stærkt Solskær eller Lampelys, men benytte røgfærvede Brillen, særlig i fri Luft. rejste hun hjem med begge sine Døtre. men — uden Brillerne.

Bruge røgfærvede Brillen — aldrig — naar Øjnene ikke fejlede andet end at Forsigtighed var det eneste Middel, der skulde anvendes, saa var det ikke nødvendigt at gjøre sig til et Uglebillede for deres Skyld. Forsigtighed var, at undgaa al fin Syning og ikke udsætte dem for Skorstensild, og da hun hverken var Kokke- eller Sypige, kunde hun let undgaa begge Dele. Paa Gaden var et Slør akkurat lige saa godt som Brillen, og saa kjøbte Oberstinden hvidt og mørkerødt Silketyll, som klædte hendes Hudfarve, og fik den endnu smukke Kone til at se yngre ud end hun var.

Saaledes veltilfreds med sit Rejsseudbytte ordnede hun nu med vanlig Indsigt alt til Festen. Marguerites hele lille Skikkelse straaled af Glæde, og Ellinor havde for første Gang en tilfredsstillet, hjemlig Følelse, der fødtes ved Synet af Faderens Glæde over sin Families Hjemkomst, han havde bittert savnet al den tilvante Hygge under deres Fraværelse, og ved det fortrolige Samliv, der herskede i denne Tid, hvor alles Interesser samlede sig om det ene Brændpunkt — Brylluppet, og hvor den forestaaende Afsked fra Hjemmet og Barnet, kaldte de sandeste og reneste Følelser frem.

At Bruden var yndig, at Brudgommen tog sig ualmindelig godt ud, og at det var den eleganteste Brudeskare, man i Mands Minde havde set i Byens Kirke, var alle enige om. Ingen var dog skjønnere, eller førte sig yndefuldere end Ellinor. Hvor var hun dejlig som hun stod der i det dybe Buevindue ud mod Haven, klædt i rosa Silke med Roser i Haaret og paa Kjolen, straalende af Sundhed og Glæde. Hun stod i livlig Samtale med sin Onkel og Erik, de to blandt de til-

rejsende Bryllupsgjæster, hvis Nærværelse var hende kjærest. Det gjaldt at benytte Tiden, thi Afrejsens Øjeblik var ikke langt borte, de kunde kun blive denne ene Dag.

Det var let at se, at det ivrigt afhandlede Emne var fornøjeligt, og at alle Parter, særligt de to unge, var interesserede deri. Grevinde Rosen havde, efter Eriks Opfordring, indbudt Ellinor til sig i Sommerens Løb paa sit Herresæde Rosenholm, og Oberstinden havde, under sit Ophold i Hovedstaden, med stor Glæde og lyse Forhaabninger, givet sin Tilladelse til dette Sommerbesøg. Erik var kommen til Bryllupsfesten med den faste Beslutning, at faa truffet bestemt Aftale om, naar Ellinors Besøg skulde finde Sted, derefter skulde hans jo rette sig, og da Doktoren havde lovet Grevinden at tage sig en lille Ferie for at besøge Rosenholm, var de nu alle tre ifærd med, at træffe Aftale om at samles derude.

Dette lille Hjørne rummede i denne Stund maaske den reneste Fryd og den inderligste Glæde i hele Brudehuset. Med sit klare, øvede Blik og Kjendskab til begge de unge, læste Doktoren som i en aaben Bog, at disse to unge Hjerter, bevidst eller ubevidst, fløj hinanden imøde, han saa' det i Øjets Glans, hørte det gjennem Stemmens glade Klang, og hans Hjertes dybeste Ønske for sin Yndling og sin unge Ven, saa' han gaa sin Opfyldelse imøde.

Aftalen blev truffet, som saa mange i denne Verden, uden at skulle blive opfyldt.

Det lykkelige Par rejste bort, og Hjemmet talte nu et Medlem mindre. Kransene, Lysene, Blomsterne, Brudegaverne, alt forsvandt, og det lignede snart atter sig selv. Ellinor levede igjen sit gamle ensomme Tankeliiv, mere udviklet, sjælfuldere, men ogsaa mere drømmende. Sangen var nu hendes kjæreste Adspredelse, og da hun samvittighedsfuldt

fulgte sin Lærers Anvisninger, udvikledes Stemmen altid rigere og fyldigere.

Saaledes naaedes Midten af Juli, og Ellinor ordnede sin Garderobe til Rejsen til Rosenholm. Kufferterne stod halvt pakkede, og Afrejsen var fastsat til den næste Dag. Syngende gik hun frem og tilbage og samlede de Ting, hun vilde have med. Hvilken Glæde, hvor jublede hun ikke denne Tid imøde. Denne i sit Hjem saa forunderlig ensomme unge Skabning, der trængte til Ømhed, fortrolig Udtalelse, Svar paa de tusinde Spørgsmaal, skulde nu leve Dag ud og Dag ind med Therese Rosen, som hun saa inderligt havde sluttet sig til, og om fjorten Dage vilde Doktoren og Erik komme derud, den første i otte Dage, Erik i dobbelt saa lang Tid, hvilke ubeskrivelig dejlige Dage vilde det ikke blive.

Nu var hun færdig, men ogsaa træt. Velbehagelig strakte hun sig i sin Seng og sov snart, medens Dagens lyse Drømme fortsattes og varieredes i Nattens uklare og mere ubestemte Fremtoninger. Da blev hun pludselig vækket af en ængstelig Kalden. Hun fo'r ud af sin Seng, kastede hurtigt sit Tøj over sig og fløj nedad Trappen. Hendes Fader var ramt af et Slagtilfælde, og Moderen stod bleg men fattet ved hans Leje. Lægen kom, rystede paa Hovedet, gav kun lidet Haab og lovede at komme igjen tidligt om Morgen.

Dage og Nætter slæbte sig nu hen i Ængstelse. Ellinor og hendes Moder var uafbrudt om den Syge. Den tredje Dag efter Anfaldet kom Doktor Lind, og da havde Huslægen allerede givet et lille Haab om, at den Syges Tilstand maaske vilde bedres. Lind blev en Dag over hos sin Svoger, og Symptomerne gik fremad. Med dette beroligende Budskab rejste han hjem, og lovede at gaa strax til Marguerite, og varsomt underrette hende om Faderens Sygdom, som hun hidindtil var bleven holdt i Uvidenhed om.

Lægen fik Ret, Oberstens Tilstand bedredes, dog var han stadig Patient, og trængte uafbrudt til Sygepleje, da den ene Side næsten var ganske lammet. Oberstinden og Ellinor skiftedes til at være om ham, og saaledes sneg Sommeren sig hen, langsomt, o saa langsomt. I Stedet for at tilbringe sin otte Dages Ferie paa Rosenholm, tog Doktor Lind i den Tid over til sin Svoger, og dette var Ellinors lyseste Tid, thi hendes Stilling var nu mere ensom end nogensinde. Sorgen og Sygeplejen havde ikke, som det vilde været naturligt, bragt Moder og Datter nærmere til hinanden, tvertimod, det var, som de mindre og mindre forstod hinanden. Den verdslige, selskabelige Moder blev gnaven og utaalmodig i den stille Sygestue, og det indelukkede Liv, Tilstanden medførte. Da Ellinor saa' hende saa nedtrykt, mente hun, at det var Faderens Sygdom, der tyngede hende, og hvor ønskede hun ikke at kunne trøste hende lidt.

En Eftermiddag, da de sadde sammen i Septemberdagens faldende Tasmørke, satte Ellinor sig ved Pianoet og sang med sagte, blød Stemme den dejlige Psalme: „O Herre, kommer Sorgens Stund hernede“, o. s. v. Det havde været hendes Tantes Yndlingspsalme, hun havde ofte sunget den for og med hende, og holdt derfor selv af den. Hun havde neppe endt de sidste Slutningsakkorder, før hendes Moder sagde: „Gjør mig den Tjeneste, kjære Ellinor, ikke at synge Psalmer, det er saa trist at høre paa, og jeg synes saamænd, vi har Bedrøvelighed nok i Huset i Forvejen.“

Ellinor vendte sig forundret om og sagde: „Saa har jeg vist ikke sunget Ordene saa tydeligt, at du kunde forstaa dem, Mor, thi de er langt fra at være sørgelige, tvertimod, Tante Betty holdt netop saameget af denne Psalme, fordi den er saa trøstende og gjorde hende saa let i Sindet, sagde hun.“

Oberstinden blev gnaven over denne lille Indvending, og svarede derfor lidt vrippent: „Ja, Tante Betty var saa skinhellig og havde mange forskruede Ideer, dem bryder jeg mig ikke om at faa indført her.“

Det varme Blod fór op i Ellinors Kinder, og ivrige Ord til Forsvar for den saa inderligt elskede Afdøde trængte sig frem. Men hun standsede dem i Tide, rejste sig, lukkede Pianoet og sagde da roligt og stille: „Tante Betty er død, Mor.“

Oberstinden forstod den Bøn, der laa i disse Ord, men følte dem samtidig som en Bebrejdelse, og da det ærgrede hende at hun havde været taktløs, blev hun vred, men som alle smaa Naturer, ikke paa sig selv, men paa den, der oplyste hende om Taktløsheden. Hun tav og gik ind til sin Mand, men hun glemte det ikke.

Denne lille Tildragelse forlængede Afstanden mellem dem, og lignende Uoverensstemmelser i Opfattelse og Anskuelser, som kom frem netop under disse sørgelige Forhold, fjernede dem stadig mere og mere fra hinanden. Det var et Liv, saa ensomt som i en Ørk mellem den sløvede Fader, der kun med Vanskelighed kunde udtrykke sig, og den tilbageholdne, altid halv fornærmede Moder. Fornærmet fordi hun følte, — thi klart tænkte den overfladiske Kvinde ikke derover — at det Barn, hun selv saa længe havde forsømt, af andre kjærlige Hænder var bleven udviklet til en sjælfuldere, rigere udannet Natur end hun selv, og derfor vedblev at være fremmed for hende. Dette saarede hendes ømmeste Punkt — Forfængeligheden.

Det var som om Tiden stod stille for den stakkels unge Pige. De kjærlige deltagende Breve fra Onkelen og Grevinde Rosen, og hendes Svar paa dem, var hendes eneste Adspredelse og kjæreste Beskjæftigelse, men hvor lidt af hendes Tid optog de dog ikke. Marguerite og hun skrev aldrig til hin-

anden, hendes Breve var alle til Moderen og handlede kun om hendes eget Helbred, hendes Forhaabninger og nogle Forespørgsler til Faderen.

Tolvte Kapitel.

Jul, Nytaar og en Del af Vinteren kom og forsvandt. Oberstens Tilstand var stadig den samme, Oberstinden var bleven mere pirrelig og gnaven. Ellinor saa' bleg og træt ud. Da fik den gamle Mand et nyt Anfald, og denne Gang indtraf Døden strax efter.

Nu fulgte en urolig Tid. Begravelsesdagen bragte Doktor Lind og Erik til det Hjem, der nu snart skulde opløses. For Erik havde Tiden, trods den Flid, hvormed han studerede, ogsaa været lang, det havde været ham en bitter Skuffelse, at det samlede Besøg paa Rosenholm maatte opgives, og det var svært for ham at tænke paa, hvor sørgeligt Dagene randt for Ellinor. Hans Søster var barmhjertig nok til at give ham hendes Breve til Gjennemlæsning, og han læste mellem Linjerne, hvor ensomt og nedtrykt hun følte sig. Men hvor forberedt han end var, gjorde Synet af den blege, alvorlige, sortklædte Skikkelse dog et overvældende Indtryk paa ham.

Det var kun faa Ord, de to unge vexlede paa denne Dag, og intet af dem, Erik sagde, lod til at naa' længere end til hendes Øre. Hun stod stiv og kold ligeoverfor ham, som var han en Fremmed, og forlod ham snarest for at klynge sig

til Onkelen, eller tale med andre af de mange, som var strømmede til for at følge Oberstens afsjælede Legeme til Graven.

Det var med tungt Hjerte, Erik samme Aften rejste tilbage til Hovedstaden. Han var altsaa slet intet for denne unge Kvinde, som han elskede saa grænseløst. Hvor havde hun været besynderlig fremmed og kold. Han gennemgik hvert Ord, hver Bevægelse, hvert skiftende Udtryk i hendes Ansigt, og søgte at bringe det i Samklang med den Ellinor, han havde gjemt i sin Erindring i de lange, lange Maaneder. Modstræbende maatte han indrømme, at han ofte tidligere havde lidt under hendes vexlende Stemninger, men de var dog intet imod den stive Kulde, hvormed hun idag havde behandlet ham. Han troede et Øjeblik at have set hendes Læbe dirre, som om Graaden var ved at bryde frem, da hun rakte ham Haanden til Afsked, men den laa saa kold i hans, og da han atter saa' paa hende, var det kun det samme blege, trætte, udtryksløse Ansigt, hun hele Dagen havde vist ham. Kunde det være Sorgen over Faderens Død, der havde forandret hende saaledes? Nej, det var det ikke. Han havde jo set den Glæde, der et Øjeblik havde farvet hendes Kind og straalet i hendes Øjne, da Doktoren slog Armene om hende, men som forsvandt og forvandlede sig til den stiveste Kulde, da hun rakte ham sin Haand. Det kunde heller ikke være hendes Moder, der havde indtaget hende imod ham, thi Oberstinden havde vist ham en uskrømtet Velvilje, gjentagende udtalt, at hun særlig var ham taknemlig for hans Komme paa Ellinors Vegne, da han jo hørte med til hendes saa kjærligt mindede Barndomsliv, og derfor sikkert vilde være en Trøst for hendes stakkels bedrøvede Pige, hvis Liv havde været saa tungt i al denne Sorgens og Sygdommens Tid. Hvor bittert følte han ikke, hvor langt han havde været fra

at trøste hende. Men hun var maaske syg. Overanstrængelse, Nattevaagen og Sorg havde mulig nedbrudt de unge Kræfter, og den underlige Apathi, der var over hele hendes Skikkelse, var en Følge deraf, en Begyndelse til den Reaktion, der sandsynligt vilde indtræde. Hun havde maaske kæmpet med Sygdoms-Symptomerne, og det var denne Anstrængelse, der havde lagt det forstenede Udtryk over hende. Der var baade Trøst og Angst i denne Tanke — Gud ske Tak, at Doktor Lind var blevet hos hende endnu nogle Dage. I Eriks Mund var dette — Gud ske Tak — ingen Talemaade, han var dybt gennemtrængt af Religionens Sandhed, og inderlig og varm var den Bøn, han bad for den unge Kvinde.

Medens Nattogets brusende Damphest førte ham og hans urolige Tanker bort, laa Ellinor hulkende paa sin Seng. Strax efter Eriks og de andre Herrers Afrejse var hun flygtet til sit Værelse, men kun for et Øjeblik at kæmpe tappert mod den voldsomme Sindsbevægelse, der rystede hele hendes Legeme, saa viste hun sig atter i Dagligstuen. Hendes Moder og Onkelen var allerede stærkt optagne af Forretninger, saa meget skulde jo ordnes i den korte Tid, han kunde ofre fra sin Gjerning. Hun satte sig derfor stille ned og forsøgte ikke at tænke.

Hun mærkede ikke, at hendes Moder og Doktoren rejste sig for at gaa ind i Oberstens Værelse. Da de vilde gaa forbi hende, standsede hendes Onkel, bøjede sig ned og saa' hende alvorligt ind i Øjnene: „Denne Tid har taget paa dig, Barn“, sagde han og lagde kjærligt sin Haand paa hendes Hoved, „men vi skal nok snart faa' dig flink igjen, de unge vinder hurtigt de tabte Kræfter tilbage.“

Ved den uvante kjærlige Deltagelse, der lød gennem hans Stemme, og føltes gennem den lette Berøring af hans Haand, steg de voldsomt tilbagetrængte Taarer atter op i

hendes Øjne, og styrtede pludselig som en Regn over de blege Kinder.

„Du trænger til Hvile, min kjære Ellinor, gaa tilsengs, saa skal jeg senere paa Aftenen se op til dig.“

Da hun nu var ene, uden flere af Dagens Krav paa sig, overgav hun sig helt til sin bitre Smerte.

Det var ikke Sorgen over den Fader, hun vel havde holdt af, men aldrig været stærkt knyttet til, der bragte disse hede Taarer til at flyde, hans Liv i det sidste Halvaar havde desuden været saa byrdefuldt, at det snarere var en Lettelse end en Sorg, at tænke paa ham som befriet fra det, og savne ham vilde hun ikke kunne.

Af og til var der i Dagens Løb gaaet et bebrejdende Suk gennem hendes Sjæl, ved Tanken om hvor liden Del hendes Faders Dødsfald og Begravelse havde i hendes Sorg. Det var en ganske anden Sag, der vakte det Sindsoprør og de stærke Følelser, der næsten overmandede hende — kun med Opbydelsen af al sin Viljestyrke holdt hun dem i Tømme.

Hendes Moder, hvis Enkesnip og Ansigtsskold var fuldstændig korrekte, havde om Morgenens, før hun iførte sig begge Dele, udtalt sig halv forblommet, halv fortroligt om sit Haab om en Forening mellem Erik og Ellinor. Hun vidste, at det Rygte om Alvilda og Erik, hun engang skrev om til Ellinor, indskrænkede sig til en Yttring i et Brev fra Johanne til sit Hjem, som hun benyttede til at sondere Datteren. Derimod mente hun i Kjøbenhavn at have set, at Ellinor ikke var Erik ligegyldig. Hans Maade at være paa, kunde hun, efter sin Anskuelse, ikke altsammen skrive paa Barndoms-Venskabets Regning. Hun haabede, at Ellinor forstod at sætte Pris paa en saa udmærket ung Mands Hengivenhed, det vilde i enhver Henseende være en Lykke for hende, at gjøre et saa godt Parti.

Et Øjeblik var det som al Verdens Lykke, al Livets jublende Glæde fyldte Ellinors Hjerte. Erik elskede hende! Den alt betagende Henrykkelse som denne Tanke vakte, overbeviste hende i samme Nu om, at hun elskede ham. Uimodstaaelig, uimodsigelig var denne Følelse, der greb hende med Sandhedens Magt.

Da tilføjede Oberstinden: „Jeg plejer ikke at tage Fejl i den Slags Sager, og det vilde derfor være mærkeligt om jeg skulde gjøre mig skyldig deri her, hvor det gjælder mit eget Barn. Rigtignok skrev Generalinden til mig i sit sidste Brev, før din stakkels Faders Død, at Storm stadig er en hyppig Gjæst i deres Hus, trods hans ivrige Læsen, og at han, efter hendes Mening, kun venter til han har taget Examen og er bleven Kandidat, for at fri til hendes Alvilda. Men min gode Amalie har saa ofte set Fejl, og har haft saa mange skuffede Forhaabninger i sit Liv, baade for sin egen og sin Datters Skyld, at jeg ikke reflekterer paa hendes Udtalelser.“

Haabede Oberstinden at vække Ellinors Skinsyge, og derigjennem hendes Iver til at kæmpe for Maalet? Kjendte hun sin Datter saa lidt? I ethvert Tilfælde var det en af de sjeldne Gange, da Oberstinden bar sig kejtet ad.

Ellinor svarede ikke, det var hende umuligt at faa et eneste Ord over sine Læber. Langsomt vendte hun sig mod Døren og gik ud af den, for et Øjeblik efter at finde sig selv liggende paa Gulvet i sit Værelse, med Hovedet paa Sengekanten. Hun havde ikke et Minut været bevidstløs, hun havde fortvivlet kastet sig herved og laa nu dér, fortunlet og halv bedøvet af det stærke, pludselige Omslag i hendes Følelsesliv.

Den dybe, altbetagende Følelse af Lykke forsvandt. Tilbage blev kun Erindringen om de mange Gange, da hun med Smerte havde følt, hvor langt hun var fra at svare til Eriks Ideal af en Kvinde. De mange Gange hun havde set og hørt

hvor godt han og Alvilda stemmede overens i Anskuelser, og hvor varmt han undertiden havde omtalt hendes fine, barnlige Skjønhed og Væsen.

Hun saa' det tydeligt, hvis Erik elskede, saa var det Alvilda.

„Og jeg skulde nedværdige mig til at kæmpe med Alvilda om Erik“ — hun fo'r op af Gulvet og gik heftigt frem og tilbage — „jeg kunde jo lære Kunsten „at behage“ af hende, være en yndig blid lille Due, naar han var tilstede, lige meget hvor arrigt jeg ellers snerrede ad mine Undergivne, stakkels Thora, hun havde ikke blide Kaar — — Generalinden og Alvilda i den ene Lejr, Mo'r og jeg i den anden og Erik imellem os, som den Skanse, der skal erobres — nej, Erik, til den Kamp gaar jeg ikke med, jeg overlader dig til Alvilda. Naar du saa en Gang finder, at den bly Viol, der i dit Hjem skal dufte for dig i elskelig Blidhed og Kvindelighed, er en arrig Moppe i Udenomslejligheden, en intrigant Kokette, saa kan du synge til den blide, umiddelbare Kvindeligheds Pris.“ Hun standsede sin ophidsede Gang foran det aabne Vindu og saa over mod Kirken, hvor de sidste jordiske Rester af hendes Fader stod og ventede paa Jordfæstelsen.

Hun sank ned paa Knæ foran Vinduet og hvilede sin Pande mod Vinduesposten: Gud tilgiv mig de vrede, bitre Tanker og Følelser mit Hjerte rummer, og det idag, da Dødens Alvor hviler over mit Hjem, og burde kalde gode, milde Tanker, og alvorlig Stræben efter at leve efter Guds Vilje, frem i min Sjæl. Ja, Døden. Det er ikke alene min gamle Fa'r der er død og skal begraves. Det er ogsaa mit unge, friske Livshaab, der er dræbt og skal skrinlægges. Det blev kun født for strax at dø, det nyfødte Haab, men min Kjærlighed er gammel, hvor gammel? Jeg véd det ikke, den har vist været til fra jeg var Barn, og den kan vedblive at

leve — O, Erik, Erik, hvor jeg elsker dig.“ Hun bøjede sit Hoved og store tunge Taarer gled ned over hendes Kind.

Saa rejste hun sig langsomt, knugede sine Hænder sammen i stum, taareløs Sorg: „Se saa,“ hviskede Tanken, „nu skal det være forbi, nu har jeg begravet mit Haab, nu maa jeg være stærk.“

Og saa gik hun ned for at modtage Onkelen, sin Svoger, Erik og alle tilrejsende, som stod Huset nær.

Hun vilde have mødt Erik som tidligere, med den venlige Ligefremhed som hun altid forhen havde vist ham, men hun saa' sin Moders iagttagende Øje, hun hørte sin Moders Velkomstord til ham, om den Trøst hun mente han vilde være netop for hende, og saa var det umuligt. Hun blev stiv og kold, og hun saa' hvorledes Erik forundret trak sig tilbage. saa' hvorledes den varme Deltagelse i hans Blik blev forandret til dyb Alvor, saa' og følte at hun stødte ham fra sig, vidste at hun var gaadefuld og uforstaaelig for ham, men hun kunde ikke være anderledes, det var umuligt.

Men nu var Dagen til Ende med al sin Kval. Den Strøm af Taarer, som nu i den mørke, stille Aftentime fik Luft, beroligede omsider lidt hendes ophidsede Stemning. Hun sank paa Knæ og bad inderligt, brændende for sin Ungdomsvens Fremtid og Lykke, ja maatte han blot blive lykkelig, saa vilde hun vel nok lære at bære sit Savn og sin Smerte.

Saa klædte hun sig af og gik til Ro, og da hendes Onkel senere kom op til hende, sov det trætte Barn trygt.

Endnu et Par Maaneder forblev Oberstinden og Ellinor i det gamle Hjem. Det blev næsten en endnu sørgeligere Tid end den forløbne. Thi med Undtagelse af, at der indløb den glædelige Efterretning fra Sterns, at Marguerite var bleven Moder til en Dreng, var alt andet kun Bekymring.

Efterhaanden som Boet blev ordnet, opdagedes det, at der

kun var nogle ganske faa tusinder tilbage af den store Formue Oberstinden havde bragt sin Mand. Oberstinden klagede, græd og jamrede, hun havde ingen Anelse havt om at de levede over deres Evne, hun havde ført den elegante Husholdning i god Tro til at Formuen, i Forening med hendes Mands Indtægter, havde kunnet bære Udgifterne derved.

Hvorvidt hun virkelig havde levet i denne Overbevisning, vil vi lade staa hen, hun var i ethvert Tilfælde klog og praktisk nok til at hun burde have vidst, at Udgifterne ofte overgik hvad Renter og Gage kunde præstere. Rimeligere er det, at hun lukkede Øjnene og levede som hendes Forfængelighed krævede det. Fejl havde der været paa begge Sider, thi Obersten spillede højt og daarligt, og havde lidt mange Tab i Aarenes Løb.

Nu stod hans Enke imidlertid lige over for den nøgne Kjendsgjerning, at hun næsten ene var henvist til at leve af hvad der var sikret hende som Enke efter en Oberst i Armeen, og dette var for den forvante, forfængelige Dame, næsten Armod. For Ellinor var Efterretningen om, at hun ikke var Arving til det halve af en stor Formue, ganske ligegyldig. At hun nogensinde havde været det, havde hun aldrig skjænket en Tanke, hun var altfor ung til at forstaa de mange Belymringer, der i Verden skabes af Mangel paa Formue, og var desuden for nedtrykt af sin egen Sorg, og for optaget af at bære den, uden at nogen anede dens Tilværelse, til at tage sig Pengetabet nær. Men hun led under Moderens daarlige Humør, som enten gav sig Luft i vrede Udfald mod Ellinor og Tyendet, eller ogsaa i voldsomme Anfald af Graad, begge Dele lige vanskelige at udholde.

Ellinors Dage var tunge, og baade hun og Moderen mente at have naaet Toppunktet af deres Sorger, da der pludselig stødte endnu en Ulykke til. Oberstindens svækkede Syn tog

hurtigt af, mulig havde den vedholdende bitre Graad, og hendes Mangel paa fornuftigt Hensyn til den Forsigtighed, hun burde have anvendt, sin Skyld deri, med rivende Fart svandt hendes Syn, og Lægen erklærede hendes Blindhed for uheldbredelig.

Dette var forfærdeligt. Ellinor frygtede næsten for sin Moders Forstand, thi den ulykkelige Kone rasede i sin første Førtvivelse mod alt og alle, eller henfaldt i en saadan Tung-sindighed, at hun i hele Dage ikke vilde tale, spise eller flytte sig fra sin Plads.

Doktor Lind rejste strax over til sin stakkels Svigerinde. Han talte længe med hende, beroligede, formanede, trøstede, men kun med ringe Udbytte. Da han saa' hvor trykkende alt hvilede paa den unge Piges Skuldre, skyndte han paa Flytningen.

Det var allerede før denne sidste Ulykke bestemt, at Oberstinden skulde flytte til Hovedstaden, og da Ellinor dér vilde være mellem Slægt og Venner, ønskede han snarest at faa dem dertil, saa meget mere som en Lejlighed var fundet. Han sørgede for at der snarest blev holdt Auktion over alt det overflødige Bohave, og da han selv ikke kunde blive længere, sendte han sin trofaste gamle Tjener derover, som tog Arbejdets og Ordningens Byrder paa sig, og endelig kunde Afrejsen iværksættes.

Trettende Kapitel.

Overrejsen skulde ske med Dampskibet, og en klar, stille Aften gik Ellinor og hendes Moder, en trofast gammel Pige,

som havde tjent Oberstens i mange Aar, og Doktorens Tjener ombord. De havde holdt Tiden for deres Afrejse hemmelig, og der var derfor ingen Afsked tagen. Stille og ubemærket gik de to sørgeklædte Skikkelser ombord, og forsvandt i deres Kahyt.

Den stakkels blinde Moder havde været mere end almindelig rastløs og utaalmødig, og det var derfor med en Følelse af Lettelse, at Ellinor omsider fik hende bragt til Hvile, hun lagde sig selv halv paaklædt ovenpaa sin Køje og faldt i en ofte afbrudt, urolig Søvn.

I Dagningen vaagnede hun atter, og nu var det hende umuligt at blive længere nede i den kvalme Kahyt. Hurtigt ordnede hun sin Paaklædning, overbeviste sig om at hendes Moder sov trygt, og listede sig saa op paa Dækket, efter at hun først havde faaet fat i gamle Trine, og sendt hende ned, for at Oberstinden ikke skulle vaagne og kalde forgæves.

Hun gik hen mod Rælingen og saa' ud over Havet, der krusede sig med smaa, toppede Bølger, saa langt Øjet kunde naa. I Øst i Horizonten forkyndte en smal lysende Stribe den kommende Dag. Graasorte Skyer havde under Nattens Slør samlet sig, og de mørke Masser trængte sig nu sammen i Øst, som vilde de bekæmpe det kommende Lys. Men efterhaanden som Solen løftede sig højere og højere op af Havet, overvældedes det nærmeste Skylag af dens Magt og Majestæt, indtil Skyerne gjennemglødede af det fremadskridende Straalevæld, fra Fjender forvandlede til skinnende Lysbebudere, der tvang de andre mørke Masser, som havde sammenrottet sig i Nattens Mulm, til med rødrende Tinder at dukke sig, den ene bag den anden, indtil de efterhaanden opløste sig og forsvandt, og snart havde Lyset sejrrikt bekæmpet Mørkets Magter.

Ellinor betragtede ufravendt den pragtfulde Solopgang. Ogsaa over hendes Liv havde sorte Skyer lejret sig, mon Lyk-

kens Sol nogensinde vilde hæve sig sejerrigt over dem, og kaste sin lysende og varmende Glans over hende?

Haabet, det lyse, friske Haab tilhørte hendes Ungdom, og det Svar det gav hendes unge Hjerter, fik det til at banke med hurtigere Slag, og kaldte en svag Rødme frem paa de blege, lidt afmagrede Kinder.

„For dig, min Gud, er intet umuligt, jeg lægger min Fremtid i dine Hænder,“ hviskede hun stille hen for sig. „Gaadefuld ligger den for mig, hvorhen du vil føre mig i Livet véd jeg ikke, hjælp mig blot at det maa blive ad dine Veje til dit Rige.“

Pigen kaldte hende nu til hendes Moder, og da hun havde faaet hende paaklædt og et tidligt Maaltid var indtaget, var Rejsens Maal naaet og Skibet løb kort efter ind i Havnen.

Marguerite og Doktor Lind modtog dem, og da disse fire omsider rullede gennem Byen til Marguerites Hjem, hvor de foreløbig skulde bo, til deres eget var ordnet, var de ikke komne ret langt, før en Herre hilsende løftede sin Hat. Det var Engel.

Ellinors lysere Sindsstemning, som den dejlige Solopgang havde kaldt tillive, kastede dette Møde med Engel pludselig en mørk Skygge over. At han var den første af alle dem hun kjendte i Hovedstaden, som hun skulde møde ved Indgangen til det ny Liv, der nu ventede hende, og som laa saa underlig dunkelt og ubestemt for hende, fyldte hende med en næsten overtroisk Frygt. Den skulde imidlertid beherskes, og vendende sig til den eneste Alvidende, den, der kjendte hver Fold i hendes Sjæl, og ene kunde hjælpe hende, bad hun af sit inderste Hjerter: „Herre min Frelser, kast idetmindste saa meget Lys paa min Vej, at jeg kan se hvor jeg skal sætte min Fod, og lad ikke Mørket faa Magt over mig.“

Medens hun saaledes søgte at bekæmpe den uhyggelige

Følelse, som Synet af Engel havde kaldt tillive, stirrede han med et bittert Træk om Munden og et hadefuldt Blik efter hende. Han var langt fra nogen dyb Natur, der var lige saa lidt Varme i hans Kjærlighed, som Alvor i hans Vrede, men Ellinor kaldte hans bitreste Følelser tillive, thi hun havde ramt hans føleligste Punkt, da hun saarede hans Forfængelighed.

Han var vis paa at Ellinor var Medvider i den Begivenhed, der havde fremkaldt Cecilie Knudsens Brud med ham, en Gaade han ikke havde formaaet at løse, men som imidlertid bandt hans Tanke til af og til at beskæftige sig med denne lille Kjærligheds Episode, som ellers vistnok vilde være fuldstændig slaaet ud af den for længe siden. Nu mente han endog undertiden, at det vilde været en Lykke for ham, om han virkelig for Alvor havde knyttet den lille, blide, nydelige Pige og de forholdsvis mange Penge, man sagde, hun vilde komme i Besiddelse af efter sine Forældres Død, til sig. „Maaske havde hendes Gamle været gentil nok til at sætte sine Grunker i et Apothek, og den eneste Maade hvorpaa jeg kan komme i Besiddelse af et og blive min egen Mand, er ved at gifte mig Penge til,“ tænkte han. Denne Idé nærede hans Had til Ellinor, som han mente maatte have havt en Finger med i Spillet, Cecilie vilde aldrig brudt med ham af egen Drift.

„Og nu kommer hun hertil med Moderen,“ fortsatte han sin Tankegang, „formodentlig for at bosætte sig her“ — —

En Dame, fix og nydelig, hilste ham, han rev hurtig Hatten af.

„Hvor Pokker har jeg set de Øjne før,“ tænkte han, imedens deres spillende, gjenkjendende, kjække, æggende Blik endnu hvilede paa ham.

„Nej, hvilken Glæde,“ udbrød han idet han traadte nærmere, „De tillader vel at jeg følger lidt med Dem.“

„Værs'god,“ lød Svaret, og de fulgtes ad nedad Gaden.

„Hvor De har forandret Dem i den lange Tid, jeg ikke har sét Dem,“ sagde han med et ransagende Blik paa det friske lille Ansigt med de tætte Pandekrøller ned til Øjenbrynene under den lille kokette Hat, der klædte det fortræffeligt, og den slanke Figur i det tætsluttende Overstykke. „Hvor pludselig De dog forsvandt, uden at det var muligt for mig at opdage Dem, trods al den Umage jeg gjorde mig, thi De kan nok tænke Dem, at jeg længtes efter igjen at tale med Dem.“

„Ja, det gjorde jeg saamæn ogsaa,“ svarede Anna Holte lidt spidst, medens hun trippede hen over Stenene i for smaa, og meget højhælede Ankelsko. „De var jo rejst bort førend jeg tog hjemmefra, ellers havde jeg da nok set at faa fat paa Dem, for at faa Redelighed paa den løjerlige Historie med Ringen.“

„Ring? Hvilken Ring?“ udbød Engel, idet han lod som han ikke mindedes den, skjøndt han i samme Øjeblik han gjenkjendte den lille Anna, besluttede sig til at følge med hende i det Haab, mulig at faa lidt Oplysning om den gaadefulde Ringhistorie. „Aa, jo vist, nu husker jeg det, De mener den lille Ring som De trak op med Uhret af min Vestelomme og forsvandt med, De lille Skjælm.“

„Ja—a, vel var jeg et Barn dengang,“ svarede Anna med et lille Sideblik fra de smukke Øjne, „men det var dog ikke pænt af Dem at narre mig saadan med den Ring.“

„Narre Dem, men bedste Frøken Anna, hvor kan De dog tale saaledes? Det var jo Dem, der narrede mig, da De løb bort med den.“

„Ja, det havde De rigtig godt af, for, uf, De var saa uartig,“ hun sendte ham et kun meget lidt bebrejdende Blik, „og

jeg havde da Kvalm nok for den Tingests Skyld. Jeg gad nok vide hvor De havde faaet den fra?"

"Vil De virkelig saa gjerne vide det?" spurgte Engel. "Den er jeg saamæn kommen til paa en meget simpel Maade — jeg fandt den samme Dag paa Gaden udenfor Apotheket, og havde stukket den i Lommen for at aflevere den paa Politikammeret. Saa heraf kan De se, at hverken De eller jeg har Ret til at beholde den, De maa aflevere den."

"Ja, det har jeg saamæn gjort for længe siden," lo Anna. "Hvorledes, afleverede De den paa Politikammeret?" spurgte Engel.

"Nej, det kunde rigtignok ikke falde mig ind," svarede hun, "jeg vidste jo ikke af, at De havde fundet den. De sagde at De havde noget til mig, og jeg Tosse troede at det var den."

"Ja, det var en Fejltagelse," sagde Engel. "Men for at De ikke skal tro at jeg vilde narre Dem, skal De dog vide, at den Ting jeg havde til dem, endnu ligger hjemme i min Skuffe. Men, naar De troede at det var en Gave fra mig, var det ikke pænt af Dem at aflevere den, som De siger De har gjort. Hvem afleverede De den saa til?" spurgte han, idet han pludselig standsede og vendte sig helt om imod hende, saa hun ogsaa maatte staa stille.

Hun saa' op paa ham, og sagde derpaa koket: "Ja, det er vist ikke værdt at De faar det at vide."

Han stod et Øjeblik tavs og saa' paa hende, medens han tænkte: "Hvad Pokker skal jeg stille op med den lille Trolde." Saa begyndte han med sin mest indsmigrende Stemme: "De har altsaa saa ganske glemt mig og den Tid, i hvilken vi dog morede os saa godt, at De, saa snart jeg var ude af Syne, frivillig gav den Gave bort, som De mente jeg havde givet Dem, det havde jeg ikke troet om Dem."

„Ja, saadan ganske frivillig var det nu heller ikke,“ sagde Anna, medens hun opmærksomt iagttog Dupskoen paa sin Parasol, som hun borede ned mellem Stenene. „Men lad os nu bare ikke snakke mere om den gamle Ring,“ vedblev hun og sendte ham et koket Blik.

„Nej, lad os hellere se at opfriske den gamle glade Tid,“ svarede han, idet han saa' paa sit Uhr. „Jeg har desværre ikke Tid nu, men lad mig se, jeg spaserer altid en lille Tur om Aftenen, kunde De ikke have Lyst til at gjøre mig Følgeskab i Aften. De maa ikke sige nej,“ tilføjede han, da hun rystede paa Hovedet, „der er jo dog ikke noget ondt i at vi to mødes paa Gaden, ligesom nu, og saa gaar lidt sammen, maaske drikker en lille Kop Chocolate, eller hvad De ellers har Lyst til, ude ad Frederiksberg til, og saa følger jeg Dem saa langt paa Hjemvejen som De vil. Jeg skal være saa artig som De blot kan forlange, husk bare paa, jeg er jo ogsaa bleven ældre og mere sat — —“

„Ja det skal jeg love for,“ lo Anna.

„Ja det kan De godt,“ svarede han smilende. „Og saa bringer jeg Dem den lille Gjenstand, som jeg nu saa længe har gjemt til Dem, i det Haab, at jeg engang kunde indløse Ringen med den.“

„Jamen det kan De nu ikke,“ udbrød hun.

„Nej, det véd jeg, men saa indløser De min Gave med Navnet paa den De gav Ringen og glemte mig for.“

„Ja det skal De nu ikke stole for sikkert paa at jeg gjør,“ sagde den lille Kokette leende.

„Ja ja, vi kan jo tale sammen om det i Aften,“ svarede han, medens han lagde al den Beundring, der stod til hans Raadighed, i det Blik, hvormed han saa' paa hende. „Jeg spaserer mellem Kl. 8—9 paa Boulevarden langs Ørstedsparken, og haaber at møde Dem.“

„Ja, det skal De nu heller ikke være saa vis paa,“ sagde hun.

„Saa gaar jeg der igjen imorgen, iovermorgen, hver Dag, til vi ses, De kommer vel nok en Gang i Deres Levetid der forbi.“

„Ja, naar De er saa udholdende, saa kan det maaske nok lykkes“, lo hun. „Naa, Farvel for denne Gang, jeg maa skynde mig“, og dermed forsvandt hun om i en Sidegade.

Engel brændte af Nysgjerrighed efter at faa at vide, hvem Ringen var givet til, men skjøndt han havde ført Anna om i nogle Smaagader, var det dog nu blevet saa højt op paa Dagen, at han lettere var udsat for at møde Bekjendte, det vilde han ikke udsætte hverken sig selv eller hende for, derfor maatte han opsætte det.

Han havde desuden intet mod at forny Bekjendskabet med den lille Anna, der ovenikjøbet havde udviklet sig over hans Forventning, til en meget kjon Pige, som nu havde faaet Hovedstads chic og var mere morsom og kvik end tidligere. „Og hun kommer minsæl nok,“ tænkte han, dels overbevist om sin Uimodstaaelighed, dels tagende hendes Letsindighed med i Beregningen, „om ikke i Aften, saa ganske sikkert i Morgen.“ Og hermed begav han sig paa Vej for at kjøbe den Gave, han maatte have i Beredskab til hende.

Det varede heller ikke mange Dage førend han kjendte Sammenhængen, idet han, uden at Anna anede det, krydsforhørte hende, til hun var rykket ud med alt hvad Ellinor havde sagt og gjort. Hvem Ringen egentlig tilhørte vidste Anna ingen Besked med, men Engel selv saa meget bedre.

Da han den Aften gik ene til sit Hjem, var hans Stemning imod Ellinor ikke blid. Det var altsaa baade Cecilie og Anna hun den Gang havde bragt udenfor hans Rækkevidde.

„Naa saa De giver Dem af med at spasere i mine Bede

og berøve mig mine Blomster, Frøken Snerpe," tænkte han arrig, „men vent De bare, jeg skal ikke spare paa mine Støvlehæle, naar jeg kan komme til at træde Deres ned, det kan De være forvisset om.“

Han gik forbi sin Gadedør. Førend han gik op og i Seng vilde han spekulere lidt paa, hvorledes han skulde stille sine Sager for at kunne ramme hende føleligt.

„Det skal ikke blive let for hende at undgaa Synet af mig,“ fortsatte han sine Tanker. „Hos Generalinde Fick er jeg i det sidste Aar blevet en meget hyppig Gjæst, mit Kafé-bekjendtskab med Brødrene Agerskov kan let føre mig ind i deres Hjem — Lad mig se — hvordan var det nu — — det var jo Ernst Agerskov der var saa begejstret for hendes Stemme og Skønhed, og finder det oprørende hvis hun ikke lader sig uddanne til Kunstnerinde, det vrøvlede han om den Aften vi traf hinanden i Theatret — — men forresten fik jeg jo et Indtryk af, at Mennesket paa en eller anden Maade, trods sin Beundring, følte sig lidt fornærmet — — der er en lille Traad man kunde prøve paa at forfølge, man kan aldrig vide, hvad den kan føre til — — Og naar jeg saa kunde faa Indpas i hendes Søsters Hjem — ja notabene, hvis hun ingenting véd om Ringhistorien. Det ser ikke ud til det — hun hilser altid saa smilende, om ogsaa lidt fornemt — ja ja, det kunde vistnok alligevel lade sig gjøre, min Moder er jo „født“, det stakkels fattige Skind — vi kan jo prøve ad, lykkes det, saa har jeg Frøkenen ganske godt i Kikkerten, og nærmere kan jeg vist ikke komme hende, thi hos Grevinde Rosen og Doktor Lind er Erik Storm for indflydelsesrig, og det lader ikke til at min elegante Personlighed tiltaler ham. Men vi skal nu nok alligevel komme under Vejrr med hvorledes Sagerne staar mellem ham og Frøkenen. — Ja, kunde jeg ramme hende der! — Der vil Frøken Fick være et ypperligt hjælpende Mellemed

— nu maa vi først se om der er en Følelse der kan rammes
 — ja, saa har jeg jo nok at gjøre for det første, lad os saa
 gaa i Seng og sove paa det.“

Og Tiden gik. Medens Ellinor ved den gamle Piges Hjælp
 bragte Hjemmet i Stand og ordnede den lille Husholdning for
 sig og sin blinde Moder, forfulgte Engel sine hævnjerrige
 Planer.

Han havde Held med sig. En tilsyneladende aldeles
 tilfældig Indbydelse til at spise sammen paa en Restau-
 ration, hvor Engel trakteredede lidt flot med Vin, aabnede
 ham hele Ernst Agerskovs Hjerte, saa han fortalte sin
 bedste Ven, jo han kunde gjøre sin Ed paa, at det var
 hans allerbedste Ven, som fulgte ham hjem efter endt Mid-
 dag, og ikke slap ham før han havde set Tjeneren tage godt
 Hold paa ham, sin Frierhistorie, og at han endnu ikke kunde
 tænke sig nogen større Lykke, end at rejse som Ægtefælle
 og Impressario for denne henrivende, men ængstelige og til-
 bageholdende Skabning. Den bragte dem ogsaa i nærmere
 Omgang med hinanden, og da Engel mesterligt forstod at
 finde sine Medmenneskers svage Side og angribe dem deri-
 gjennem, hvad enten han vilde erobre dem, eller blot bibringe
 dem et smerteligt Saar, saa havde han snart vundet Ernst
 Agerskovs Venskab, og var, paa Grund heraf, bleven indført i
 hans Forældres Hjem, og snart en velset Gæst i det.

At blive indført i Sterns Hjem faldt ham vanskeligere.
 De boede lige over for det Apothek, paa hvilket han var an-
 sat, og Tjeneren hentede de Apothekersager de behøvede i
 dette. Men det var jo umuligt at indlede en Omgang med
 Familien paa dette Grundlag. Hans tidligere Bekjendtskab
 til den unge Frue da hun endnu var ugift, var for flygtigt, til
 at han paa Grund af dette kunde gjøre en Visit. Han risike-
 rede en kølig Modtagelse og ingen Indbydelse til at gjentage

sit Komme, og det vilde han ikke udsætte sig for. Men han havde, som sagt, Held med sig.

Sterns lille Dreng blev pludselig syg. Tjeneren kom løbende med en Recept, det hastede, og medens Mixturen blev til-lavet, løb han efter andre Sager, der ligeledes skulde hentes i Hast. Mixturen blev færdig før Tjeneren kom tilbage. Engel løb over Gaden med den, og da Pigen aabnede Døren, gik han hende forbi, og lige ind til Marguerite, som sad angstfuld ved det syge Barns Vugge.

„Tilgiv, naadige Frue, at jeg saaledes uden videre trænger mig ind til Dem,“ sagde han høfligt bukkende, „men Tjeneren var endnu ikke kommen da Draaberne var færdige for at hente dem. Og da jeg vidste det hastede, tog jeg mig den Frihed selv at løbe over med dem.“

Barnet var faldet i en urolig Søvn. Marguerite takkede ham, men spurgte samtidig om Entrédøren havde været aaben.

„Nej, Pigen aabnede den for mig, og jeg kunde have af-leveret Flasken til hende, men da det med disse Draaber, særligt til et lille Barn, gjælder at tælle meget nøjagtigt, og jeg ikke véd om Fruen er forsynet med en Draabetæller, tog jeg én med mig, og ønskede derfor at tale med Dem selv, da det kun vilde sinke Tiden, hvis jeg først skulde forklare Pigen dens Brug.“

Drengen vaagnede og græd, Engel talte Draaberne og hjalp Ammen med at give ham dem, og da den lille atter strax faldt i Søvn, vendte Marguerite sig til Engel og takkede ham hjerteligt for hans velvillige Hjælp. Han bukkede og gik.

Til hans Ære være det sagt, at han rimeligvis vilde have handlet ligesaa velvilligt, hvis ingen Hensigt havde ligget bag ved hans Velvilje. Thi dels var han et godmodigt Menneske, naar ikke netop hans krænkede Forfængelighedsfølelse havde

vakt hans Bitterhed og Hædefuldhed, og en stor Børneven, og dels havde han en medfødt Tilbøjelighed til at gjøre sig elskværdig for alle, noget der sikkert var i Slægt med hans Forfængelighed.

Nogle faa Dage senere var den lille Dreng atter rask, og Kammerjunkerens kom over i Apotheket for at bringe Engel en varm Tak for hans overordentlige, hensynsfulde Venlighed. „Jeg hører af min Hustru at De har kjendt hende før hun blev gift, hvis De kunde ønske at forny dette Bekjendtskab, vil de være os hjertelig velkommen.“

Saaledes var begge disse Pladser erobrede, og Engel gned sig i Hænderne. „Det er en morsom, rigtig morsom Underholdning, saaledes at lægge Planer, forfølge dem, og gennemføre dem,“ tænkte han. „Det har jeg aldrig prøvet før, men det morer mig. Nu gaar vi videre, lad os saa se hvad der kommer ud deraf.

Fjortende Kapitel.

Uden Anelse om de Planer hun var Gjenstand for, gik Ellinor i sit Hjem, ene optaget af at pleje og trøste sin ulykkelige Moder, en Gjerning, som næsten oversteg hendes Kræfter og Evner.

I de smaa Stuer, hvor den blinde Kone endnu ikke havde lært at finde sig tilrette, lød idelige Klager, bitre og vrede, imod hendes afdøde Mand, der efter hendes Mening var den ene Skyldige i de saakaldte smaa Kaar, der nødvendiggjorde

saa indskrænket en Løjlighed. Hvert lille Savn kaldte disse hensynsløse forbitrede Udtalelser frem, der kun afløstes af et dybt, stille Tungsind, begge Dele lige umulige for Ellinor at finde trøstende og beroligende Ord for.

I sit Hjertes varme Deltagelse for Moderens Ulykke, nærrede hun et brændende Ønske om at kunne mildne den for hende, men hun kjendte kun ét, der kunde hjælpe, Religions Trøst, og den var Oberstinden fuldstændig uimodtagelig for. Hun som tidligere havde været en flittig, stadig Kirkegænger, vilde nu ikke sætte sin Fod inden Kirkens Døre. „Der kan ikke være nogen god Gud til,“ paastod hun, „hvorfor skulde han ellers have været saa ond imod mig.“

Ellinor vidste ikke hvad hun skulde stille op mod denne grænseløse Fortvivlelse, alt hvad hun formaaede, var at sørge for at tilfredsstille alle Moderens materielle Krav, saa omhyggeligt og samvittighedsfuldt som det var hende muligt. Men dette trykkede, uhyggelige Liv tyngede forfærdeligt paa hendes Ungdom og Sundhed.

Doktor Lind led ved Synet af sin Yndlings blege Kinder og trætte Udseende. Han gik ofte hen til sin Svigerinde og søgte at mildne lidt, saavel paa den gamle som paa den unge Kvindes Kaar, men det rakte neppe ud over den Tid han var der.

En Dag talte han alvorligt med sin Svigerinde om, at Ellinor burde optage sine Sangtimer. Oberstinden gjorde Indvendinger. Egenkjærlig som altid mente hun, at det vilde være uudholdeligt for hende at høre paa Sangøvelser, og hun kunde heller ikke undvære hende saalænge.

Doktoren indrømmede, at hun, med sit af Sorg og Ulykke nedbrudte Nervesystem, sikkert ikke vilde kunde taale at høre Ellinor øve sig. „Jeg har derfor ogsaa tænkt,“ sagde han, „at Ellinor kan synge hjemme hos mig. Derved bliver

De ganske vist daglig berøvet hendes Nærværelse i en halvanden til to Timer, men jeg beder Dem give efter for mit Ønske, thi Ellinors Helbred lider under det indelukkede Liv hun fører, og da hun selv maa vælge hvilken Tid paa Dagen hun vil komme hjem og øve sig, vil De sikkert nok kunde ordne alt saaledes, at Deres trofaste gamle Trine kan være inde hos Dem, medens Ellinor er borte.“

„Naturligvis — det gjælder om alt og alle mere end om mig,“ udbød hun bittert, „men hvor skulde jeg kunde vente Barmhjertighed af Menneskene, naar Gud har nægtet mig den.“

„De taler syndigt og formasteligt, stakkels Emilie,“ sagde Doktoren med Alvor, „Deres Ulykke har affødt en Bitterhed i Deres Sind, som gjør den tungere at bære for Dem selv, og omtaager Deres Tanke, som, hvis den arbejdede roligt og alvorligt, sikkert vilde komme til et andet Resultat, end til et saa nedbrydende og sønderrivende som det, at Gud nægter Dem Barmhjertighed.“

„Her sidder jeg gammel, blind og berøvet den Hygge og Bekvemmelighed som var min Lod da jeg var ung og sund,“ udbød hun heftigt. „Ikke nok med, at Gud berøvede mig min Mand og mit Hjem, og jog mig svækket og nedbrudt ud i smaa Kaar, Han berøvede mig ogsaa Synet, fordømte mig til at leve Resten af mit Liv i Mulm og Mørke, jeg som elskede Liv og Lys om mig — og De vil at jeg skal finde Gud er barmhjertig imod mig.“

„Ja, Vorherre har lagt et tungt Kors paa Deres Skuldre, kjære Emilie,“ svarede Doktoren, „men at det er lagt med en kjærlig, barmhjertig Haand, og at det indeholder en Velsignelse for Dem, naar De i Tro og Bøn søger efter den, derom er jeg forvisset.“

„Hvis De blot kan vise mig en eneste Maade, hvorpaa den Nat jeg nu lever i, kan blive til Velsignelse for mig, saa vil

jeg, om ikke tro Dem, saa dog forsøge paa om det er muligt for mig at se med Deres Syn paa min Ulykke," udbød hun halvt ærgerlig, halvt forknytt.

Doktoren tog en af hendes fine, magre Hænder mellem begge sine, og sagde mildt og alvorsfuldt: „Ja, Emilie, jeg kan se en Velsignelse i Ulykken. Hvad om Herren har lukket Deres legemlige Øje, for at De, førend Han hjemkalder Dem, kan lære at se indad, De, som hidindtil altid kun saa' udad?"

Hun blev siddende tavs med foroverbøjet Hoved, som lyttede hun endnu til Lyden af hans Ord. Omsider slap han hendes Haand med et sagte Tryk, hun gjengjældte det ikke, men lod Haanden synke viljeløst ned i sit Skød. Han sagde Farvel, men hun svarede ikke, og han gik ud af Døren, uden at vide hvorledes hun havde opfattet de Ord, som han næsten manglede Mod til at udtale.

Da Doktoren to Dage senere atter besøgte sin Svigerinde, traf han kun Ellinor i Dagligstuen. Hun sad foran en Husholdnings Regnskabsbog, og saa' anstrængt ud.

„Er det svært at være en dygtig lille Husmoder?" spurgte han idet han kjærligt klappede det mørke Hoved, der havde hævet sig saa træt fra Arbejdet, da han kom ind.

„Aa ja, det kan jo have sine Besværligheder for en saa uøvet Person, som jeg er," svarede hun smilende, men selv hendes Smil var saa sørgmodigt at det skar ham i Hjertet, „men kunde jeg blot forstaa at trøste og opmuntre Mo'r, vilde jeg ikke regne de smaa Husholdnings Bryderier for noget."

I dette Øjeblik lød Oberstindens Klokke, og Ellinor gik ind til hende. Da hun kom tilbage sagde hun til Doktoren: „Mo'r spurgte om det var Dig, der ringede, Onkel Paul, og bad Dig komme ind til sig. Det er de første Ord hun har

talt, siden Du var her sidst, hun har ligget stum og stille i sin Seng lige fra den Dag.“

Doktoren traf saaledes sin Svigerinde i Sengen. Hun rakte ham Haanden og sagde: „De henvendte en Anmodning til mig, da vi sidst talte sammen, som De ikke fik noget Svar paa. Jeg bad dem derfor komme herind idag, for at sige Dem, at Ellinor for mig gjerne kan begynde sine Sangtimer. Ligeledes vil jeg bede Dem, hvis De træffer Agerskovs, Generalinde Fick, eller andre af vore fælles Bekjendte, at De da vil sige dem, at jeg nu vil modtage dem, hvis de vil gjen tage deres Besøg. Jeg kunde ikke udholde at modtage dem strax efter min Ankomst hertil, men nu længes jeg efter at se Dem.“

„Overvurder nu ikke Deres Kræfter, kjære Emilie, tror De virkelig, De vil kunne taale at se Deres Venner, og derved atter, i Samtale med dem, komme til at gennemleve Deres Sorger?“

„Ja,“ svarede hun i en bestemt, afgjørende Tone, „jeg er vis paa, at jeg bedre vil kunne taale at tale med andre Mennesker om dem, end hele Dagen sidde og ruge over dem, det er altfor forfærdeligt.“

Han stod tavs ved Siden af hende og saa' ned paa dette smukke Ansigt, der i saa kort Tid var bleven furet og ældet af Modgang og Lidelser. Han blev uhyggelig berørt, da hun pludselig gav sig til at le.

„Hvor jeg, trods min Blindhed, i dette Øjeblik klart kan se Udtrykket i Deres Ansigt, Paul, og læse Deres Tanker. — „Udadvent, udadvent, hun bliver aldrig anderledes, jeg kunde have sparet mine Ord“ — har jeg ikke Ret? Det er Deres Tanker om mig? — — Deres Ord har kastet en Brand i min Sjæl, som er en Lidelse for mig,“ hun satte sig oprejst i Sengen, og talte heftigt og ivrigt, „jeg har forgjæves søgt at

glemme dem, at tvinge min Tanke til at beskæftige sig med andre Ting, men de kommer altid igjen, jeg kan ikke slippe dem, og de piner mig saa forfærdeligt. Nu vil jeg dog forsøge om jeg ikke skulde kunne faa Bugt med dem, eller om de virkelig skulde være stærkere end jeg.“ Hun sank udmattet af sin voldsomme Heflighed tilbage paa Puden.

Doktoren saa' medynksfuldt ned paa hende. „Gud give det Rette Sejr,“ sagde han dæmpet, tog Afsked med hende og gik ind til Ellinor.

Han var glad over at kunne meddele den unge Pige at hun skulde optage sin Sangundervisning igjen. Han forstod hvor byrdefuldt Livet maatte være for hende, hos denne fortvivlede, urolige, vanskelige Moder. Sangtimerne vilde daglig give hendes Tanker en livligere Retning, hendes nedtrykte Aand en Gjærning, som interesserede hende. For hendes Skyld glædede han sig ogsaa over at Oberstinden vilde modtage deres fælles Bekjendte, da det indelukkede, afspærrede Liv ikke duede for den unge Pige.

Da Doktor Lind havde forladt dem, blev Ellinor højlig forbavset ved at modtage den Besked fra sin Moder, at hun nu vilde hjælpes med sin Paaklædning, og at Pigen imedens skulde hente en Vogn, da de, saanart hun var færdig, skulde kjøre hen til Sterns, hvor hun vilde tilbringe Resten af Dagen.

Medens Ellinor var beskæftiget med at udføre sin Moders Ordre, aflagde Ernst Agerskov sin ny Ven, Engel, et Besøg. Bleg og gnaven sad han i Sofahjørnet i det lille Værelse bag Apotheket, medens Engel stod i Døren lige over for Vinduet, parat til at skynde sig ind til sine Pligter, saasart hans Nærværelse behøvedes.

„Jeg saa' Dødsfaldet i Aftes i Berlingske blandt Ulykkes-tilfældene,“ sagde Agerskov, „men anede jo ikke at det var ham, førend nu i Morges, da jeg hørte hvem den forulykkede

var af Erik Storm. Det er en smuk Død, jeg kunde næsten misunde ham den."

"Det lyder komisk at høre Dem misunde den stakkels fattige Djævel sin Død, De, som er rig og for hvem Livet ligger aabent," ytrede Engel.

"Jeg rig — jeg tror nok at Strøm var rigere end jeg," svarede Ernst Agerskov, "i det mindste sagde han, den eneste Gang vi talte sammen, at han ingen Gjæld havde, det er mere end jeg kan sige. De kalder mig rig, og jeg vil ikke ønske min Uven i den Pengeforlegenhed, jeg er i. Og det Liv, der ligger aabent for mig — mine Udsigter — dem sælger jeg billigt, hvis jeg bare kunde finde en Kjøber."

"De er melankolsk idag, Agerskov," sagde Engel, "og jeg troede mit sidste Foredrag havde rejst Deres Mod. Da mente De jo som jeg, at ikke alt var tabt. Er der hændet noget, der har bragt Dem til at skifte Mening?"

"Hændet noget," og Agerskov lagde sig tilbage i Sofaen og saa' søvnigt op i Loftet, "nej, det er netop Ulykken, at der ikke hænder det allermindste. Vidste jeg bare, hvor jeg skulde gaa hen og tage 4000 Kroner fra, det vilde hjælpe mig paa Benene, men de hænger s'ku ikke paa Træerne."

"Grosserer Agerskovs Søn kan altid gjøre Penge," sagde Engel.

"Ja, naar jeg vil i Aagerkarleklør," svarede Ernst, "men det er forbandet dyre Penge, paa den Maade vil jeg nemt blive en arveløs Arving, naar Grosserereren lukker sine Øjne. Og dog vilde jeg minsæl benytte dem, hvis jeg havde mindste Haab om, at faa den eneste Kvinde jeg bryder mig om, thi saa kunde jeg endda nok, allerede nu trække paa mit ærede Ophav, og jeg er i en nederdrægtig Knibe for Tiden."

Engel forlod ham for at betjene en Kunde, og medens han blandede, vejede og tilberedte Mixturen, smilede han i

Tankerne over Agerskovs mærkelig interesserede Kjærlighed til Ellinor Falsen. Han var vel nok for en Del forelsket i hendes Skjønhed, men det var dog nærmest Kunstnerinden, og de Summer, hun som saadan ventelig vilde indhøste, som havde tændt hans Attraa. Engel var i sit stille Sind overbevist om, at Ellinor aldrig vilde ægte denne flove, hjerne-tomme, godmodige Fyr, hvis varmeste Interesse var at skaffe sig Penge, ikke for karrigt at puge dem sammen, men for at kunne tilfredsstille sine utrolig ødsle Tilbøjeligheder. Alligevel opmuntrede han ham stadig til ikke at opgive hende. Saalænge endnu ingen anden havde erobret hende, havde han jo Lov til at holde Haabet oppe. Denne Forfølgelse mente han vilde ærgre Ellinor, og mulig var det jo ogsaa, at den kunne benyttes til at fjerne hende fra Erik. Om disse to elskede hinanden, var han endnu ikke ganske sikker paa, han havde kun set dem sammen paa de to Baller, og der lod sig, af deres gjensidige Opførsel ikke udlede andet end at de var glade ved at være sammen, men han havde stor Tillid til, at Alvilda Fick, hvis Planer han havde gennemskuet, vidste bedre Besked om deres Følelsers Karakter, og hun havde jo endog-saa sagt ham, at Ellinor lagde an paa at fange Erik. Den Udtalelse var imidlertid nu saa gammel, over Aar og Dag, og deres Følelser, hvis der havde været nogen, kunde have forandret sig, men han skulde nok komme paa det rene med, hvorledes det forholdt sig, foreløbig vilde han nøjes med, som han i sine Tanker udtrykte sig, at pudse Ernst Agerskov paa Ellinor.

Da han atter kom ind til sin Gjest, stod denne og saa' ud ad Vinduet. En Vogn kørte samtidig frem for Gjenboens Port, og de to Herrer saa Oberstinden og Ellinor stige ud og begive sig ind i Stedet, medens Vognen kørte bort. „Det er altsaa et længere Besøg,“ tænkte Engel.

Ernst Agerskov, som ikke havde set Ellinor siden hendes Tilbagekomst til Hovedstaden, udbød: „Hvor hun er bleven mager og bleg, men lige smuk er hun, det er dog et dejligt Pigebarn. De maa indrømme mig, Engel, at hun har alle Betingelser for at blive en Kunstnerinde af første Rang.“

„Jeg har aldrig hørt hende synge,“ var Engels korte Svar.

„For hendes Stemme indestaar jeg,“ udbød Ernst ivrig, „den er aldeles betagende skjøn, kommer hun blot to, tre Aar til Paris saa er der ingen i Verden, der synger bedre end hun, og med det Ydre, det Hoved og denne Figur, og saa gjør hun ikke en Bevægelse, der ikke er afrundet og skjøn, hun vilde tage Verden med Storm, og hvilke Formuer vilde hun ikke kunde tjene, i vor Tid er det kun Kunstnerne, men især Kunstnerinderne, der erhverver Millioner, og det i en Fart.“

„Og baade Kunstnerinden og Millionerne vilde være noget for Dem, jeg forstaar Deres Sorg,“ sagde Engel, med et spydigt Træk om Munden.

„Jeg har baaret mig ad som et Fæ,“ sagde Ernst Agerskov med angerfuld Mine, „jeg skulde ikke været saa forhastet.“

„Nej, havde De givet Dem Tid og forsøgt at vinde hende, havde hun naturligvis ikke kunnet modstaa Dem,“ sagde Engel, „Deres Hastværk var en Buk, som De maa se at re-dressere, hun er jo endnu à preindre.“

Ernst Agerskov saa' alvorligt hen for sig: „Ja, véd De hvad, Engel, jeg har maaske endogsaa bedre Udsigter end tidligere, nu, da det er opdaget, at Oberstens Formue er fløj-ten, og den forvænte lille Frøken nok kommer til at tage Skeen i en anden Haand. Johannes Moder skrev derom til hende, og hun fortalte os det. Baade hun og min Søster mente,

at nu vilde Ellinor rimeligvis ikke længere vægre sig ved at uddanne sig til Kunstnerinde, som jeg jo fortalte Dem hun havde gjort, og saa vil hun komme til at trænge til én, der kan tage sig af hende. Hvis den Gamle hjemme, eller maaske Doktor Lind, vilde afholde Udgifterne, vilde jeg ikke have noget imod at gifte mig med hende og leve de Par Aar i Paris, i tilbagetrukken Stilhed, indtil Stemmen var uddannet, for saa senere at føre hende frem som en første Rangs Stjerne for den begejstrede Verden, ja, jeg skulde endogsaa med Glæde betale dem Pengene tilbage, kun betragte dem som et Laan. Hvor langt behageligere vilde det ikke være for hende at bo i sit eget Hjem, beskyttet af sin Mand, end at sættes i et Pensionat. Se det har jeg tænkt paa.“

„Og det er slet ikke saa galt tænkt,“ smilede Engel. „Den værste Anstødssten for denne Plan, vilde være, hvis hendes Hjerte allerede var okkuperet.“

„Véd De noget derom?“ spurgte Ernst Agerskov uroligt.

„Nej, jeg véd intet, men man maa belyse Sagen fra alle Sider,“ svarede Engel. „Har De aldrig tænkt Dem den Mulighed, at hun og Erik Storm tænkte paa hinanden?“

„Erik Storm, Erik Storm,“ gjentog Agerskov og saa yderst enfoldig ud i det Øjeblik, „dem har jeg jo ofte set sammen, men den Gang plejede de mest at skjændes.“

„Ja, jeg har ikke lagt videre Mærke til dem,“ sagde Engel roligt, „og er nærmest af den Mening, at Storm og Alvilda Fick haaber paa engang at træde sammen hen for Hymens Alter, men jeg har hørt en Fugl synge om de andre to, og mente det var bedst De ogsaa hørte det.“

„Det vilde være et godt Parti for hende, men saa gaar hun rimeligvis tabt for Kunsten,“ sagde Ernst Agerskov. „Men,“ tilføjede han eftertænksomt, „de er Barndomsbekjendte, han holdt altid meget af hende, og omtalte hende som et sjældent

Barn den Gang. Han kan blive en farlig Konkurrent“ — Engel smilede uvilkaarlig over dette Udtryk for en Medbejler — „hvis han virkelig skulde have de Hensigter — men jeg tror ikke hun bryder sig synderligt om ham. De kom jevnlig hjem til os ifjor Vinter, og de var da som sagt, altid af forskjellig Mening, altid uenige — — Erik Storm — han, ja — saa maa man jo tage Kampen op med ham — ja ja, nu faar vi se — — Véd De, Engel, det vanskeligste ved Sagen er min Sandten at faa Indpas hos Oberstinden — efter det der er passeret imellem os, er Situationen ikke saa let — —“ og han saa spørgende paa Vennen.

„Den letteste af Verden,“ svarede Engel hurtigt, „De gaar nu lige over og gjør en Visit hos Kammerjunkerens. Der træffer De Oberstinden og Gjenstanden for Deres brændende Følelser. Og saa kan det ikke være vanskeligt for Dem at erhverve en Indbydelse fra Moderen til at besøge hende, eller i ethvert Tilfælde arbejde henimod en saadan.“

„Naa, saa det tror De er saa let en Sag,“ udbrød Ager-skov, „sæt nu, hvad der er det rimeligste, at Frøkenen har fortalt sin Moder, at hun har givet mig en Kurv, saa kan jeg da skyde en hvid Pind efter Indbydelsen.“

„Hvad De dog er for et beskedent ungt Menneske,“ sagde Engel leende. „Kjære Ven, De maa tage alt med i Beregningen. Selv om hun har fortalt sin Moder alt, saa har hendes Opførsel neppe vundet Mamas Bifald. De er jo en net, ung Mand, Medarving til en større Formue, indført i den fashionable Verden, kort sagt — et godt Parti“ — Ernst bukede og rettede sig med Selvfølelse, ikke fordi disse Anskuelser om hans Personlighed mødte hans Tanker som noget nyt — langt fra — han var sig alle disse Fortrin, og flere til, fuldt bevidst, men det var behageligt at høre dem anerkjendt af andre, det reiste hans Mod — „Mødrene, véd De, har fra Ver-

dens Skabelse altid ligget paa Lur efter gode Partier, og efter mit Kjendskab til Oberstindens Omdømme i den lille Stad, vi engang begge var Indvaanere af, danner hun ikke nogen Undertagelse. De vil altsaa snarest i hende have en bevaagen Medhjælperinde, naar De blot spiller Deres Kort nogenlunde fiffigt. Saa er vor tilkommende Svigermama blind, forresten en ganske udmærket Egenskab hos Svigermødre, og De musikalsk, hun trænger til Adspredelse gennem Øret, De trakterer Violin og Piano — naa, synes De endnu det er vanskeligt?”

„Jeg indrømmer, at jeg virkelig har gode Kort paa Haanden,” svarede Ernst, „og naar jeg blot kjendte Oberstinden lidt bedre, kunde jeg ogsaa nok spille dem med Held. Men hun er mig saa fremmed, jeg har set hende to, tre Gange hos mine Forældre, og kun talt meget faa Ord med hende.“

„Beskedne Yngling, jeg er Deres Ven. Om ti Minutter slaar Befrielsens Time fra Apotheket for mig. Gaa roligt derhen hvor Deres Hjerter drager Dem, jeg følger efter, og skal stille min Verdenserfaring til Deres Disposition. Det skulde gaa løjerligt til, om vi to i Forening ikke skulde kunne beherske Situationen.“

Assisteret af sin Ven havde Agerskov Mod nok, og faa Minutter senere ringede han paa Kammerjunkeren's Dør. Han frygtede nu kun at Erik Storm var hans Rival, og denne unge Mand, hvem han ellers ikke skjænkede mange Tanker, fyldte nu hans Sind, som en mægtig Hindring for hans Planers lykelige Udfald.

Hos Marguerite var det altid Ellinors bedste Glæde, at tage sig af den lille Dreng, da hun var en stor Børneven, som udmærket forstod at passe de smaa og lege for dem. Ogsaa idag havde hun taget Barnet fra Ammen i Barnekammeret, og sad nu med det paa Skjødets i Kabinettet ved Siden af Dagligstuen, hvortil Døren stod aaben.

Hvor glad var hun ikke over at hun var tyet derind, da hun kort efter hørte Ernst Agerskovs Stemme i Dagligstuen.

Hun havde ikke set ham siden hans uheldige Frieri, og havde slet ingen Lyst til at træffe sammen med ham. Barnet var faldet i Søvn i hendes Arme, men da hun kun kunde komme ind i Barnekammeret enten gennem Dagligstuen eller den, for det lille, spæde Barn altfor kolde Entré, lagde hun sagte den lille til Ro i Chaiselongens bløde Puder, og satte sig ved Siden af den, idet hun forsigtigt overbeviste sig om, at hun ikke kunde ses fra den Plads i Dagligstuen, hvor Familien og dens Gjæster befandt sig. I samme Øjeblik hørte hun atter en ny Gjæst træde ind, og da hans Navn blev nævnet, idet Marguerite mældte sin Moder hvem den Indtrædende var, hørte Ellinor at det var Engel. Det forbavsede hende at opdage at han kom i hendes Søsters Hus, tilfældigt var han ikke bleven omtalt imellem dem, og dobbelt glad var hun nu over sit stille Tilflugtssted.

Hvor ønskede hun ikke at hun kunde rejse sig, og lukke Døren til Dagligstuen, men det var umuligt uden at blive set, og hun blev derfor siddende, med Nakken vendt mod Døren, saa at hun ikke kunde se, at Engel, da han havde sat sig ned, kunde iagttage hende i det store Spejl, der var anbragt i et Hjørne af Dagligstuen, og som hun ikke havde tænkt paa.

Lige over for ham sad Oberstinden, hvis Blindhed forhindrede hende fra at se hvor skarpt han af og til iagttog det smukke Spejlbillede. Ellinor kunde høre, at Ernst Agerskov sad nærmest Døren, da hans Stemme lød tydeligst ind til hende, men hun fordybede sig snart i sine egne Tanker, der nu som oftest gik i Ring om Erik Storm. Hun havde ikke set ham, siden hun var kommet til Kjøbenhavn, da Moderen hidindtil havde afsiaaet at modtage enhver. „Og saaledes er

det vel bedst," tænkte hun, trods hendes inderlige Længsel efter at se ham og tale med ham. Hun indbildte sig, at hun havde opgivet ham, hende selv ubevidst var der imidlertid dog endnu et lille Haab i hendes Hjerte, men hun vilde ikke lytte til det, det var saa bittært for hendes saarede Selvfølelse at tænke paa, at hun elskede et Menneske, som kun nærede en venlig Deltagelse for hende, paa Grund af deres tidligere Kammeratskab, denne ydmygende Følelse vilde og maatte hun have Bugt med.

Da vakte hun pludselig af sine Betragtninger ved at høre Agerskov nævne Eriks Navn, uden at hun dog havde hørt i hvilken Forbindelse, førend hendes Moder og Søster begge ivrigt og ængsteligt udraabte: „Store Gud — er det muligt — er Erik Storm død — druknet?!“

Engels Blik fløj henimod Spejlet. Ellinor var sprunget op og traadt et Skridt henimod Døren, ligbleg stirrede hun frem for sig, med store, forfærdede Øjne, der ikke saa' ind i Spejlet, saa han roligt kunde iagttage hende, medens han tog Ordet: „Nej, Agerskov, saaledes maa De ikke forvexle Navnene og forskrække Damerne, det er Student Edvard Strøm, der druknede under Forsøget paa at redde den lille Dreng, hvilket lykkedes ham, og Student Storm, der fortalte Dem det.“

„Ja rigtig, om Forladelse, det gjør mig ondt at jeg ved min Fortællelse forskrækkede Dem,“ sagde Ernst. „Storm fejler ingenting, ham talte jeg, som sagt, med i Morges.“

Engel havde ikke tabt Ellinor af Syne. Han saa' det Udtryk af dybtfølt inderlig Fryd, der forjog den blege Forfærdelse, saa' det taknemlige Blik hun sendte opad, idet hun uvilkaarligt foldede sine Hænder. Saa vendte hun tilbage til sin Plads, og idet hun sank ned ved Chaiselongen, begravede hun sit Ansigt i den Pude hvorpaa Barnet endnu laa roligt sovende.

Hvad mere der blev talt opfattede hun ikke et Ord af. Hun hørte ikke, hvorledes Engel fik Samtalen ledet hen paa Musiken, at hendes Moder omtalte den som en af de faa Glæder hun havde tilbage her paa Jorden, at Engel derpaa i varme Udtryk omtalte Ernst Agerskovs musikalske Anlæg, og mente, at hans fine, bløde Behandling af Pianoet og Violinen vistnok særlig vilde tiltale Oberstinden, eller hvor ivrigt denne derefter opfordrede Ernst til at besøge sig, og forsøde en stakkels blind gammel Kones Tilværelse med sit Talent, og med hvilken højrøstet Glæde denne Indbydelse blev modtaget. Hun hørte end ikke at begge Herrerne kort efter anbefalede sig og forsvandt. De forskellige, hurtigt paa hinanden følgende, vexlende Sindsrystelser havde angrebet hende stærkt, hendes ellers kraftige Konstitution havde i sin nuværende svækkede Tilstand en haard Dyst at bestaa, for atter at komme i Ligevægt, uden synlige Spor af den voldsomme Rystelse. Men det lykkedes, og da Barnets sagte Klynken, idet det vaagnede kaldte hende til Virksomhed, bar hun den lille, med rolig Mine og sikre Skridt, gennem Dagligstuen til Barnekamret.

Femtende Kapitel.

Oberstinden tog altsaa nu mod Besøg. En af de første Gjæster, der traadte indenfor det lille Hjems Døre, var Erik, som bragte den Forespørgsel fra sin Søster, at hun ønskede

at hilse paa Oberstinden, hvis denne vilde modtage en saa ganske fremmed, og Oberstinden følte sig smigret og glad.

Det var derimod en smerteblandet Fryd for Ellinor og Erik at ses igjen. Den forløbne Tid var ikke gaaet sporløst hen over nogen af dem. Den næsten til Vished grænsende Tvivl om ikke at være gjenelsket, som begge husede i deres Hjerter, hendes øvrige bitre Bekymringer, og hans anstrængte Examenslæsning, havde sat sine Spor i deres magre Kinder, og trætte, resignerede Udtryk. Men mere end Synet af denne Tidens hængende Haand. pinte det tvungne Væsen dem, hvormed de omgikkes hinanden. Oberstindens stærkt udtalte Glæde over hans Besøg, og det opmærksomme Udtryk, hvormed hun lyttede til de Ord han og Ellinor vexlede, gjorde den unge Pige stiv og kold, derved blev han tilbageholden, og begge ulykkelige.

Da Oberstinden ved Afskeden bad ham komme igjen som en hyppig, velset Gjæst, takkede han høfligt, men saa' derpaa spørgende paa Ellinor, som imidlertid stod oprejst med Haanden paa sin Stoleryg, og saa' ned for sig. Da den gamle blinde Dame ogsaa savnede et Ord fra Ellinor, og følte at hendes Tavshed maatte være trykkende for den unge Mand, tilføjede hun hurtigt: „Ikke sandt, Ellinor, vi to ensomme Stakler vil altid med Glæde se din Ven fra Børneaaarene træde ind ad vor Dør?“

Saaledes opfordret saa hun op, og da hun mødte Eriks spørgende usikre Blik, rakte hun ham Haanden og sagde med et Smil: „De kan sikkert ikke tvivle om, Erik, at De altid vil være en velkommen Ven.“

Men Smilet var mat og Haanden kold, og Erik gik mere haabløs bort end han var kommen. Ordene „en velkommen Ven,“ lød for ham som en Afvisning af enhver anden inderligere Betegnelse, kun som Ven vilde han være hende vel-

kommen, det var denne saa længselsfuldt ventede Sammenkomsts Resultat.

Da Erik lukkede Døren efter sig, saa' Ellinor paa det misfornøjede Udtryk i Moderens Ansigt, at det trak op til et pinligt Udbrud, og hun skyndte sig derfor ud i Køkkenet, hvor hun havde lidt at ordne.

Da ringede det atter, og da Trine sagde at en ung Dame var inde hos Oberstinden, skyndte Ellinor sig ind til dem — det var Alvilda.

Hvor saa' hun nydelig ud i den kvikke, nye, moderne Foraarsdragt, denne lille, friske Skikkelse med de klare, straalende Øjne og det barnlige Smil. Hvor tydeligt, men samtidig med hvor stor Smerte, indsaa Ellinor ikke, at Erik maatte finde hende yderst tiltalende.

Hendes Moder, Generalinden, var af en haardnakket Forkeelse hindret fra at komme, men de længtes saa meget efter at se hvorledes Oberstinden og Ellinor befandt sig, derfor kom hun alene. Med stor Taktfuldhed, ikke gaaende de sørgelige Emner saa nær, at det skar smerteligt i dem, viste hun Oberstinden megen Deltagelse, og den milde, hensyntagende Maade, hvorpaa hun talte til den blinde Stakkell, den barnlige Naivetet, hvormed hun spurgte, fortryllede Oberstinden og gjorde hende mere meddelsom, end hun plejede at være, om sine egne Forhold.

Da Alvilda havde faaet at vide, at Moder og Datter maatte leve indskrænket og sparsommeligt, at Erik kun havde været der én Gang, og at Grevinde Rosen vilde besøge dem, rejste hun sig for at tage Afsked. Ellinor fulgte hende ud.

I Entréen vendte den lille Gjest sig om og sagde: „Kom nu snart og besøg Mama og mig, Ellinor, men kom helst en Aften. Vi har haft det saa hyggeligt i Vinter. Mama vilde ikke have noget stort Selskab, men derimod underrettede hun

hele den unge Kreds, som jeg omgaaes med, om, at hun hveranden Fredag tog imod, og saaledes samledes der hver fjortende Dag nogle Unge hos os, det har været rigtig livligt. Kan du ikke komme til os paa Fredag?"

"Tak," svarede Ellinor, "men det vil ikke blive mig muligt, jeg kan ikke være en hel Aften borte fra stakkels Mo'r, hun er jo nu saa hjælpeløs."

"Aa, men en enkelt Gang, den Aften kunde din Moder jo være hos Marguerite, det kan du nok indrette, hvis du bare har Lyst. Kan det ikke friste dig, at du næsten hver Gang vil træffe Erik Storm og Otto Engel, de har hørt til vore stadiige Fredagsgjæster, især Storm" — denne lille Usandhed ledsagedes af et skarpt iagttagende Blik — "de to er aabenbart de elskværdigste af alle de Herrer der kommer hjemme."

Hvor forpint var Ellinor ikke under hele dette Besøg. Alvilda rev og sled i det blødende Saar. Men hun syntes at vente paa Svar, og Ellinor sagde derfor halv tankeløs: „Synes du?"

"Ja, synes du ikke? Erik Storm har du jo altid sat megen Pris paa, og Engel — nej, det er jo sandt — hvordan var det nu — ved vores Bal ifjor viste du nok temmelig tydeligt, at du ikke syntes om ham — jo, nu husker jeg det, Erik Storm og jeg talte om det senere samme Aften."

Dette var for meget, Draaben, der bragte Bægeret til at bruse over. Det heftige Blod for Ellinor op i Kinderne, og bragte ubetænksomme, vrede Ord over hendes Læber.

"Du og Erik har talt derom — hvorom — hvad véd I om min Uvilje imod Engel er berettiget eller ikke —"

"Nej, nej," udbrød Alvilda hurtigt, "ingen af os véd jo hvormed han har fornærmet dig — — —"

"Han har ikke fornærmet mig," udbrød Ellinor med glø-

dende Kinder, „men han er falsk og trøløs, derfor hader jeg Synet af ham.“

„Nu er du vred, Ellinor“, sagde Alvilda med Haanden paa Laasen, „og saa kan jeg slet ikke tale med dig. Farvel, jeg kommer igjen med Mama, naar hun bliver rask,“ og hermed fo'r hun ud ad Døren og ned ad Trapperne.

I Porten mødte hun Dokter Lind og gik ham forbi med en gratiøs Hilsen.

Det var en Lindring for Ellinor at kaste sig i sin Onkels Arme, og hulkende udbød hun: O Onkel Paul, hvor det er svært at leve!“

Han klappede kjærligt det mørke Hoved, der lænede sig saa trætt til hans Skulder, og sagde ømt: „Ja, min kjære Pige, til os alle kommer de Dage, om hvilke vi siger — de behager os ikke — men de skal gennemstrides, og sker det i Haab og Tro, i Kjærlighed og Bøn, saa bringer ogsaa de os Velsegnelse, ja der kommer ofte Tider, hvor vi ved at se tilbage, lærer at takke Gud for Sorgens Dag. Men kom nu ind med til din Moder, jeg har noget at tale med Eder om, som jeg haaber I vil synes om.“

I Dagligstuen forklarede Doktoren, at han idag havde været ude paa Landet, rigtignok ikke meget langt borte, mellem Hellerup og Charlottenlund. Der havde han fundet en lille Perle af et Landsted, liggende midt i en stor Have, der gik helt ned til Stranden. Det havde han lejet, for at tilbringe saa meget af den Tid, han kunde ofre fra sin Praxis, som muligt, derude. Men da det var trist at være ene paa Landet, vilde han foreslaa sin Svigerinde, at hun med Ellinor og Pigen flyttede derud og boede hos ham hele Sommeren. Tjeneren blev i Byen, han var tilstrækkelig til hans Opvartning der, Husholdersken og Pigen vilde derimod besøge Hus-

væsnet paa Landstedet, saa Trine udelukkende kunde være til Oberstindens Opvarthning.

Paa denne Maade haabede han at faa Ellinor lidt ud af de trykkede Forhold. Hun vilde blive fri for Husholdnings-Bryderierne, der var saa tunge paa Grund af Oberstindens forvante Smag og hensynsløse Fordringsfuldhed, og en Del af den Blindes Pleje vilde blive lagt over paa Trine. Naar hun saa tilmed nød den friske Land- og Strandluft, haabede han atter at faa hendes Kræfter og sunde Udseende tilbage, og var derfor glad over, at Oberstinden, som allerede oftere havde tænkt med Sorg paa, hvorledes hun skulde udholde Livet i Byen, naar hele hendes Verden laa paa Landet, med stor Tilfredshed samtykkede, og at Ellinor taknemligt kyssede hans Kind.

Imidlertid dansede Alvilda, med Hjertet fuldt af Fryd, nedad Gaden. Hvor heldigt at hun netop idag havde gjort denne indholdsrige Visit, imorgen vilde hun faa Brug for hvad hun havde hørt.

Det var en usand Overdrivelse, at Erik hver Fredag havde indfundet sig i de Unges Kreds, men ganske vist kom han der oftere end noget andet Sted. Han droges dertil af Alvilda, eller rettere sagt, af sin Trang til at tale med hende om Ellinor, thi dette Emne anslog den lille fiffige Pige altid. Hun havde forlængst indset, at det var det sikreste Middel til at fængsle Erik til sin Side. Men trods denne Indsigt holdt hun alligevel et lille Haab oppe for sig selv. Ingen Mand havde nogensinde gjort saa stærkt Indtryk paa hendes Hjerte og Fantasi, som den smukke, elskværdige og meget velhavende Erik Storm, der ovenikjøbet, gennem sit nære Slægtskab til Grevinde Rosen, tilhørte en lille eksklusiv, men meget elegant Kreds, fra hvilken hun hidindtil, trods sine forskellige smaa Kabaler, for at trænge ind i den, havde været udelukket

Hun fastholdt derfor dette svage Haab til det yderste. Denne Fastholden var for en Del begrundet i, at Erik glimtvis lod hende forstaa, hvor lidt Haab han selv havde, thi umistænk-som, som hans rene, ædle Sind var, og revet med af den samme Deltagelse og Beundring, Alvilda hyklede for Ellinor, udtalte han baade i Ord og Miner saa meget, at den lille snedige, skarpsindige Skabning forstod mere end han anede. Hendes Haab voxede derfor i samme Forhold som hans vis-nede.

Den følgende Dag havde været meget travl for Alvilda, men Humøret var straalende, saa alt gik let fra Haanden.

To unge Søstre, Damer fra Landet, i hvis Forældres Hus hun og hendes Moder havde nydt stor Gjæstfrihed, var i denne April Maaned komne til Kjøbenhavn, for at besøge den ældste, nyforlovedes Svigerforældre og more sig.

„Vi kan ikke undgaa at invitere dem herhen en Aften“, mente Generalinden.

„De vil hver Aften gaa i Theatrene i de ti, tolv Dage, de er her, det fortalte de den Dag, de gjorde Visit,“ svarede Alvilda. „Du kan kun invitere dem til en Middag, og oveni-kjøbet en meget tidlig Middag, for at de kan komme tidnok i Theatret.“

Alvilda forfulgte tillige sine egne Planer, og satte ogsaa igjennem, hvad hun vilde. Hun vidste, at Moderen ved Vinter-saisonens Slutning altid maatte økonomisere stærkt, og fik hende derfor let til at gaa ind paa, at Middagen kun blev for nogle faa unge. De Forlovede, Søsteren, Erik Storm og Engel var den lille udvalgte Kreds.

I alle Alvildas smaa, korte, afbrudte Samtaler med Erik, havde hun stadig forfulgt sin engang lagte Plan – i sin kjær-lige, beundrende Omtale af Ellinor at indflette smaa Bemærk-ninger, der iklædte dennes Væsen alt, hvad der frastødte

Erik, samtidig med, at hendes eget trofaste Venskab og fine Kvindelighed blev fremtrædende.

Det er let for to, som begge har samme Stræben, at komme til at tale sammen som var de under fire Øjne midt i Selskabslivet. Men er det kun den ene Part, som nærer dette Ønske, bliver det meget vanskeligt. Alvilda længtes efter i Ro og Mag at kunne bearbejde Erik, og dette lille Middagsarrangement bød hende Lejligheden dertil. Og nu havde Ellinor ovenikjøbet givet hende saa glimrende Kort paa Haanden.

Hvad Engel mente eller opdagede, var hende ligegyldigt. Der herskede mellem disse to en underlig, halv instinktiv, aldrig udtalt Forstaaelse af hinanden, de følte sig begge gjensidig gjennemskuede, og brød sig derfor ikke om at maskere Spillet, men lagde ofte Kortene aabent paa Bordet for hinanden.

Med Pigens Hjælp havde hun nu ordnet og tilberedt Maaltidet, dækket Bordet og smykket det festligt, og modtog nu sine Gjæster med sit milde, barnlige Udtryk, og i sit klædeligste Toilet.

Da Middagen var endt og de theaterbesøgende Gjæster havde fjernet sig, fik Alvilda behændigt sig selv og Erik ind i Kabinettet, under Paaskud af, at han skulde se, at den Callaknop, han, sidst han var der, havde tvivlet om vilde udfolde sig, nu var i Blomst.

Hun havde været hans Borddame, og han havde lagt Mærke til, at hun idag var paafaldende tavs, og af og til saa' alvorlig tankefuld, næsten bedrøvet hen for sig. Hun stod nu med det samme Udtryk ved Siden af ham og saa' paa Blomsten, eller rettere, langt forbi den.

„De er adspredt, Frøken Fick“, sagde Erik, „og De ser træt ud. Befinder De Dem ikke vel?“

„Jeg fejler intet,“ svarede hun og saa' op paa ham med et vemodigt Smil, „men De har Ret, naar De siger, at jeg er adspredt. Mine Tanker har siden igaar uafbrudt været optagne af Ellinor Falsen. Har De set hende siden hun kom hertil?“

„Ja, jeg var der igaar“, svarede Erik alvorligt.

„Jeg var der ogsaa første Gang igaar, og den blege, sørgmodige Ellinor gjorde et meget smerteligt Indtryk paa mig,“ sagde Alvilda og rystede bedrøvet paa sit Hoved. „O Student Storm, kan De ikke hjælpe hende“, udbrød hun pludselig og saa' bedende op paa ham, med sine smukke, klare, troskyldige Barneøjne. „De er jo dog hendes Ven, som jeg hendes Veninde, men hvad vil Venskab sige, naar det ikke kommer Vennen til Hjælp i Sorgens Timer.“

„Hvad kan jeg gjøre“, sagde han, bittert følende sin Afmagt. „Hun har gjennemgaaet Sorg og Smerte, og de har sørgeligt forandret den før saa livlige unge Pige, men jeg staar fuldstændig afmægtig lige overfor de Sorger, der har ramt hende.“

Alvilda stod et Øjeblik med bøjet Hoved, som overvejede hun noget i sit stille Sind, saa hævede hun langsomt sit Blik og sagde alvorligt: „Men mon De nu ogsaa véd, hvilke Sorger det er, der tærer paa min kjære, stakkels Ellinor. Det er sandsynligt, synes jeg, at hun lettere udtaler sig til en Veninde, end til Dem, ikke sandt?“

Erik bøjede bekræftende sit Hoved, med en trykkende Overbevisning om, at han ikke havde den mindste Del i Ellinors Fortrolighed.

„De tænker sikkert kun paa den Sorg, hendes Faders Dødsfald, Moderens Blindhed og Opdagelsen af deres Formuestab har foraarsaget hende,“ fortsatte Alvilda.

„Ja“, svarede Erik, „jeg kjender ikke andre.“

Atter tav Alvilda et Øjeblik eftertænksomt. Da saa' hun pludselig op med en fattet Beslutnings stille Ro i sit Blik, og sagde: „Der er imidlertid endnu en anden Sorg, som tærer paa hende, en Sorg, som sikkert langt overvejer de andre.“ Erik blev bleg, men hørte stum og tilsyneladende rolig paa hende, da hun langsomt fortsatte: „Jeg tror ikke, at jeg begaar noget Brud paa Diskretion, naar jeg siger Dem, hvad jeg véd fra hende selv. Det blev mig ikke betroet, intet Tavsheds Løfte afkrævet mig, og naar jeg omtaler det, er det kun til Dem og kun for at paakalde Deres Hjælp. De husker sikkert“, og Alvilda dæmpede sin Stemme med et Blik paa den aabne Dagligstuedør, gennem hvilken Generalindens og Engels Stemmer høstes, „thi jeg forudsætter, at De mindes den lille Episode paa vort Bal ifjor, at Ellinor viste en paa-faldende Uhøflighed mod Kandidat Engel. Ingen af os kunde den Gang fatte Grunden dertil, men jeg husker tydeligt, at jeg omtalte til Dem, at Ellinor ogsaa om Formiddagen havde vist en uforklarlig Opførsel, da hun hørte, at Engel var indbudet. Det var dog intet imod den Fortvivlelse, der idag gav sig Luft, da hun, næsten sig selv uafvidende, i stærke Udtryk, omtalte ham som et falskt, troløst Menneske, der paaførte hende Smerte og Lidelse, ja vakte onde, bitre Følelser i hendes Hjerte. Men her maa sikkert ligge en eller anden Misforstaaelse til Grund, jeg kan ikke tro, at Engel er falsk eller troløs, tvertimod, jeg har altid fundet ham hjertensgod og deltagende overfor andres Lidelser. Nu mener jeg, om ikke De, der kjender dem begge, kunde se at komme paa det Rene med, hvori denne Misforstaaelse bestaar, og hjælpe hende.“

„Det er umuligt for mig her at gjøre noget som helst,“ svarede Erik stille, „det vilde langt lettere lykkes for en kjærlig, deltagende Veninde, som De er, Frøken Alvilda. Kvin-

dens lettere Haand forstaar langt bedre at rede den filtrede Urede, hvis det overhovedet lader sig gjøre."

"Nej, jeg tør ikke røre ved den Sag," sagde Alvilda be-
drøvet. „Jeg saa' strax, at hvad Ellinor havde udtalt, var fra-
vristet hende af Øjeblikkets bitre Fortvivlelse, og at hun i
samme Nu fortrød, at det var sluppet hende over Læberne.
Jeg har jo desuden aldrig ret forstaaet Ellinor, trods alt mit
varme Venskab for hende, men De har kjendt hende saa
længe, De har altid været hendes Ven og hun sætter Pris
paa Deres Venskab, forsøg derfor paa at hjælpe hende."

"Ja, jeg var hendes Ven i Børneaaarene," sagde Erik
smerteligt, „senere er vi komne saa langt fra hinanden, jeg
tør ikke smigre mig med, at hun nu betragter mig som en
Ven, jeg kan derfor slet intet foretage i den Sag."

Alvilda mente nu at have naaet, hvad hun tilsigtede, hun
rakte ham derfor Haanden med et — „saa maa Vorherre
hjælpe dem" — mumlede hurtigt noget om, at det vist var
rigtigst hun gik ind til de andre, og forlod ham.

Han vidste, at han ikke vilde kunne udholde at sidde og
tale om ligegyldige Ting med Engel for Resten af Aftenen,
og da han havde staaet et Øjeblik alene, gik han ind til
Generalinden, gjorde en kejtet Undskyldning, mumlende noget
om uopsættelige Studier, og tog Afsked. Engel rakte sin
Haand ud imod ham, men han lod, som om han ikke saa'
det, han nærede et brændende Ønske om, at kunne kaste sig
over denne Herre og gjennemprygge ham, men da det var en
Umulighed, skyndte han sig snarest ud af Stuen og Huset.

Engel, som med et meget sigende Smil havde set Parret
forsvinde i Kabinettet, og senere grundigt kjedet sig over
Generalindens antike politiske Anskuelser, tog nu Plads ved
Alvildas Side, og frydede hende ved at omtale Erik. „Det
var mærkeligt", ytrede han, „at iagttage den store Lighed

mellem Storm og hende.“ Paa hendes forbavsede Blik skyndte han sig at svare: „Ja, ikke i Træk, men i Anskuelser og Livsopfattelse.“ Hun var endogsaa henrykt over at han kom med nogle, kun let tilslørede Hentydninger til, at deres Bekjendtskab kunde blive afløst af et intimere Forhold, og gjemte længe hans Slutnings Sætninger i sin Erindring, — at han ikke plejede at tro, at Rygter nogensinde talte Sandhed, men at han nu var tilbøjelig til at tro det, der for Tiden fyldte hele Byen.

„Og hvad siger man da,“ spurgte hun smilende, „fortæl mig det, jeg hører aldrig Rygter.“

„Ja, dette faar Frøkenen heller ikke at høre nu,“ svarede han, „det er ikke mig, der skal underrette Frøken Alvilda derom, jeg haaber tvertimod paa Melding fra Dem,“ hvorpaa han bukkende forsvandt.

Og Rygtet om en hemmelig, eller i ethvert Tilfælde, nær forestaaende Forlovelse mellem Erik Storm og Alvilda Fick, begyndte virkelig at brede sig mellem Generalindens Bekjendtskabs Kreds. Engel satte det, med Agerskovs og Anna Holtes Hjælp i Omløb, og da han kort efter mødte det paa sin Café, lo han fornøjet bag sin Avis.

„I Guder, hvor jeg morer mig, som en anden Papageno behøver jeg blot at spille paa min Fløjte, for at faa dem alle til at danse efter den. Det er den bedste Morskab jeg endnu har havt i mit Liv, — og saa er den billig,“ tilføjede han.

Havde den ikke moret ham, havde han sikkert snart opgivet den hele Sag, thi ingen, hverken gode eller daarlige Følelser varede længe i denne lette, selviske, frivole, men egentlig ikke onde Natur.

Sextende Kapitel.

Efter Eriks og Alvildas Besøg forbitredes Oberstindens Sind i høj Grad. Hun havde saa sikkert haabet, at denne unge, velhavende Mand skulde blive hendes anden Svingersøn, og havde, efter Opdagelsen af hendes Formues Tab, endnu fastere klynget sig til denne Tanke. Var begge Døtrene først godt forsørgede, og det betydede et rigt Parti i hendes verdslige Kortsynethed, vilde hun have sine Indtægter ganske til eget Brug, og de kunde da forstørres, naar hun for den sidste Rest af sine Penge købte sig en Livrente. Det kunde imidlertid først ske, naar ogsaa Ellinor var gift, og gift i rige Kaar, ellers vilde den Bebrejdelse kunne ramme Moderen, at hun ikke havde bevaret Summen for Barnet. Og saa at skulle sidde og høre paa, med hvilke korte, kolde, afmaalte Svar, Ellinor næsten afviste ethvert venligt Ord, Erik henvendte til hende.

Da Rygtet om Eriks og Alvildas formentlig hemmelige Forlovelse naaede hendes Hjem, og berøvede hende ethvert Haab om dette Ønskes Opfyldelse, rasede hun i Vrede mod Datteren, og forøgede derved usigeligt den knugende, bedøvende Smerte, som ved dette Rygte sænkede sig over hende.

„Havde Du blot villet, Ellinor, var du bleven Eriks Valg. Den Gang var jeg ikke blind, og jeg tog ikke Fejl af hans Følelser for dig. Det er alene din Skyld, og dog vilde du derved befriet mig blinde Stakkel fra alle de Savn, jeg nu lider under. Hvilken Lykke for Amalie Fick at have en Datter som Alvilda — ja, jeg forstaar sandelig godt Erik, han maatte jo være gal, hvis han ikke foretrak den lille kjærlige, deltagende Skabning, for en saadan Istap som du. Nu kan du have det saa godt, blive en fattig gammel Pige, thi det er der al Udsigt til. Din Onkel Lind, den Egoist, fortalte mig jo,

at jeg ikke maatte haabe paa nogen Arv efter ham til dig, — saa kan Du sidde og udmale dig, hvorledes du kunde have havt det som den rige Storms Hustru —“ og saaledes i det uendelige.

Ellinor led og tav, hendes Protest vilde kun have været Olje i Ilden. Hvor meget hun led, anede Oberstinden ikke, det være sagt til hendes Undskyldning.

For at undgaa disse Scener, som enhver Opgivelse af Luxus eller forfinet Bekvemmelighed saa let fremkaldte, anstrængte Ellinor sig for at opfylde alle Moderens overdrevne Fordringer. Men det oversteg deres Indtægter, Pengene slap pludselig op før der var Udsigter til at faa flere, og fortvivlet stirrede Ellinor ned i den næsten tomme Pengeskuffe.

Et Ord til Onkel Paul vilde hjulpet hende ud over denne Vanskelighed, men det var hende umuligt at udtale det. Hun vidste at Moderens samlede Indtægter, omtrent var lige saa store som Generalinde Ficks, og Onkelen vilde derfor sikkert bebrejde hende hendes Ødselhed, hun vidste kun altfor godt med hvilken Ret, men forklare ham Grunden dertil kunde hun jo ikke — nej hun maatte finde paa andre Udveje — foreløbig kunde hun jo sælge sine Smykker. Af dem havde hun mange og meget kostbare, thi rige Gaver strømmede ind over hende ved hendes Konfirmation.

Vanskeligst for hende var det at faa' dem solgt. Ængstelig og raadvild saa' hun tusinde Farer for Opdagelsen af dette Salg, og ingen turde ane det, mindst af alle Moderen. Hun turde derfor ikke gaa til Juvelererne i Byen, de vilde mulig gjenkjende Smykket, hvis det var kjøbt hos dem, det kunde komme Kunderne for Øre, og derfra videre til hendes Moders Kundskab.

Tilfældigt kom hendes Syngelærer hende her til Hjælp. Han fortalte, da hun Dagen efter denne Beslutning sang hos

ham, en Historie om et Tyveri, hvori der forekom en Mand, som havde været behjælpelig ved Tyvens Opdagelse, og hyem han, i Fortællingens Løb, omtalte som én, der ofte købte kostbare Sager af Folk, der trængte til Penge. Hans Navn var meget ualmindeligt, og hun fandt derfor let hans Adresse i Vejviseren. Den lille Professor skulde assistere ved en Hofkoncert, musikalsk Matinée, og maatte derfor omlægge Ellinors næste Time til om Eftermiddagen — var det hende belejligt at synge Kl. 7?

Ellinors Sind var lidt lettere da hun den Eftermiddag gik hjem. Hun maatte have Penge i Løbet af en Ugestid. Hun havde efter sin Moders Ordre bestilt Sommerkjoler, Hatte og Overtøj, og det skulde betales. Der var andre Ting, der ogsaa skulde Penge til, men hun havde beregnet, at dem kunde hun samle, naar hun sparede Moderens Penge op i Sommerens Løb, i hvilken Tid de ikke skulde føre Husholdning. Men Syjomfruen kunde hun ikke bede om Henstand, og det passede derfor godt, at hun næste Gang skulde saa silde til Professoren, hun vilde helst i Mørkningen snige sig til den omtalte Handelsmands Kontor, som han kaldte det, i en skummel Bagbygning.

Ved Hjemkomsten traf hun Anna Holte, som var sendt fra Syetablisementet for at prøve Damernes Kjoler. Ellinor havde oftere set hende, men det var første Gang hun ret kunde faa talt med hende, og høre lidt om, hvorledes det gik hende.

Det var med en tilfredsstillet, lidt stolt Følelse, at Ellinor saa' paa den lille kjonne, fixe og velklædte Pige, som fortalte hvor godt hun syntes om sin Stilling ved det store Etablissement, og hvor rigeligt hun var lønnet, saa at hun nu kunne betale for sit Ophold hos Onkelen og Tanten, som hun endnu boede hos. Det lød alt saa fornøjeligt og Ellinor betragtede

denne nette, beskedne, lille Fremtoning, for største Delen som sit Værk.

Lørdag Eftermiddag begav Ellinor sig, efter Aftalen, paa Vejen til sin Syngelærer, lidt urolig i Sindet ved Tanken om det Ærinde, hun havde foresat sig at udføre efter endt Undervisning. Disse Sangtimer havde været hende en Opmuntring under al den Sorg og Smerte hun havde oplevet. Hendes Lærers Begejstring over hendes Stemmes altid tiltagende Skjønhed, vakte mere og mere hendes egen Interesse for Uddannelsen af den, og hun arbejdede videre med stor Flid.

Professoren var i Aar endnu ivrigere end forrige Vinter for sin Yndlingstanke, at Stemmen burde uddannes til Koncertbrug, og skjøndt hun stadig vægrede sig ved at gaa ind paa den, var der dog Øjeblikke, naar hun var særlig forpint under det økonomiske Tryk, hvor Tanken dukkede frem for hende som en Mulighed, aldrig som noget ønskeligt, det var hende endog stærkt imod at tænke sig Fremtiden saaledes — „men,“ sukkede hun, „maaske vil den haarde Nødvendighed tvinge mig dertil.“

I denne Aftentime antog Professorens Begejstring endnu større Dimensioner end tidligere, det var efter hans Mening en sand Ulykke, hvis denne pragtfulde Stemme, dette udmærkede Foredrag, ikke blev hørt af hele Verden.

„Naar Programmet blev valgt med Skjønssomhed, kunde De godt optræde strax,“ raabte den lille Professor, „synger De den Arie for Publikum, som De i Aften har sunget den for mig, tager De det med Storm — og dog — det vilde maaske være Synd — det kan maaske blive endnu bedre — endnu skjønnere.“

Ellinor maatte smile ad hans Iver: „Ja, De mente jo endogsaa ifjor, at jeg burde lære nogen Tid i Paris.“

„Ja, javist, ja,“ svarede han, „det hjælper, denne sidste

Politur vil Verden ikke undvære, det er blevet en Nødvendighed.“

„Ja og det vil jeg aldrig faa Raad til,“ sagde Ellinor, næsten glad over denne Udvej.

„Bedste Frøken, lad det dog ikke holde Dem tilbage, det er jo en ren Bagatel, at skaffe Pengene til et saadant Ophold, der er hundrede for én, der hellere end gjerne vilde være Mæcenass for en saadan Kunstner Fremtid. Den bliver aldeles grandios, De har jo alle Betingelser for at se hele Verden for Deres Fødder. Saadan en Stemme, saa megen musikalsk Sans, et henrivende Foredrag, og saa er De saa smuk, ja for det véd De naturligvis at De er, det var ogsaa det jeg sagde, da jeg talte derom med den unge Agerskov, nu har Frøken Falsen gaaet meget igjennem, der har taget paa hende, men hun er min Sandten lige skøn.“

Ellinor rynkede sine smukke Bryn, og sagde alvorligt: „De har talt derom, og jeg bad Dem saa meget om ikke at omtale min Sang eller min offentlige Fremtræden.“

„Men hvad vil De, kjære Frøken, jeg skal gjøre,“ raabte den lille ivrige Mand. „Der kommer Mennesket hen og taler til mig om Dem og Deres Stemme og saa rives jeg med — jeg kan ikke lade være at tale om den — umuligt.“

Timen var endt, og Ellinor skyndte sig med bankende Hjerter gennem Gaderne, fandt Huset i den lille Sidegade og kom gennem Porten i Forhuset, der fik sit Lys gennem en aabenstaaende Dør til en temmelig smal Trappe, der tæppebelagt og oplyst, saa' ret pyntelig ud.

Hun havde trukket det tætte, crêpe Sørgeslør paa sin Hat hen for Ansigtet, og kom saaledes ukjendelig ind i et lille mørkt Kontor. Hun traf den aldrende Mand alene bag en lille Skranke, læsende i en Bog. Han var venlig og høflig og købte øjeblikkelig hendes smukke, fuldstændige Granat-

Garniture, Broche, Armbaand, Halssmykker, Spænder og Diadem, vistnok langt under dets Værdi, men Summen var tilstrækkelig til Sylønnen, ja, der var endog lidt Overskud, og dermed var hun, det unge, uerfarne Barn, tilfreds.

Med lettet Hjerte og Pengene i Lommen gik hun over den lange, smalle Gaardsplads henimod Porten. Hun saa' en Herre staa i Lysningen fra Trappen, og da hun syntes det var Engel, standsede hun og traadte til Side i Skygge af Muren, saa hun ikke kunde ses, i det Haab, at han snart skulde gaa sin Vej. Passere ham havde hun ikke Mod til, kan kunde jo mulig, trods det tætte Slør, gjenkjende hende.

Hun havde staaet ganske stille i nogle Minutter, medens han vedblev at gaa frem og tilbage i den forreste Del af Porten, hvor Lyset ikke faldt saa stærkt som dér, hvor hun først havde faaet Øje paa ham, men der var tilstrækkelig lyst til at hun kunde se, at hun havde havt Ret, det var Engel.

De faa Minutter, der var gaaet, forekom hende som Timer, da omsider to unge Piger tittede forsigtigt ind i Porten: „Naa, De er her,“ sagde den ene, en høj, slank Skikkelse, „er Hr. Agerskov kommen?“

„Ja, han er gaaet op for at sørge for at alt er i Orden,“ svarede Engel, „kom saa,“ og dermed løb han foran de unge Piger opad Trappen.

„Jeg haaber De har sørget for noget rigtig godt til os,“ sagde den anden unge Pige, idet de begge skyndte sig op efter ham.

I det denne sidste traadte ud i den lyse Stribe fra Trappen, gjenkjendte Ellinor øjeblikkelig Anna Holte. Glemmende alt andet, styrtede hun ind i Porten og kaldte med et angstfuldt, bønligt Raab: „Anna!“

„Hvem kalder her paa dig, Anna,“ spurgte den høje, unge Pige og standsede uvilkaarlig, men Anna trak hende

med et hurtigt „skynd dig“ op med sig og ind gennem de aabne Glasdøre, som hurtigt lukkede sig efter dem. Hun havde kjendt Ellinor, hvis Slør, idet hun styrtede frem efter Anna, var gledet ned. Hun havde imidlertid Aandsnærværelse nok til at svare Veninden: „Aa, det var en gammel Skolekammerat af mig, som jeg ikke bryder mig om skal blive vis paa, at det virkelig er mig.“

Ellinor blev staaende aldeles forstummet. Anna var atter i Engels Klør. — Det var et frygteligt Dødsstød for hendes nylig saa stolte Selvfølelse. Men det var ikke — nej, det kunde ikke være for silde, hun maatte endnu kunde reddes. — Men hvorledes? — Hvad skulde hun gjøre? — Hvad var dette for et Hus? Hvor var de gaaet hen?

Hurtige, faste Trin lød i dette Øjeblik gennem Gaarden, og førend Ellinor i sin Forvirring og Angst kunde træde til Side i Skyggen, eller faa sit Slør trukket for, stod Erik pludselig ved hendes Side og udbød i højeste Grad forbavset: „Ellen, er det virkelig Dem?“ Da han saa' det blege, forstyrrede Ansigt, tilføjede han bekymret: „Hvad er der hændt Dem? Lad mig hjælpe Dem.“

Hans venlige Stemme fremkaldte Reaktionen efter den stærke Spænding, hun flere Timer havde været i, hun brast i Graad.

Erik indsaa' at de ikke kunde blive staaende i den aabne Port, lagde derfor hurtigt hendes Arm i sin og førte hende tilbage over den forreste Gaard, igennem en anden Port, og derfra ind i en mindre, stille Baggaard.

Hun bekæmpede hurtigt sin Graad og sagde: „De kjen- der denne Gaard, Erik, sig mig — forklar mig, hvem bor her?“

„Det kan jeg ikke sige Dem,“ svarede Erik, „jeg kjender kun et eneste Menneske her i Mellembygningen, min Manu- duktør.“

„Men i Forhuset, paa første Sal, kjender De ingen der, véd De ikke om Farmaceut Engel bor der?“ spurgte hun ivrigt videre.

Han slap hendes Arm og svarede kort: „Nej, han bo'r ikke her i Huset, jeg véd tilfældigt at hans Bopæl er i Gothersgade.“ Da hun intet ytrede hertil, fortsatte han: „Paa første Sal i Forhuset véd jeg der er en Restauration af anden eller tredje Rang.“

„Saa var det dér han førte hende op, jeg saa' dem tydeligt begge to,“ udbød Ellinor heftigt. „Men hun maa ikke blive der, hvordan skal jeg faa hende derfra, Erik, hvad skal jeg gjøre for at faa hende bort fra ham? Vil De hjælpe mig?“

Hendes bønfoldende Tone rørte ham, og skjøndt han misforstod hendes Ord, saa de skar ham smerteligt lige ind i Sjælen, sagde han saa roligt og mildt som han formaaede: „Ja, Ellen, Gud véd hvor rede jeg er til at komme Dem til Hjælp, hvad vil De jeg skal gjøre, De maa først forklare mig Sammenhængen nøjere.“

„Ja, hvad vil De vide?“ spurgte hun træt og ophidset. „Alt hvad jeg kan sige Dem er, at denne Mand allerede en Gang tidligere — for længe siden — det var den Gang — kort før Ballet paa Rudbygaard, forsøgte at lokke denne unge Pige til sig, og derved knuste han et andet kjærligt trofast Hjerte. Den Gang lykkedes det ham ikke, men nu har han atter fundet hende, hun er et taabeligt letsindigt Barn, men trods al den Sorg hun gjør mig, kan jeg ikke se hende gaa til Grunde, uden at forsøge paa at redde hende. Hun maa ikke blive her, hun maa bringes til at opgive ham, Erik, vil De hente hende deroppe fra?“

Der blev et Øjebliks Tavshed, før end han, med voldsom tilkæmpet Fatning, sagde: „Og hvis hun nægter at følge mig, jeg har jo ingen som helst Magt over hende?“

„Ja, De har Ret, det vil hun sandsynligvis gjøre,“ sagde Ellinor uroligt, men saa saa' hun pludselig op og sagde med fast Stemme: „Jeg vil selv gaa derop, og bede hende følge med mig, jeg tror ikke hun vil sige nej til mig.“

„Nej, for Himlens Skyld Ellen, gaa ikke derop, det kan De ikke gjøre — —“

„Aa, Erik, hvor kan De i et saadant Øjeblik tænke paa Dekorum,“ udbød Ellinor vredt, „her staar for meget paa Spil til at bryde sig om hvad Verden vil sige — — — ja, tilgiv, jeg glemte, at for Dem har denne Sag ikke samme Interesse som for mig,“ tilføjede hun pludselig i en kold, bitter Tone, og gik hurtigt gennem Gaardsrummene til Trappen i Porten.

Erik løb efter hende: „Vent et Øjeblik, Ellen, naar De endelig vil forsøge dette Skridt, saa lad mig først prøve paa, gennem en af Opvarterne, at skaffe Dem denne Pige i Tale.“ Han løb forbi hende, efter at hun havde forklaret ham hvad den unge Pige hed, og at hun var kommet i Følge med en anden ung Pige og en Herre.

Det varede ikke mange Minutter før Opvarteren kom tilbage med den Besked, at Frøkenen deroppe vidste godt hvad den Dame vilde hende, men det maatte helst opsættes til en anden Gang, i Aften havde Frøkenen ikke Tid til at tale med hende.

Ellinor huskede i dette Øjeblik, at Anna vidste hvem hun var, hun havde jo vendt sit Hoved om ved hendes Raab, hun saa' at hun var gjenkjendt og at Synet af hende, ikke et Sekund standsede det unge Barns hurtige Løb op ad Trappen, men snarere forstærkede det.

Erik, som medlidende saa' ind i det blege, bekymrede Ansigt, sagde bevæget og mildt: „Stakkels Ellen, jeg forstaar Deres Skuffelse og hvor gjerne vilde jeg ikke trøste og hjælpe

Dem, men her er vi begge lige magtesløse. Kom lad mig følge Dem hjem. Forstaar De mig Ellen?" tilføjede han og bøjede sig ned imod hende. Hun havde pludselig skjult sit Ansigt i sine Hænder og græd sagte, græd over sin Barndoms Legesøster, som saa sørgeligt havde sveget hendes Tillid.

Hun nikkede og hviskede, idet hun atførrede sine Taarer: „Ja, kom lad os gaa hjem, jeg er saa frygtelig træt.“

Han lagde atter hendes Arm i sin og tavse fulgtes de gjennem Gaderne, hver opfyldte af sine egne Tanker, og dog begge med den samme tunge Følelse af, at medens de her gik sammen, var de hinanden saa fjærn som ingensinde tidligere.

Ved Oberstindens Dør rakte hun ham Haanden: „Tak, Erik, for al Deres Venlighed.“ Hun var atter kold og formel, han bukkede og forsvandt.

Saa vandrede han en Stund rundt i Gaderne uden Maal, han følte kun en underlig, urolig Trang til at gaa og gaa. Hans Tanker var som et Kaos, og først efter nogen Tids Omflakken kom der lidt Orden i dem.

Nu vidste han altsaa med Vished, at hun var tabt for ham, at hun aldrig et Øjeblik havde følt andet for ham end Barndomsvenskab. Havde han ikke selv været en saa ynkelig Nar, havde han jo forlængst kunnet vide det. Nu forstod han alt. Hendes Opførsel mod Engel paa Rudbygaard, hvor den frække Karl havde vovet at ville danse med hende, efter at han havde bibragt hende en saa forfærdelig Skuffelse, eller vidste han maaske den Gang endnu ikke, at hans Troløshed var opdaget? Var det Grunden til den forunderlige lille, skarpe Bordsamtale, de havde ført? Hvor var det muligt man kunde skuffe en Kvinde som Ellinor. Hvor varmt havde hun ikke elsket denne Mand, naar hendes Hjerte endnu, efter halvandet Aars Forløb, blødte saa stærkt ved Tanken om hans For-

ræderi, ja, hvor maatte hun ikke endnu elske ham, naar hun saaledes vaagede over hans Handlinger, saaledes forgjæves søgte at stille sig mellem ham og Lasten. — Han bed Tænderne sammen i Raseri — det var ikke til at udholde at tænke paa. Gud i Himlen, hvilken topmaalt Skurk maatte han ikke være, og hvor hun dog endnu elskede ham, hvor led hun ikke under hans Troløshed. — Og han havde taabeligt kaldt hende lunefuld, han havde ikke forstaaet, at hun havde ønsket og forsøgt at vedligeholde det gamle, venlige Forhold imellem dem, og at hendes pludselige kølige Væsen imod ham, kun var en Tilbagevisning af hans Forsøg paa, at vinde en varmere Følelse for sig. — Og medens han dumt havde gaaet og vugget sig i disse lyse Forhaabninger, havde Engel vundet dette rige Hjerte, vundet det for at knuse det. Som han kjendte Ellinor, var han overbevist om, at det vilde blive en Livssorg for hende. En Kvinde, som hun, kunde ikke anden Gang give sin Kjærlighed til en Mand. — Han havde en Gang tidligere troet at han opgav hende, men i Dybden af sin Sjæl havde han den Gang ubevidst gjemt et Haab, som senere fik Lov til at voxe — Gud véd, det var ikke hendes Skyld — hun havde aldrig lokket ham paa Vildspor, sand som hendes Natur var, havde hun ogsaa altid vist sig imod ham — det var kun ham, der i vanvittig, blind, taabelig Forfængelighed ikke havde villet slippe sit Haab — men nu var alt forbi. Jorden brændte under hans Fødder, han syntes ikke han kunde udholde at leve i samme Land som hun, han vilde strax rejse bort, lægge hundreder af Mile mellem sig og hende. — Ja, det kunde ligne ham, en Pjalt som han var, umandigt at løbe fra alt, nej, han vilde tvinge sig selv til at handle som et fornuftigt Menneske, og ikke som et Daarekistelem, han vilde blive til hans Examen var overstaaet, der var ikke saa længe til — og han vilde gjøre en god Examen.

Saa var det først Tid at rejse, studere videre i Udlandet, tilbringe flere Aar der i Studier, og saa — naar Hjertet var blevet ældre og roligere, vilde han vende hjem og gavne sit Land med de indvundne Kundskaber. Saa fik hans Liv dog et Indhold, et Livsmaal. — Den eneste, han vilde sayne, hans Søster Therese — — her standsede han pludselig ved at huske, at han kort før han gik hjemmefra havde faaet en Billet fra hende. hvori hun indstændig bad ham komme til sig, saasnart han kunde, og da Klokken i det samme slog ti paa et nærliggende Kirketaarn, vendte han hurtigt sine Skridt mod Grevinde Rosens Hjem.

Det var ikke undgaaet, hverken Doktor Linds eller Therese Rosens Opmærksomhed, at Forholdet mellem de to unge, som tidligere havde set saa forhaabningsrigt ud, efter Ellinors Tilbagekomst til Hovedstaden, havde faaet et helt andet Udseende. De havde i Forening bygget lyse Fremtidsbilleder paa dette Haab, som nu syntes at briste, dog holdt de det endnu i Live. Hvor tidt gav dette løse, ubefæstede Forhold mellem to unge Hjerter, ikke Anledning til Misforstaaelser og Misstemninger, igjennem hvilke de ofte lærte Styrken og Dybden af deres egen Følelse bedst at kjende.

Therese Rosens Hjerter krympede sig ved Synet af den Lidelse, Misforholdet for Tiden paaførte begge de unge, hun saa varmt var knyttet til, men gribe ind i det faldt hende aldrig ind, dertil var hun for klog, og var desuden fuldstændig blottet for den Trang til at tage sig af andres Sager, som desværre saa mange Mennesker, særlig Kvinderne, er begavet med.

Da Klokken denne Lørdag Aften slog ti, opgav hun at se sin Broder, som hun forgjæves havde ventet i flere Timer. Da ringede det, endelig kom han. Hun saa' strax, at der var hændet ham noget, der havde gjort stærkt Indtryk paa

ham, hans blege, forstyrrede Ydre tydede paa den stærke Sindsbevægelse, han havde gennemgaaet, og ved Synet af ham glemte hun et Øjeblik, hvorfor hun havde anmodet ham om at komme.

„Tilgiv jeg kommer saa sent, Therese,“ sagde han, idet han satte sig, „du skrev, at du ønskede at tale med mig, men jeg har ikke kunnet komme tidligere.“

Hun forklarede ham nu, at hun havde faaet Efterretning fra Rosenholm om, at den ene Side af Verandaen, i den foregaaende Nats stærke Storm, var blæst ned, og da hun snarest muligt ønskede den restaureret, da hun mulig flyttede en lille Tid derud i Sommerens Løb, og hun ikke vilde have den gjenopført i den gamle Stil, maatte hun selv rejse derud, for at faa Sagen ordnet efter sin Smag. Sine to Drenge vilde hun imidlertid ikke gjerne tage med sig, men da Huslæreren var meget lidet praktisk, og hendes gamle Marie altfor svag ligeoverfor Børnene, ønskede hun, at Broderen skulde flytte hen i hendes Lejlighed, og have et lille Øje med dem under hendes Fraværelse. Hun frygtede imidlertid for, at hans Examens-Studier vilde generes af dette Ønske, og vilde derfor snarest muligt tale til ham derom, for at han kunde tænke lidt over Sagen, før han bestemte sig.

„Rejser du imorgen,“ spurgte Erik, hvem det øjensynlig kostede lidt Anstrængelse at følge hendes Forklaring.

„Det er Søndag, Erik,“ svarede hun, „saa véd du jeg undgaar Rejser, men jeg vilde gjerne tage afsted Mandag Morgen.“

„Jeg skal gjerne flytte herhen,“ sagde Erik, „det vil ikke genere mig synderlig.“ Hans Stemme lød træt, der var noget modløst og dog en anstrængt tagen sig sammen, som tydede paa stor, enten legemlig eller sjælelig, Smerte.

Der blev en Pause, Therese iagttog ham stille, medens

han sad hensunken i sine egne Betragtninger. Det var let at se, hvor pinlige disse vare, og hun ønskede at finde et Emne, der kunde rive ham ud af dem. Men, som sædvanlig, naar man søger et Emne, er det, som om de alle flygtede til ukjendte Regioner, det er umuligt at fange et eneste tilfredsstillende, og Grevinden endte da ogsaa med at tage tiltakke med det sidst omtalte: „Naar du nu har endt din Examen, Erik, hvorlænge vil du saa være om Resten, før du kan begynde Lægevirksomheden.“

Erik strøg Haanden hen over Panden, samlede sine adspredte Tanker og svarede langsomt: „Jeg har netop tænkt paa efter endt Examen at opgive Hospitaler, Stiftelse og det hele her hjemme, og rejse til Udlandet for i en længere Aarrække at studere videre der.“

Therese mindedes, at det ikke var mange Maaneder siden, at han en Aften, siddende fortroligt hos hende som nu, havde talt om, hvilken Hjemmefødning han maatte være, han kunde ikke tænke sig at bosætte sig i Udlandet, knapt nok for en Vinter, hvorimod han fandt Rejselivet interessant, dog ikke naar man rejste ene. Hun forstod øjeblikkelig, at der var mere end en blot Misstemning mellem ham og Ellinor.

Hun rejste sig, gik et Par Gange frem og tilbage over Gulvet, standsede saa ved hans Stol, og lod kjærtegnende sin Haand glide hen over hans bøjede Hoved.

Den ømme Deltagelse, som han instinktivt følte gav sig Udtryk paa denne Maade, aabnede pludselig for Sorgens Sluser. Han bøjede Hovedet ned paa den Arm, der hvilede paa Bordpladen og brast i en dæmpet, undertrykt Hulken.

Det har noget frygteligt ved sig for Kvinden at se en Mand græde, se hvorledes Smerten kuer hans Styrke, hendes Taarer flyder lettere, ofte altfor let, men hun forstaar, at

Kampen har været frygtelig haard, før han giver efter for Taarernes Magt.

Therese Rosen knælede ned ved sin unge Broders Side og hviskede ømme, deltagende, trøstende Ord til ham. Udbruddet var, trods sin Voldsomhed, kun kort, han rejste Hovedet, og medens han endnu skyggede med den ene Haand over Øjnene, lagde han den anden om hendes Hals og sagde med sagte, men fast Stemme: „Tilgiv mig denne Svaghed, Therese — det er saa haardt at se sit Livshaab knækket — ødelagt — — — Min Gud, hvor jeg elsker hende — stakkels Ellinor, ogsaa hendes Livssti er trang — — det var mit Haab, at jeg skulde jævne den for hende — men det er forbi — —“

„Og er du ganske sikker derpaa, Erik?“ spurgte Therese, som ikke rigtig kunde forstaa, at hun havde set saa fejl, hvor ofte havde hun ikke været vis paa, at der var en gjen-sidig Følelse mellem de to.

„Hun har i Aften selv berøvet mig alt Haab,“ svarede han stille og tilføjede kort efter: „Forstaar du nu, hvorfor jeg rejser?“

Hun trykkede hans Haand i Tavshed, og kort efter forlod han hende.

Syttende Kapitel.

Den følgende Dag, Søndag, var Oberstinden kjørt til Kammerjunker Storms, hvor hun og Ellinor i Regelen plejede

at tilbringe denne Dag. Ellinor havde idag undslaaet sig for at følge med, hun var træt og ødelagt af Gaarsdagens Oplevelser. Hun sad nu, henad Aften, sammenkrøben i en Lænestol, uden egentlig at tænke paa noget bestemt, men ladende den ene Forestilling, det ene Billede afløse det andet, jagende hverandre gennem Hovedet. Alle de, der i denne Stund satte sine Spor i Ellinors Hjerne, var mere eller mindre trykkende for hende og tyngede haardt paa hendes Sind. Der var derfor et sørgmodigt Udtryk i de mørke Øjne og om den smukke Mund, medens hun sad ubevægelig og saa' hen for sig.

En Vogn standsede udenfor, men hun ændsede det ikke, førend Trine aabnede Døren for Grevinde Rosen. Der fløj et glad Udtryk henover hendes Ansigt, da hun hurtigt rejste sig for at byde den kjære Gjæst velkommen.

„Jeg kommer for at gjøre Dem og Deres Moder en Undskyldning, kjære Ellinor,“ sagde hun, idet begge Damerne tog Plads i en lille Hjørnesofa, „Som De véd glædede jeg mig til at De og Deres Moder skulde spise hos mig imorgen, men jeg er desværre nødt til, i Forretninger, at rejse til Rosenholm imorgen med første Tog, og beder Dem derfor undskylde mig, De kommer saa til mig saasnart jeg kommer hjem, om en otte. ti Dage haaber jeg, maaske tidligere, ikke sandt?“

Lyset fra Vinduet, det sidste svindende Dagslys, faldt lige paa Ellinor, og Grevinden saa' bekymret de dybe Mærker, Sorg og Bekymring havde efterladt i det unge, yndige Ansigt. „Ja“, tænkte hun, „Erik har Ret, hendes Vej er trang, stakels unge Barn“, hvorved hun dog kun tænkte paa de Sorger, Faderens Dødsfald, Moderens Blindhed og Særhed, og det store Omslag i hendes Livsførelse, havde foraarsaget.

„Tak, De véd vi kommer altid gjerne“, svarede den unge Pige, men saa stille og tungt, saa ulig den fordums Ellinor.

„Deres gamle Pige sagde, at De var bleven hjemme paa Grund af Hovedpine“, sagde Therese Rosen nu, „stakkels lille De, De ser ogsaa temmelig medtaget ud.“

„Aa, min Hovedpine er ikke saa slem,“ svarede Ellinor ærligt, „det var egentlig Lyst, der manglede mig. Man skal ikke bebyrde andre med sit daarlige Humør.“

„Nej, sikkert ikke“, sagde Grevinden, „men ofte er det, at gaa ud til andre, en god Kur for den Sygdom vi kalder daarligt Humør. Sidder man ene med det, plejer det let at voxе. De saa' ogsaa, da jeg kom, ud, som om De rigtig sad og rugede over mørke Tanker.“

Ellinor smilede tungsindigt og sagde efter en lille Pause: „Husker De, Therese, at De engang lykønskede mig til, at det ikke var faldet i min Lod, at vælge mellem Sypigens og Kunstnerindens Lod?“ Grevinden nikkede.

„Naa,“ fortsatte Ellinor. „jeg kan vel heller ikke nu sige, at Valget er stillet mig mellem de to Stillinge, men mine Tanker drejede sig dog i det Øjeblik, De kom indad Døren, om den Mulighed, at jeg valgte Kunstnerindens Stilling.“

„Men det falder Dem ikke let, dette Valg, ser jeg“, sagde Therese og saa' deltagende paa den unge Pige.

„Let! — Nej det falder mig ikke let,“ og Ellinor saa' mørkt hen for sig. „Men hvad vil De jeg skal gjøre andet,“ tilføjede hun et Øjeblik senere, „jeg maa give mit Liv et Indhold, sætte mig en Livsopgave, ellers bliver det altfor tungt at leve.“

„I Deres Alder, min kjære Ellinor, tør man ikke opgive Haabet om Lykke,“ sagde Grevinden mildt, „og paa Kunstnerbanen véd jeg De ikke søger den. Vent derfor med at ofre Dem for den, Livet kan endnu bringe Dem megen og rig Glæde.“

„Ja, jeg er ung, men det er længe, længe siden, at jeg

følte mig ung og let i Sindet," Graaden ukaldt og uvelkommen steg med en kvælende Fornemmelse op i hendes Strube, hun drejede Hovedet lidt til Siden, og støttende Albuen mod Sofaens Kant, skjulte hun de taarefyldte Øjne bag sin Haand. Efter et lille Ophold, under hvilket hun kæmpede Graaden ned, tilføjede hun endnu med bortvendt Ansigt: „Det er saa tungt at leve uden at være til Gavn eller Glæde for nogen.“

Therese, som troede at forstaa hende, lagde sin Haand paa hendes Skulder, og idet hun bøjede sig henover hende, sagde hun med dæmpet Stemme: „Min egen Ellinor, jeg forstaar, at Deres varme, kjærlige Hjerte lider ved Tanken om Eriks Sorg, da De altid har holdt af ham som af en Ven. Han kom og betroede sig til mig i Aftes, efter at han var gaaet fra Dem. Jeg har længe set, at han elskede Dem, og havde De hørt ham som jeg, udbryde i sin bitre Fortvivlelse — min Gud hvor jeg elsker hende — vilde De forstaa, hvor inderlig hans Følelse for Dem er. Men han er ung endnu, og den Følelse, han nu maa bekæmpe, maa efter min Mening dø om kortere eller længere Tid, jeg hylder saa absolut den gamle Mythe, at Eros ikke kunde voxe, før hans Broder Anteros var født, og saaledes vil ogsaa Erik faa Fred igjen i sit Sind, thi hans Følelse vil heller ikke kunne voxe af Mangel paa Gjenkjærlighed og maa da visne. At De ikke kan yde ham denne — ja, kjære Barn, det er ogsaa mig en Sorg, men dens Fremkomst er vi ikke selv Herre over, den maa komme ukaldet, voxe frem i vort Hjerte uden Anstrængelse fra vor Side, og jeg véd, at De er en saa alvorlig, selvprøvende Natur, at De ikke letsindigt har leget med et trofast Hjerte. Derfor er jeg, trods min Skuffelse, thi Ellinor, ogsaa jeg havde haabet paa en lykkelig Forening mellem Jer to, Dem lige inderlig hengiven, og haaber, De vil vedblive at være min unge, kjære Veninde nu som før. Se saa, græd nu ikke saa

heftigt, min egen Pige — nej, tal ikke nu, anstræng Dem ikke“ — thi hun saa', at Ellinor kæmpede for at komme til Orde — „De skal ikke svare mig, vi tales ved en anden Gang, nu trænger De til Ensomhed og Ro.“ Hun kyssede det bøjede Hoved og forsvandt hurtigt.

Et Øjeblik endnu sad Ellinor som lamslaaet, overvældet af det stærke Omslag i hendes Følelser, saa fløj hun op, og idet hun slog begge sine Hænder sammen, jublede hun: „Han elsker mig, han elsker mig.“ Saa sank hun paa Knæ, og med Hjertet fuldt af Tak og Pris kunde hun kun gjen-tagende sige: „Herre, min Gud, jeg takker Dig — takker Dig — ja, jeg takker Dig for denne uendelige Naade.“

Saaledes laa hun længe, indtil hun hørte gamle Trines langsomme Skridt gennem Sideværelset, saa rejste hun sig hurtigt og tænkte: „Hun bringer vist Lampen.“

Det var med en næsten overtroisk Frygt, at hun ventede paa, at Stuen skulde fyldes med Lys. Sæt, at det hele var en Drøm, som Lampelyset forjog. Men nej, selv da Lampen stod midt paa Bordet og oplyste hver en Krog af Værelset, forlod den dyrebare, lykkelige Forvisning om, at Erik elskede hende, ikke hendes Bevidsthed.

Saa opfyldt var hun af denne ene Tanke, der fyldte hendes Hjerte med jublende Fryd og dybtfølt Taknemlighed, at hun ikke lagde Mærke til Oberstindens ualmindelig tavse, aandsfraværende Væsen, efter Hjemkomsten fra Storms. Hun fremkom ikke med en eneste Klage eller misfornøjet Ytring medens Ellinor hjalp hende til Ro, og den unge, lykkelige Pige havde en uklar Tanke om, at det sikkert var hendes egen lyksalige Stemmning, der virkede mildnende paa hendes og Moderens Forhold.

Længe efter at Oberstinden laa i sin Seng, sad Ellinor oppe i sit eget lille Værelse for at tænke over, hvad hun nu

skulde gjøre. Af Therese Rosens Ord vidste hun jo, at Erik elskede hende, men samtidig at han mente, han maatte give Afkald paa hende, fordi hun ikke elskede ham. Hvorledes havde han dog kunnet komme paa den Tanke — det maatte naturligvis være hendes Væsen — hun var sig bevidst, at hun havde været heftig, vred, kold og afvisende imod ham — ja, jeg vidste jo ikke, at han elskede mig, og maatte derfor skjule, hvor usigeligt, hvor inderligt jeg elskede ham — men han har misforstaaet mig — stakkels Erik, og sørget derover. Hvor ond jeg dog har været imod ham, men hele mit Liv skal jeg være god imod ham, o min Gud, hvilken Lykke!“

„Men vi maa vente lidt endnu“, fortsatte hendes Tanke, „jeg maa forklare Therese alt, og hun maa saa klare denne Misforstaaelse. Hun kommer først hjem om en Uges Tid, saa længe maa vi vente. Stakkels Erik, det er sværest for dig — men jeg kunde jo skrive til Therese — nej, nej, det vil jeg ikke, et Brev gaar saa let fejl, eller det misforstaaes, nej, taalmodig vil jeg være, nu er det saa let at være det.“

Vugget i sine lyse, dejlige Drømme laa hun længe vaagen, før hun omsider henad Morgenstunden faldt i Søvn.

Den næste Dag var Oberstinden stadig endnu stille og tavs. Ellinor forundrede sig af og til over de korte, men venlige Svar, hun fik, og over Moderens Taalmodighed overfor enkelte smaa Ting, hun ellers havde plejet at gnave og vrisse over, men snart var hun atter langt inde i sin egen glade Verden, og saaledes gik Dagen indtil Aftenen kom og bragte Ernst Agerskov med sig. Ellinor gik i Aften villigt ind paa at musicere sammen med ham, spøjte og lo, sang aldeles fortryllende sine mest jublende Sange, og mærkede i sin egen glade Stemning slet ikke, hvor aldeles hun fortryllede denne merkantilt forelskede Ungersvend.

At han den næste Dag sendte hende en Kurv dejlige

Roser og Violer, med sin Tak for den Nydelse, hendes Sang havde beredet ham, blev hun hverken vred eller forundret over, hun modtog Blomsterne som noget, der hørte med til hendes Lykke, men glemte dog ikke over denne, at hun havde et alvorsfuldt Hverv at opfylde.

Hun gik en Morgen tidlig til Anna Holtes Bopæl, i det Haab at træffe hende førend hun gik ud, men traf kun Tanten, der vredt fortalte, at Anna pludselig, Søndag Morgen havde underrettet hende og sin Onkel om, at hun flyttede til en anden Lejlighed, hun skulde bo sammen med to Veninder, — og det er netop to unge Piger, som Fatter og jeg slet ikke kan lide.“ sluttede Konen, „saa vi skiltes ad i Vrede.“

Da Ellinor senere gik op i det Etablissement, hvori Anna arbejdede, hørte hun dér, at Anna havde meldt sig syg, men fik Arbejdet hjem foreløbig, da hun ikke var sengeliggende.

Ellinor vilde nu vente, til hun var rask, og saa skriftligt bede hende komme til sig, hun mente endnu, at hendes personlige Henvendelse til den fordums Legesøster vilde have nogen Magt over hende. Da modtog hun en Dag et Brev fra Anna, hvori denne, paa en temmelig uforskammet Maade lod hende vide, at hun nu var gammel nok til at vide, hvad hun gjorde, og ikke ønskede, at Frøkenen blandede sig i hendes Sager, naar Frøkenen spaserede med en Herre paa Gaden om Aftenen, kunde hun vel neppe have noget imod, at hun, Anna, ogsaa gik med en Herre, hvorhen hun vilde.

Sagen var den, at Engel, som af Opvarteren havde hørt, at det var en Herre, der havde spurgt efter Anna, havde ladet ham beskrive for sig, og deraf havde udfundet, at det var Erik Storm. Anna fortalte ham senere paa Natten, da de fulgtes ad hjem, at det var Ellinor, der havde sendt det Bud til hende om at komme ud, og hvor utaaaleligt det var, at hun saaledes var begyndt at udspionere hende.

Han raadede hende da til Flytningen, og det blev strax aftalt med Veninden, at hun skulde tage hjem til hende og hendes Søster, og blive nogen Tid fra Systuen, indtil den Dame blev kjed af det. Engel fortalte hende ligeledes, at Erik Storm havde været med Ellinor, og Anna skrev derfor sit Brev, egentlig ikke for at være uforskammet, men halvt som en Afvisning, halvt som en Undskyldning for sig selv.

Det var en bitter Skuffelse for Ellinor, og kastede en mørk Skygge over disse lyse Dages Solskin.

Attende Kapitel.

Ernst Agerskov traadte ind i Apotheket. Dette var ikke noget nyt, da han oftere besøgte sin, for Tiden, aller bedste Ven, Otto Engel. Derimod var det noget nyt at se ham træde ind med saa livligt et Ydre, det lignede slet ikke hans sædvanlige, lidt søvnige Fremtræden. Engel saa' strax, at han maatte have en eller anden vigtig Meddelelse at gjøre ham, og bad ham gaa ind i det lille Værelse bag Apotheket, han skulde strax være hos ham.

Da Vennerne omsider sadde sammen i Vindusfordybningen, kom Meddelelsen: Engel havde altid vist en saa stor Interesse for Ernsts eget inderligste Haabs Opfyldelse, derfor skulde han ogsaa strax underrettes om, at dette Haab aldrig havde været lysere end nu. Der var kommet et glædeligt Omslag i hans Forhold til Ellinor Falsen. Den unge Dame havde hidtil vist sig saa stille og tilbageholden lige over for ham,

at han ofte havde mistvivlet om nogensinde at kunne komme hende nærmere. Men da han igaar Aftes havde besøgt Oberstinden, var hun som forvandlet. Hun var venlig, straalende munter, sød, henrivende, og saa havde hun sunget for ham, aldeles guddommeligt paa Ære. Han havde ogsaa imorges sendt hende en udsøgt Kurv med Roser, som Tak for Aftenens Nydelse, han vidste minsæl nok hvordan Damerne skulde tages, og nu vilde det neppe vare længe, før Engel saa' ham gaa forbi Apotheket, med Kjøbenhavns smukkeste og talentfuldeste Pige under Armen, for det var hun, det vilde han gjøre sin Ed paa.

Engel havde hørt med meget alvorligt Ansigt paa denne Meddelelse, og sagde nu: „Og hvad mener De Grunden har været til dette hurtige Omslag, Agerskov?“

„Aa det synes jeg ikke er saa vanskeligt at tyde endda“, svarede Ernst Agerskov, og strøg med en dybsindig Mine den hule Haand fra Hagen opefter over Ansigtet og tilbage igjen, hvorpaa han selvbehageligt forklarede: „Den unge Pige har været trykket af Sorgen og Modgangen, men opdager saa en skøn Dag, at hendes Ungdom har Krav paa Livets Glæder, og begynder at se sig om efter dem. Saa træffer det sig saa, at en ung Mand kommer ind ad Døren, en Mand der altid har hyldet hendes Skjønhed og smukke Evner, som hun ganske vist engang i barnagtigt Overmod har stødt fra sig, men som hendes mere udviklede Tanke nu bedre forstaar at vurdere, de har fælles Sympathier, hun morer sig ved at tale med ham, og forstaar neppe selv at Sorgen saa længe har kunnet lukke Sindet for hvad der er saa indlysende, og denne Opdagelse bevirker Omslaget i hendes Væsen.“

„Den Fortolkning gjør virkelig Deres Skarpsindighed megen Ære“, sagde Engel med beundrende Mine. „Og De skal ret

have Tak fordi De saaledes strax meddeler mig hvorledes Deres Sager staar, thi som De véd deler jeg Deres Glæde."

Agerskov spaserede kort efter med en straalende Mine gennem Byen, spekulerende paa forskjellige Planer i Retning af Garderobe og Aftaler med Forældrene, i Anledning af sin nær forestaaende Forlovelse.

Engel havde nu faaet noget at spekulere over. Det fuldstændige Omslag i Ellinor Falsens Humør, kunde han ikke tilskrive samme Grund som Agerskov, der maatte altsaa være en anden, for at den unge Pige, hvis bekymrede Dage han havde gjort sit til at formørke, pludselig blev glædestraalende. Uvilkaarlig satte han det i Forbindelse med Ellinors og Eriks Samværen Søndag Aften, som rimeligvis maatte tilskrives et tilfældigt Møde, thi fra Johanne Knudsen havde han Søndag Formiddag hørt, at hun havde besøgt Ellinor Dagen forud, og hendes nedslaaede, bekymrede Ydre, havde været hende paafaldende. Mandag Aften var hun glædestraalende. Var hun og Erik blevne forlovede? Havde en Samtale under fire Øjne, paa en Spaseretur gennem Gaderne, bragt Klarhed over deres gjensidige Følelser? Ja det var sandsynligt. Erik var jo gaaet Ellinors Ærinde den Aften op i Restaurationen. Han gad dog nok vidst om Skæbnen havde spillet ham det Puds, at føre de to sammen i hans Farvande, hvor han mindst af alt havde ventet at finde nogen af dem. Mon Forlovelsen var et fait accompli, eller kunde den endnu pirres overende? Ja hvordan skulde han faa noget at vide derom. Det Fæ, Agerskov, kunde ikke se længere end til sin egen Næsetip, nej han maatte se at faa bragt den lille Frøken Fick paa Sporet, hun var lige saa interesseret i Sagen som Ernst Agerskov, men hun var en snedig lille Satan, som bedre end nogen anden vilde kunne faa Lys i Sagen.

Derhen begav han sig altsaa Onsdag Formiddag ved Visittid. Han traf begge Damerne hjemme, der var Visitter, to ældre Damer. Samtalen var i Begyndelsen almindelig, men efterhaanden delte den sig mellem de tre ældre og de to unge. Engel drejede nu Talen hen paa Ellinor. Det havde glædet ham at høre af sin Ven Agerskov, som i Mandags Aftes havde besøgt Oberstindens Hjem, at Frøken Falsen havde været i et straalende Humør. Det havde længe gjort ham ondt, at den unge Dame altid saa' saa bekymret og nedslaaet ud.

„Det er smukt af Dem, Kandidat Engel, at tale og tænke med saa megen Deltagelse om og paa hende“, ytrede Alvilda, „thi husker jeg ret, har hun ikke altid vist Dem Venlighed.“

„Frøkenens Hukommelse er fuldstændig korrekt,“ var Engels Svar, „og jeg skal villigt indrømme, at Frøken Falsen aldrig kommer til at høre til de Damer, der tiltaler mig, men saa megen menneskelig Følelse vil De dog vel tiltro mig, at Synet af Sorg og Bekymring, særlig hos saa ungt et Menneske, absolut maa vække min Deltagelse. Maaske“, tilføjede han og fæstede Blikket inkvisitorisk paa det lille opmærksomme Ansigt foran sig, „føjte jeg saa meget mere det glædelige i denne Forandring, som jeg kort forinden — ja lad mig se naar var det nu — jo ganske rigtigt det var i Lørdags Eftermiddags, mødte hende paa Gaden, og da saa' hun endnu meget nedtrykt ud, senere paa Aftenen mødte jeg hende igjen, hun spaserede da med Student Storm, men da var det for mørkt til at jeg kunde se hendes Ansigt. Imidlertid huskede jeg hendes nedslaaede Ydre, som det virkelig gjorde mig ondt at se, og da Agerskov fortalte mig, at hun Mandag Aften var ualmindelig livlig og munter, glædede det mig, at hun endelig havde gjenvundet Humøret.“

„Ja det er saamæn ogsaa en stor Trøst at høre for alle hendes Venner,“ sagde Alvilda og trak Munden sammen som om hun havde faaet en Skefuld Eddike i den. „Hvad mon der har bevirket denne Forvandling?“ spurgte hun og saa' vist paa ham, skjøndt Tonen var ligegyldig.

„Det er ikke godt at vide,“ svarede Engel smilende, og fortsatte halv spøgende: „Maaske har Storm paa den Aften-tur, da jeg mødte dem, fundet Trøstegrunde som har syntes Frøkenen antagelige.“

Alvildas Kinder blev en lille Afskygning mørkere, men det var med et Smil om Læberne at hun, ligeledes halvt spøgende, sagde: „Ja det er jo muligt.“ Saa gled hun over i andre Emner, og han tog kort efter Afsked.

„Se saa,“ tænkte Engel medens han langsomt steg nedad Trapperne, „nu har jeg sat den lille Frøken paa Sporet, nu maa hun se at gjøre Opdagelserne, og hun vil nok anstrenge sig. Kjender jeg hende ret, vil hun snart faa' noget at vide.“

Ja, Ellinor var straalende glad, og som om alt pludselig vilde lysne om hende, havde Oberstinden aldrig været lettere at omgaaes end i disse Dage. Den unge Pige følte Lettelsen over aldrig at høre hende vrisse eller klage, intet heftigt Udfald mod alt og alle formørkede Dagenes Solskin, men hun var altfor optaget af sine egne glade Drømme, til at lægge Mærke til den usædvanlige tavse, tankefulde, næsten mørke Alvor, der var over den blinde Moder, og den adspredte Lige-gyldighed, hvormed hun tog imod alt.

Da bragte Doktoren en Dag en Hjobspost. Erik havde mødt ham og fortalt, at et Brev fra Grevinden havde meldt, at hendes Ophold paa Rosenholm trak længere ud end hun havde formodet, mulig vilde der medgaa en hel Maaned endnu, før hun kom tilbage til Hovedstaden. Doktoren omtalte desuden Erik. Han havde set meget angrebet ud. Den ældre

Mand forstod ikke hvad Nutidens unge Mænd var sammensat af. I hans Tid var den studerende Ungdom ikke kommet til at se ud som om de havde Døden i Hælene, fordi de læste til Examen, men nu fik Læsningen dem til at se saa elendige ud, at man blev i daarligt Humør af at se derpaa.

Det var med stor Anstrengelse, at Ellinor bevarede et nogenlunde roligt Ydre under disse Udtalelser. Saa snart det var hende muligt, trak hun sig tilbage for i sit eget lille Værelses Ro at tænke over hvad hun nu skulde gjøre.

En Maaned — det var umuligt at vente saalænge. Ikke for hendes egen Skyld, hvor let var det ikke for hende at være taalmodig, men stakkels Erik, som allerede nu saa' saa ængstelig og angreben ud, hvorfor dømme ham til længere Lidelser. Der maatte gjøres noget, men hvilket?

Hun rejste sig og gik nogle Gange frem og tilbage henover Gulvet. Hvorfor ikke gaa hen til ham og ærligt sige ham alt — nej, nej, det kunde hun ikke — ja havde han boet i sin egen Lejlighed, saa havde hun kunnet gjøre det, men nu, da han havde opslaaet sin Bopæl i Therese Rosens Hjem, hvor Drengene, Huslæreren, gamle Marie, enhver kjendte hende, og kunde komme og forstyrre dem, eller mistyde dette Skridt, — nej, det lod sig ikke gjøre. — Men skrive til ham — ja hvorfor ikke — i faa Ord kunde alt være sagt, og saa vilde han komme hen til hende, og al Nød vilde være endt for dem begge.

Hurtigt satte hun sig ved Skrivebordet, Pennen fløj henover Papiret:

Kjære Erik!

Af Therese har jeg hørt, at en underlig Misforstaaelse forarsager Dem Sorg. Hvorledes den er opstaaet, forstaar jeg ikke, men da jeg med et Par Ord kan hæve

den, hvorfor da ikke udtale dem. De elsker mig, sagde hun, og lider fordi jeg ikke kan besvare Deres Kjærlighed. Men Erik, hvorfra denne Tanke? De har jo aldrig spurgt mig — jeg aldrig svaret Dem. Onkel Paul siger, at De ser elendig ud, er denne Vildfarelse Skyld deri? Det kan jeg ikke udholde at tænke paa, og derfor siger jeg Dem her, at spørger De mig om jeg elsker Dem, maa jeg ærligt og sandt svare — ja.

Ellinor Falsen.

Saa skrev hun udenpaa og puttede det i Lommen, parat til selv at bringe det hen, saa snart hun kunde komme hjemmefra. Betro denne lille Skrivelse til Posthuset kunde der slet ikke være Tale om. Det kunde gaa fejl, det hændte jo dog at et Brev gik tabt, eller hvad værre var, kom i gale Hænder. Nej, hun vilde selv besørge det. Netop nu, da Erik boede i Grevinde Rosens Hjem, var det den letteste Sag af Verden, at faa' et Brev besørget til ham, uden at nogen anede hvem der bragtedet. Hun vidste jo, at Grevinden i sin Gaard havde ladet indrette en stor Postkasse i Porten, hvori alle Breve til Husets Beboere nedlagdes. Portneren havde Nøglen til den, og hver Gang Postbudet havde bragt Breve, aabnede han den og besørgede dem efter Adressen. Hun behøvede saaledes kun at gaa ind i Porten, lægge Brevet i Kassen og gaa igjen, skulde nogen af Portnerfolkene komme op og se hende der, vilde hun spørge om Grevinde Rosen var kommen hjem, og selvfølgelig ikke lægge Brevet i Kassen, medmindre hun var ganske ene.

Saa satte hun sig, saa taalmodig som mulig, med sit Arbejde ind i Dagligstuen, hvor Oberstinden sad med Hænderne foldede i Skjødets, og Ansigtstudtrykket sammentrængt og alvorligt, ja bekymret. Om en Timestid skulde hun til Profes-

soren, paa Vejen til ham kom hun forbi Grevindens Bopæl og vilde da besørge sit Brev. Af og til gled et Smil henover hendes Ansigt — hvor det dog var pudsigt at tænke sig, at hun, gjennem sit Brev, egentlig var den, der friede til Erik. Hvis nogensinde den Mulighed var kommen indenfor hans Tanke, at han skulde faa' en Hustru, der selv havde friet, noget saa ukvindeligt, hvor umuligt vilde det da ikke forekommet ham — hvor vilde de ikke senere i Tiden ofte more sig over, at det virkelig havde føjet sig saaledes for dem.

At han skulde stødes over denne hendes Handling, som urigtig eller upassende, faldt hende ikke et Øjeblik ind.

Endelig var Timen tilende, og hurtigt gik hun gjennem Gaderne. Da hun bøjede om Gadehjørnet i Nærheden af Grevindens Bopæl, saa' hun Erik komme ud af Porten, og fjerne sig i modsat Retning, uden at se hende. Hun maatte standse et Øjeblik, alt Blodet fór hende til Hovedet, og hendes Hjerter bankede saa voldsomt, at hun neppe kunde trække Vejret. Det var en Lettelse for hende, og dog samtidig næsten en Skuffelse, at han ikke saa' hende, hun tog dybt efter Vejret, og fortsatte saa lidt langsommere sin Gang, til hun naaede Porten. Hun ringede, der blev trukket i Snoren, Portslaaen sprang op, næsten i samme Øjeblik stod hun foran Kassen, kastede Brevet deri, og forlod atter Stedet hurtigt og uden at møde et eneste Menneske.

I hvilken underlig, urolig Sindstilstand tilbragte hun ikke Resten af denne Eftermiddag og Aften. Mon Erik vilde komme endnu i denne Dag? Det var neppe rimeligt, sagde hun til sig selv, han var gaaet ud med Bøger under Armen, saa antog hun hans Gang gjaldt Manuduktøren. Han plejede først sent at komme derfra, det vidste hun, de havde oftere hos Grevinde Rosen, ventet paa ham med Teen, naar han var hos ham.

Og saa udmalede hun sig, hvorledes han ved Hjemkomsten fandt hendes lille Brev paa sit Bord, hvorledes han forbavset studsede ved Synet af hendes Haandskrift, hvorledes han hurtigt aabnede det, fløj det igjennem, og saa strax vilde ile til hende. Men saa traadte hans hensynsfulde, formrette Natur ham i Vejen. Det er for silde, Oberstinden er svag og bør ikke forstyrres ved Nattetide, og saa ventede han til Morgendagen.

Men trods denne Tanke Fremstilling, for hun dog sammen, hver Gang hun hørte hastige Trin paa Trapperne, og da Postbudet ringede og bragte et lille venligt Brev fra Cecilie, var hun nær besvimet.

Eftermiddagen og Aftenen svandt uden at bringe noget Besøg, begge Damerne havde tilbragt den i næsten uforstyrret Tavshed, og ved sædvanlig Sengetid rejste Ellinor sig med et lille Skuffelsens Suk, og hjalp sin Moder til Ro, saa bøjede hun sig over hende, kyssede hendes Kind, hviskede Godnat, og gik ind til sig selv.

Døren imellem begge Soveværelserne stod altid aaben, og Ellinors Seng var stillet saaledes, at hun fra den kunde se sin Moder. Ellinor var snart i Seng, men det var hende umuligt at sove. Uroligt jog Tankerne hverandre, hun laa ganske stille og stirrede hen for sig, medens de snart op-rullede Billeder fra Fortiden, snart byggede lyse Luftslotte.

Da vakttes hendes Opmærksomhed pludselig af en sagte, smertelig Graad fra Sideværelset, hun saa' ind i sin Moders Værelse, og saa' ved Natlampens Skær, at Oberstinden sad oprejst i sin Seng, og sagte røkkende frem og tilbage, græd bitterligt.

„Min stakkels, stakkels Mo'r,“ tænkte hun deltagende. kastede hurtigt nogle Klædningsstykker over sig, og sad

snart paa Sengekanten hos Moderen, kjærligt spørgende om hun kunde hjælpe hende.

Det varede noget førend Oberstinden svarede, men saa lagde hun som et Barn, Armen om Datterens Hals, og sit Hoved paa hendes Skulder, idet hun sagde: „Ja lad mig tale med dig om det, min Pige, thi alene kan jeg ikke udholde at bære det, og du vil nok være overbærende mod din stakkels Mo'r.“

„Min egen Mo'r, hvad er det dog, lad mig hjælpe dig, du kan stole paa, jeg vil gjøre alt hvad jeg kan for dig.“

„Ja, ja, det tror jeg du vil Barn, og jeg kan heller ikke udholde længere ene at ruge over det. Din Onkel Paul fik Ret, hans Ord er de stærkeste.“ Og nu fortalte hun Ellinor om de alvorsfulde Ord Doktor Lind havde udtalt, og hvorledes de pinte hende i flere Nætter og Dage. „Saa besluttede jeg,“ fortsatte hun; „at jeg vilde modtage mine Bekjendte, du véd hvorledes de alle kom og besøgte os, jeg glædede mig over, at saa mange, endogsaa Grevinde Rosen, som tidligere kun kjendte mig saa flygtigt, nu opsøgte mig i min Ulykke. Jeg vilde gjerne, trods min Blindhed, igjen begynde at leve i Verden, igjen kalde alle tidligere Interesser tillive, saa mente jeg at jeg skulde kunne glemme de Ord, der nu ikke vilde ud af min Tanke. Og det lykkedes mig tildels. Saalænge jeg var omgivet af Fremmede, kunde jeg fæste Tankerne ved alt hvad de fortalte mig, jeg følte. at jeg endnu kunde more mig ved at høre vore fælles Bekjendte omtale. Men saa i Søndags da jeg var alene hos Marguerite, kom Amalie Fick derhen for at gjøre Visit. Paa Grund af sin Brystkatarrh, havde hun været indelukket hele Vinteren, og derfor endnu ikke hilst paa Marguerite efter Drengens Fødsel, mig havde hun jo heller ikke set, da jeg ikke var hjemme den Dag hun besøgte mig. Jeg var glad da hun kom, hun har hørt til min tidligste Om-

gangskreds, og har altid været godt underrettet og morsomt fortællende. Hun begyndte først med at beklage mig, og i stærke Udtryk bevidne mig sin Deltagelse, men saa kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa, hvilken himmelvid Forskjel der var paa den Deltagelse, denne min Ungdoms Veninde ydede mig i klingende Ord, og den stille, inderlige Medfølelse Grevinde Rosen, dette fremmede Menneske, viste mig. Alle disse hule, tomme Fraser, hvor var de hjerteløse, det var hele Tiden, som hørte jeg Skadefryden klinge gennem hendes Ord, Skadefryd over, at nu var jeg mindre lykkeligt stillet end hun, jeg har hele Livet igjennem mistænkt hende for, at hun misundte mig mit mere velhavende, elegantere Hjem og Husførelse — Gud tilgive mig hvis jeg dømmer hende for strengt. Og saa blev Barnet bragt ind, og atter blev Forskjellen saa fremtrædende, mellem hendes højroastede Begejstring over det dejlige lille Barn, som hun udtalte, uden en eneste Gang at tænke paa, eller henvende et deltagende Ord til mig om det, 'jeg saa sorgeligt savner -- aldrig at skulle se min Datters Barn. Grevinde Rosen sagde til mig, første Gang hun saa' mig, da jeg selv begyndte at tale om Drengen, at hun forstod hvilken bitter Sorg det maatte være mig, og har senere aldrig hentydet til ham, fordi hun følte, at det var at oprive Smerten. Og da Amalie saa begyndte at udkramme sine fashionable Nyheder, hvor overfladisk var saa ikke hendes Tale, hvor pjattede hendes Meninger og Domme, hun forekom mig saa ynkelig lille. Da hun var gaaet, kunde jeg ikke forvinde Indtrykket af hendes Væsen, hvorlidet passede det til de hvide Haar, jeg mindedes klædte hende saa godt. Saa maatte jeg uvilkaarlig tænke paa mine egne graa-sprængte Haar, som nu maaske er ganske graa, ikke sandt, Ellinor?"

„Ja mere end de var det før Fa's Død,“ hviskede denne og kyssede det graa Hoved der hvilede paa hendes Skulder.

„Jeg tænkte det nok,“ sagde Oberstinden stille. „Men Ellinor,“ fortsatte hun et Øjeblik efter, „kan du forstaa, at dette Amalies hjerteløse, tomme Væsen, uvilkaarlig fik de tunge Ord, din Onkel havde udtalt, til at staa som med Flammeskrift i min Sjæl. Saa forstod jeg, at jeg maatte tage dem op, og forsøge at gjennemtænke dem. Og hvor har jeg ikke tænkt og tænkt i disse Dage, forsøgt at se paa mit Liv med Blikket vendt imod mig selv. Ellinor, det er tungere end du kan forestille dig det. Hvorledes skal jeg kunne bære, at se mine Fejl og Daarskaber stirre mig i Øjnene, uden at kunne udslette dem, det er alt for frygteligt,“ og hun brast atter i den samme stille, bitre Graad, der tidligere kaldte Ellinor ind til hende.

„Min kjære, stakkels Mor,“ og Ellinors Taarer faldt paa det bøjede, graahaarede Hoved, „den Sorg er der jo stor Trøst for, det véd jeg. Tal med Onkel Paul derom, ingen kan bedre end han forklare dig, at netop for denne Sorg vil vor Frelser komme os til Hjælp, gennem den finder vi Ham bedst — tal med Onkel, lille Mor, og du skal se hvilken Ro og Fred du vil faa' i Sindet.“

„Det er altsaa ikke for silde, mine mange Fejl ikke for mange, Ellinor, jeg er saa gammel og der er saa meget,“ og Oberstinden skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Mor, kom, lad mig lægge dig til Hvile, du er saa træt, og saa skal jeg læse en Fortælling for dig, som bedre end alt andet vil trøste og berolige dig.“ Og Ellinor sad kort efter med sin Moders Haand i sin, og læste Parablen om Arbejderne i Vingaarden, og da hun havde endt Læsningen af den, læste hun endnu nogle Ord, som var skreyne i Marginen af hendes Tantes Haand, thi denne Bibel havde tilhørt hende

og var et Arvestykke efter hende, en af Ellinors kjæreste Ejendele: „Herren kalder sine Tjenere til forskjellig Tid, men giver dem, af sin Naade, alle samme Løn ved Tidens Ende.“

„Tak, mit kjære Barn,“ hviskede Oberstinden, og der var nu et mildt og fredeligt Udtryk i det blinde Ansigt. „Gud velsigne Dig for hvad du er for mig — og det lover jeg dig, at faar jeg Mod og Kraft dertil, saa vil jeg tale med din Onkel, men sker det ikke for det første, saa maa du bære over med mig. Gaa nu i Seng igjen, min Pige, nu tror jeg, at jeg kan sove.“

Det var med et inderlig taknemligt Hjerte, at Ellinor atter lagde sig til Hvile. Al Lykken kom nu paa én Gang. Denne store Glæde i Aften, og imorgen kom Erik, — og med milde Glædestaarer paa Kinden sov hun ind.

Næste Morgen kom, og straalende af Haab og Glæde vandrede Ellinor ordnende om i det lille Hjem. Hun opfyldte alle sine Pligter som i en Drøm, og svarede ofte kun med Anstrengelse paa de andres Ytringer. Hvor var det muligt at tænke paa andet end dette ene — Eriks Komme.

Morgenstunden, Formiddagen, Middagen gled efterhaanden ned i Tidens Strøm, endnu ingen Erik! Solen sank dybere, Aftenens Skygger samlede sig i alle Kroge, tog omsider hver en Plet i Besiddelse, og opslugte samtidig Ellinors lyse Haab. Nattens Mørke sænkede sig i hendes Hjerte, som over Jorden, og forvirret, beklemmt og ødelagt af Spænding og Opfindelserne af de utallige umulige Grunde for hans Udeblivelse, endte hun denne Dag.

Hvorledes disse Dage gik, den ene efter den anden, uden at bringe ham, vidste hun aldrig, hverken nu eller senere. Hendes Tanke veg kun fra dette ene Emne, naar Moderens søgende, kæmpende Sind kaldte hende til Hjælp, og tvang hende til at lede efter Trøst og Hjælp for det lidende, ofte

endnu saa utaalmodige Hjerter, i den hellige Skrift. Dette var ganske vist ogsaa den bedste Hjælp for hendes egen Sorg, der saa knugende hvilede paa hende.

At han havde faaet Brevet, derom kunde der ingen Tvivl være. Det utrolige maatte altsaa være sket, Erik havde dømt hendes Færd som ukvindelig, det værste der efter hans Mening kunde siges om en Kvinde, han foragtede hendes Handlemaade og begravede den i Tavsheden og Glæmselen.

Det stolte, heftige unge Væsen, hvilke Kvaler led hun ikke. Ene maatte hun bære denne bitre, bitre Smerte, der næsten berøvede hende Forstanden.

Hvor velkomment var ikke hendes Onkels Ønske, at de nu skulde flytte paa Landet. Otte Dage efter det skæbnesvangre Brevs Afsendelse, var de ude paa Landstedet, og Ellinor nød nu den Trøst, at kunne slippe en Del af sine Pligter, og græde ud og gruble i Ensomhed.

Den ene Dag gled hen som den anden. Ellinor saa' med Tilfredsstillelse, hvorledes Moderen og Onkelen, mere og mere nærmede sig til hinanden, gennem de alvorlige Samtaler de nu førte, og følte en mild Trøst ved, nu endelig selv at være kommet i et naturligt, fortroligt Forhold til denne Moder, som hun saa længe havde staaet saa fjern.

Maj var kommen med straalende, varme, solklare Dage, og Ellinor havde fundet sig en Yndlingsplads paa en stor Sten, der laa ved Stranden, hvis ejendommelige Form bød et mageligt Sæde. Her sad hun ofte timevis hensunken i sine sorgfulde Tanker.

Med sit Hang til Reflektion over hver en Gaade hun mødte paa sin Livsvej, grundede hun her over sit og Eriks Forhold, medens de vovre smaa Bølger løb glidende hen over det skinnende fugtige Strandsand, med en sagte rislende Lyd, der virkede beroligende paa hendes Sind.

I Begyndelsen nærrede hun kun ét brændende Ønske og husede hun kun én Tanke: At hun aldrig havde hørt de Ord af Therese, som bragte hende til at skrive det Brev, hun nu vilde give alt hvad hun ejede for, at hun ikke havde afsendt. — Og, hvad der havde bragt Therese til at misforstaa Erik saa fuldstændigt. Thi en Misforstaaelse maatte her foreligge. Havde Erik elsket hende, vilde hans Kjærlighed ikke være bleven dræbt, som hun i første Øjeblik tænkte, af hans mulige Misstemning over at hun havde gjort et Skridt, som, under disse Forhold stod for hende som en Nødvendighed, som en naturlig Følge af dem, men som ganske vist faldt uden for Formen. Hans Tavshed domfældte hende imidlertid, og derfor kom hun snart paa det rene med, at han ikke kunde elske hende.

Thereses Ord havde altsaa været grundede paa en Vildfarelse, og hvad kunde han have sagt andet end — at han havde elsket hende. Hvor frygtelig var denne Misforstaaelse ikke blevet for hende.

Der var en smerteblandet Trøst i den Tanke, — at han dog engang havde elsket hende — ja det paastod jo ogsaa hendes Moder.

Saa begyndte Tanken at arbejde paa det næste Spørgsmaal der fremstillede sig — hvad havde tilintetgjort denne Følelse, dræbt denne Rigdom, hun altsaa havde ejet, men som en Gang død, aldrig mere kunde vækkes til Live?

Længe varede det ikke, før hendes hurtige Tanke fandt et Holdepunkt, og ved at forfølge dette videre, voxede det ene Bevis frem efter det andet, indtil hun omsider ikke et Øjeblik var i Tvivl om, at hun alene bar Skylden.

Som et uartigt Barn havde hun pint og drillet ham. Hun kjendte hans lidt yderlig gaaende Anskuelse om det Passende, som, var de end for snevert afgrænsede, dog hvilede paa en smuk ridderlig Tanke, paa Omhu og Hensynsfuldhed overfor

det svagere Kjøen. Hun selv saa' friere paa Kvindens Stilling, og endnu var hun overbevist om at hun saa' klarest.

Den megen Talen om Kvindens Frigjørelse havde virket paa hende, en Tid endogsaa gjort hende aldeles fortunlet, navnlig da Johanne saa stærkt docerede den for hende, men i Stedet for mildt og fornuftigt at tale om Sagen med Erik, havde hun ærgret og plaget ham, og stillet sig selv i et Lys, som hun vidste han hadede, og som tildels var usandt. Hun indsaa' nu klart, hvorledes hendes irriterede Stemning over den Enighed, der herskede mellem ham og Alvilda, havde ægget hende til Udtalelser, der gik langt videre, end hun egentlig mente. Hun var saaledes bleven usand, — og det var ligefrem fremkaldt af Skinsygge. Du gode Gud hvor havde hun ikke handlet urigtigt, hvor slet var hun ikke, drillesyg, barnagtig, usand, skinsyg, foruden hendes noksom bekjendte Heftighed — hvor godt forstod hun ikke, at Eriks Følelse maatte dø, det var kun mærkeligt, at den nogensinde var bleven født. Hvor maatte denne ukvindelige Færd ikke have pint ham, og nu kunde han jo kun betragte hendes sidste Handling, hendes Brev, som en Ukvindelighed. Efter hendes Mening var den fuldtud kvindelig, men for ham, der ikke vidste at den fremsprang af en Misforstaaelse, maatte den synes at være en naturlig Følge af hendes ukvindelige Væsen og Anskuelser.

Om disse Selvanklager gik hendes Tanker i Ring. Ydmygt afbad hun sin Skyld, bad om Kraft til at stride den gode Strid mod sit eget Sind, bar taalmodigt og stille denne store Smerte, medens hun forvirrede og bedrøvede sine Kjære, særlig sin Onkel, ved stadig at blive mere bleg, mager og stille.

Doktor Lind var forknytt over denne stadige Aftagen i Kræfter, og fuldstændige Mangel paa Interesse for alt andet

end netop Moderen. Han foreskrev styrkende Midler, som Ellinor pligtskyldigst tog, og haabede forresten paa, at Grevinde Rosens og Marguerites Udflytning vilde hjælpe. Sterns Landsted laa i Nærheden af det Doktors beboede, og Grevinden havde lejet en Villa derude, for at hendes yngste Søn, efter Linds Raad, kunde faa Søbade. Særligt stode han paa Grevindens Indflydelse paa hendes unge Veninde.

Attende Kapitel.

Engel havde fuldstændig Ret. Fra det Øjeblik han gav Alvida Fick Nys om, at Forholdet mellem Erik og Ellinor mulig havde ordnet sig til en Forlovelse, begyndte hun virkelig strax at anstrenge sig af al Magt, for at opdage hvorledes Sagerne stod.

Hendes første Tanke var, at hun vilde iagttage Erik, for at se om Forandringen fra nedtrykt Sindsstemning, til frydefuld Glæde ogsaa var synlig hos ham. Det gik imidlertid ikke an at sende ham en Indbydelse, da de allerede var begyndt at gemme Gardiner og Tæpper hen, og indpakke adskilligt til deres Flytning paa Landet.

Han var imidlertid nu flyttet hen i Grevinde Rosens Lejlighed, og i Stue Etagen i samme Hus boede en af hendes mange Veninder. Hun begav sig en Eftermiddag derhen, og satte sig kort efter med et lille Haandarbejde ved Vinduet, hvor et stort Reflexions Spejl aabnede hende Udsigt baade til højre og venstre. Her haabede hun at faa ham at se, enten

kommende ind eller ud ad Porten, og hun vilde da mulig kunne opdage om han gik med sit, i den senere Tid, sædvanlig mørke Udtryk, eller om der var sket en Forandring heri.

Hun havde ikke ventet en halv Time, førend hun saa' ham komme ud ad Porten med Hovedet bøjet saa dybt, at hun desværre ikke kunde se Ansigtet. Samtidig opdagede hun Ellinor nogle Huse fra Porten, med et Brev i Haanden. Hun saa' hende standse pludselig ved Synet af Erik, derpaa, da han forsvandt om Hjørnet, hurtigt gaa hen imod Husets Port, trække i Klokken og skynde sig ind i Porten, hvorfra hun et Øjeblik efter kom tilbage, men nu uden Brevet, hvorefter hun i stor Hast fjernede sig.

I samme Øjeblik rejste Alvilda sig: „Jeg bliver nødt til at gaa hjem, et Øjeblik, kjære Thora, jeg har glemt den allervigtigste Farve til mit Broderi, og ingen kan finde den uden jeg selv.“

Aldrig havde hun været hurtigere i Overtøjet, og efter et smilende „Farvel saalænge“ — nede ad Trapperne og ud i Porten. Her standsede hun et Øjeblik og betænkte sig, løb saa hurtigt ud ad Porten, om Hjørnet til Papirhandleren, fik her et Kort og Konvolut og skrev i flyvende Hast:

Hr. Student Storm!

Herved underrettes De om, at vi i Løbet af næste Uge vil være flyttet ud i Taarbæk, i en lille Villa, „Strandhvil“. Det vilde glæde mig meget, om De, i Løbet af Sommeren, ret ofte vilde besøge os der.

Med venligst Hilsen

Amalie Fick.

Faa Minutter senere ringede hun atter paa Porten, og
Fanny Tuxen:

gik strax efter at være bleven lukket ind, hen og bankede paa Portnerens Dør. Madamen aabnede Døren for hende.

„Aa, Madam Kastberg, undskyld jeg gjør Dem Ulejlighed“, sagde hun med sin mest indsmigrende Stemme og sit mildeste, uskyldigste Barneblik, „men før da jeg kom, kastede jeg et Brev til Student Storm fra min Mo'r i Kassen, og da jeg kom hjem huskede hun at hun havde glemt noget, og bad mig gaa tilbage for at bede Dem bytte det med dette. Vil De gjøre os den Tjeneste, med mindre De maaske allerede har bragt det op til ham.“

„Nej vi har saamæn ikke, den bliver altid først tømt — Kassen mener jeg — naar Postbudet har været her, og det varer en halv Timestid endnu før han kommer, saa nu skal Frøknen se, — her er saamæn kun det ene Brev, og det er vel det — jeg har nu ikke mine Brillor — — —“

„Jo tak, det er ganske rigtigt, værsgod, saa lægger jeg dette i Stedet for,“ og Alvilda skyndte sig bort, fulgt helt ud til Gaden af Konen.

Hun ilede hjem, sendte Pigen til Veninden med den Besked, at hun var faldet paa Trappen ved sit Hjem, og havde slaaet sit Hoved saa haardt, at det ikke var hende muligt at komme tilbage, og skyndte sig saa ind i sit eget Værelses ensomme Ro.

Og hvad nu? Hun stod midt paa Gulvet med Brevet i Haanden. Hun havde handlet hurtigt, — det bød Forholdene — under Indflydelse af sit brændende Ønske om, at komme fuldstændig paa det rene med Forholdet mellem den Mand hun elskede, og den Kvinde, hun følte og vidste var farligst for hendes Fremtidshaab, hendes Tilbøjelighed for, og Øvelse i at intrigere havde trolig staaet hende bi. Men nu, da hun var ved Maalet — thi et Brev fra Ellinor til Erik maatte bringe Oplysninger — glippede Modet ved den Tanke,

som pludselig slog ned i hende: „Hvad vil Konsekvenserne af denne Handling kunne føre over mig?“

Hun lagde rolig Brevet paa Bordet, afførte sig sit Over-tøj og satte sig ned, med Blikket fæstet paa det skæbne-svangre Papir. Der vilde ingen Fare være for Opdagelse, hvis hun, førend næste Postombæring, atter kunde lægge Brevet i Postkassen, Forsinkelsen vilde let kunne forklares ved Uagtsomhed med Tømningen af den.

Det gjaldt altsaa at aabne og lukke det igjen, uden at det kunde ses at det havde været aabnet. Hun havde en Gang tidligere prøvet at aabne et Brev ved Damp, det tog lang Tid, men hun havde jo ogsaa nogle Timer til næste Posttid. Saa hentede hun Svingkjedlen i Spisestuen, fyldte den halvt med kogende Vand fra Køkkenet, tændte Spiritus Lampen under den, og lagde Brevet over det aabne Kjedel-laag. Hvilket Held, at hendes Moder var i Middagsselskab, hun havde Ro og god Tid.

Omsider lod Konvolutten sig aabne. Det lille Brev blev hurtigt taget ud og Ordene slugt af Alvilda. Hun havde nær jublet højt i sin Henrykkelse over Indholdet. Saaledes altsaa stod Sagerne. Nu vidste hun hvad hun skulde gjøre. Dette Brev maatte aldrig naa sit Bestemmelsessted, men det maatte heller aldrig kunne findes hos hende, der var ingen Fare for, at hun nogensinde vilde glemme dets Ordlyd — og saa rev hun det og Konvolutten i smaa Stumper, og brændte dem omhyggeligt i Kakkelovnen, stirrende paa dem til de var fuldstændig Aske.

Men hun var bleg som Døden da hun rejste sig, og faldt mat ned i en Lænestol, der stod foran Kakkelovnen. Og hvad om det nu dog blev opdaget? — Madam Kastberg kunde vidne imod hende — men hvem skulde finde paa at mistænke hende? Der skulde et eget Spil af Skæbnen til, at Madam

Kastberg skulde komme til at nævne hendes Bytten af Brevene. Erik vidste intet om dets Tilværelse, Ellinor vilde, naar hun ingen Svar fik, neppe spørge om det, og vilde hun, mod al sandsynlig Formodning gjøre det, kom det til Forhør hos Portnerens, hvad saa — hun, Alvilda, havde kun ombyttet sit eget Brev, der havde den Gang kun været det ene i Kassen — det var jo desuden aldeles umuligt for nogen at vide, at hun havde nogen Anelse om Ellinors Brev — nej hun vilde være rolig, og kun tænke paa hvilken Lykke det var, at dette Brev var faldet i hendes Hænder. Havde Erik modtaget det, vilde alt Haab været ude for hende, nu derimod kunde hun vedblivende forfølge sit Maal, og det vilde hun, om muligt med mere Iver og Dygtighed end hidindtil.

Hvor hadede hun ikke Ellinor, denne stolte, rene, skønne Kvinde, som saa helt ejede den Mands Hjerte, som hun selv elskede. Men hvad nyttede alle disse Fordele hende nu? Netop hendes Stolthed vilde oprøres over den Mands Tavshed, hvøm hun havde tilskrevet et saadant Brev. Det vilde rimeligvis bidrage til helt at skille dem fra hinanden, og saaledes bringe hende selv et Skridt længere frem mod Maalet.

Hun maatte nu stræbe efter at komme saa ofte i Nærheden af Erik og Ellinor, som muligt. Hvor ærgerligt, at hun og hendes Moder kom saa langt nordpaa. Kammerjunker Sterns Landsted — Fredsholm — laa et Stykke syd for Charlottenlund, og kort derfra laa den Villa Doktoren havde lejet, Grevinde Rosen vilde komme til at bo næsten lige over for, der tog Erik rimeligvis ud, og hun selv skulde være i Taarbæk — det var Følgerne af at skulle økonomisere. Hun havde bedet Moderen om at leje i Nærheden af Fredsholm, men Generalinden var afhængig af to gamle Svigerinder, som hver Sommer gik halvt med hende om Lejen af Landsted, og

de vilde bo i Taarbæk, saa denne Gang kunde Alvilda ikke faa sin Vilje.

Hun spekulerede nu paa hvad herved var at gjøre, og fandt omsider ud af, at da hun og Marguerite altid var kommet godt ud af det sammen, og hun i Løbet af Vinteren flere Gange havde været inviteret til Sterns, vilde hun med Lethed kunne ophøje dette Bekjendtskab til Venskab, og som Veninde se at opnaa en Indbydelse til at tilbringe nogen Tid paa Fredsholm, og var hun først kommen der, afhang det jo af hende selv hvor længe hun vilde blive der.

Ifølge denne Tanke, begav hun sig næste Dag paa Visit hos Sterns, og var saa henrykt over Barnet, talte i saa høje Toner om Marguerites fine, ætheriske Skjønhed og koketterede saa indtagende med Kammerjunkeren, som nu længe ikke havde været Gjenstand for en ung Piges Hyldest. at hun gjorde et mægtigt Skridt henimod Venskabet og blev varmt indbudet til endelig at komme og tilbringe en hel Dag paa Fredsholm, hvorhen Familien snart flyttede.

Hun maatte nu indrette det saaledes, at Indbydelsen til et længere Besøg faldt saaledes, at hun kom til Fredsholm, efter Eriks overstandne Examen i Juni, thi tilfældigt havde hun hørt, at han efter denne vilde tage en lille Tid ud paa Landet til Søsteren.

Sterns Udflytning paa Landstedet gjorde ingen Forandring i Ellinors tavse, indesluttede Væsen, eller blege Ydre. Doktor Lind trøstede sig lidt over den Interesse hun viste for det lille Barn, ethvert Middel til at rive hende ud af den Apathi, hvori hun var nedsunken, greb han med Glæde. Nu haabede han at Grevindens Nærværelse vilde virke mere oplivende, men hun var endnu ikke vendt tilbage fra Rosenholm.

For Ellinor gled Dage og Uger hen, uden at hun talte dem. Hun led stadig stille under Følelsen af at hun selv

havde stødt Lykken fra sig, og gjort et sidste fortvivlet Skridt, som havde nedsat hende i den Mands Agtelse, hun satte mest Pris paa.

Hun mente ikke at have handlet urigtigt i at skrive Brevet, under de Forudsætninger, hvorunder det blev affattet, hendes kvindelige Samvittighed bebrejdede hende intet. Hun var fuldtud paa det rene med, at det, at frie selv, som Regel, ikke var kvindeligt, men der kunde gives Forhold, som gjorde det tilladeligt, og her var et af dem. Hun havde fulgt Onkel Pauls Ord, der lærte hende — at den eneste Rettesnor, den sande Kvinde, der stræber at uddanne sig efter Guds Vilje, bør anlægge, er at handle som hun mener at kunne forsvare det for sin himmelske Dommer og sin egen Samvittighed — og det følte hun at hun kunde.

Men Erik kjendte ikke Forudsætningerne, vilde aldrig komme til at kjende dem — den Tanke brændte som Ild i det sviende Saar.

I Løbet af Juni blev Erik Kandidat, og samme Dag kom Grevinden til Kjøbenhavn, men flyttede Dagen efter ud i Villaen paa Strandvejen og førte Erik med sig.

Haabede hun endnu, at de to unge skulde finde hinanden? Det er muligt, Haabet er stærkt hos en varmhjertet Kvinde. I ethvert Tilfælde bad og overtalte hun Erik til ikke øjeblikkelig at forlade Danmark. Som Hovedgrund angav hun, at hun ønskede han vilde tage hendes yngste, svagelige Søn med sig, han skulde, efter Lægens Raad, helst opholde sig Vinteren over i Syden, og hun vilde kun kunne betro ham i Eriks Hænder. Nu maatte han først følge med hende paa Landet, saa kunde de der lægge Planer for Rejsen. Og Erik fulgte hende, fast bestemt paa at opføre sig som en Mand, der modigt ser Faren i Øjnene, medens han kæmper mod sig

selv, og dog samtidig med en utilstaaet Længsel efter at gjense Ellinor.

Det første Møde skete i Grevinde Rosens Hjem. Hun havde indbudet alle omboende Venner i Anledning af Broderens overstaaede Examen. Ellinor haabede at kunne faa Lov til at blive hjemme hos Moderen, men Oberstinden havde Lyst til at tage med, da det var til Grevinden, Doktor Lind vilde ikke høre et Ord om at hun blev hjemme, og hun var saaledes nødt til at følge med.

Hun stod ved Siden af sin blinde Moder, da Grevinden, efter Oberstindens Anmodning, førte Erik hen til hende. Da den gamle Dame havde bragt ham sin Lykønskning, saa' han paa Ellinor og sagde med tilkæmpet Ro: „De vil sikkert ogsaa ønske mig til Lykke, Ellen,“ idet han rakte hende sin Haand.

Hans blege Udseende, de alvorsfulde, sørgmodige Øjne hvormed han betragtede hende, men fremfor alt hans venlige Ord og det gamle kjære Navn hvormed han tiltalte hende, kaldte Taarerne frem i hendes Øjne, men hun trængte dem tilbage, og samlende hele sin Viljesstyrke, smilede hun idet hun lagde sin Haand i hans og svarede: „Ja, sikkert.“

Men mere kunde hun heller ikke sige, og Grevinden kom hende til Hjælp, ved hurtigt at føre ham videre til andre Gjæster. Hun havde set Taarerne i Ellinors Øjne, og tænkte: „Stakkels Barn, hvor hun tager sig den Sorg nær, hendes Afslag volder Erik.“

De mødtes oftere, disse to, men talte aldrig ene sammen. Med stor Behændighed undgik Ellinor ham, og egentlig kan det heller ikke siges, at han søgte hende. Hundrede Gange sagde han til sig selv, at det fornuftigste var at holde sig i Afstand, og ikke lægge Ved til den Ild, som skulde slukkes, men saa' han hende, saa greb Længselen efter at være hende

saa nær som muligt ham, og det var altid kun ved en kraftig Anstrængelse, han tvang sig selv til kun i Afstand at følge enhver af hendes Bevægelser, lytte til hvert af hendes Ord.

Alvilda, som først i Juli kom som Gjæst til Fredsholm, saa' alt og forstod det. Legende og spøgende som et glad Barn, slap hun ikke de to af Syne, og holdt et vaagent Øje med alt, hvad de foretog sig, for, ved første Tegn paa en Tilnærmelse, at kaste sig i Vejen for dem.

Dette Liv var en Kval for dem begge, og da en Del af den Ary, Erik havde faaet efter sin afdøde Onkel, tvang ham til skyndsomst at gjøre en Rejse til Holland, hvor Onkelen havde boet, var det en Lettelse for dem begge. Før sin Afrejse maatte han imidlertid bestemt love sin Søster, at komme tilbage og hente hendes Søn.

Alvilda indrettede sig herefter. Hun fortalte nu, at hun pludselig fik Brev fra sin Moder om at komme hjem, da den ene af hendes Tanter var bleven syg, og da Sterns beklagede denne alt for tidlige Bortrejse, lovede hun at komme igjen senere — „naar Erik kommer hjem“, tilføjede hun i sit stille Sind.

Grevinde Rosen besluttede nu, efter Eriks Bortrejse, at tage sig alvorligt af Ellinor. En uoverlagt Ytring af Erik havde givet hende at forstaa, at den unge Pige havde lidt en Skuffelse, som tyngede haardt paa hendes Sind. Hendes tungsindige Væsen og afmagrede Ydre, overbeviste den kjærlige og fintfølende Kvinde om, at hendes unge Veninde trængte til Deltagelse og Opmuntring af en, der elskede hende højt nok til at yde hende begge Dele, uden nysgjerrigt at forsøge paa at røre ved det Punkt, hun selv saa omhyggelig skjulte.

Da hun, Dagen efter Eriks Afrejse, gik hen til Oberstinden, sad Ellinor paa sin Yndlingsplads ved Stranden og saa' ud over Søen. Den laa stille og blygraa under en overtrukket

Himmel, langsomt vuggende sig med smaa melodiske Slag ind mod Strandkanten.

Ellinors Tanker fulgte Erik paa hans Fart sydpaa. Der var kommen en velgjørende Ro over hendes Sind efter Eriks første venlige Ord til hende. Han kastede altsaa ikke ganske Vrag paa hende, kunde han end ikke elske hende som han en Gang havde elsket hende — hvor klyngede hun sig ikke til denne Tanke — saa huskede han dog sin barnlige Kammerat med Venlighed endnu, og hermed maatte hun lade sig nøje for Fremtiden. Der var jo usigelig Trøst i den Tanke, at han ikke foragtede hende.

Saaledes omtrent var hendes Tanker da Grevinden opsøgte hende, og med al sin fine Takt og sit kjærlige Sind, talte livligt om mange Ting, uden med et Ord eller en Hentydning at berøre deres sidste Sammenkomst før Rejsen til Rosenholm.

Da de, spaserende frem og tilbage langs Strandkanten, en Stund havde talt om forskellige Emner, udbrød Grevinden: „De er ikke rigtig kommen til Kræfter endnu efter den lange, tunge Vinter, min kjære Pige, jeg savner Deres røde Kinder og livlige Samtale. De maa nu ret ofte komme over til mig, vi vil være meget sammen, De er for meget alene, lille Ven, De med Deres Tilbøjelighed til at gruble, det passer slet ikke til Deres unge Aar.“

„Men kjære Therese,“ svarede Ellinor, „jeg føler mig slet ikke mere ung, og det er ikke alene denne Vinters Sorger, der har lagt den Følelse over mit Liv. Det synes mig, som om jeg ikke har været rigtig glad, lige siden Tante Betty døde. Før den Tid, min Gud hvor var jeg lykkelig, men efter den har mit Liv lignet denne blyfarvede Sø under den skytunge Luft. Saa farveløst, saa ganske berøvet alt Solskin, saa stillestaaende — —“

„Og dog saa yndigt med sin sagte rislende Melodi,“ afbrød Grevinden denne melankolske Sammenligning.

„Ja,“ smilede Ellinor, „en Lighed mere — jeg fik jo ogsaa Sangens Gave.“

„Men De bruger den ikke som Havet, der snart lader sine Toner bruse, snart nynne saa blidt som idag,“ sagde Grevinden. „Jeg har ikke hørt Dem synge siden jeg kom fra Rosenholm, De slemme Barn. Da jeg igaar vendte hjem, efter at have fulgt Erik, tog jeg med Dampspurvognen, og traf i den Deres lille Professor. Han var lige kommen hjem fra sin lille Recreationsrejse, og havde nu lejet sig nogle Værelser ude i Bernstorffs Allé. Vi talte naturligvis om Dem, og den lille Pebersvend luede af Begejstring over Dem og Deres Stemme, og beklagede dybt at De *endnu* ikke vilde bestemme Dem for Kunstnerbanen, thi han har ikke opgivet Haabet.“

„Mulig beskæmmes det heller ikke,“ svarede Ellinor, „af og til tænker jeg paa at give mit Liv Indhold ved at vie mig til Kunsten.“

Ja, Grevinden vidste det, men vogtede sig vel for at omtale det, da det pegede hen paa hin Samtale, som hun fandt det rigtigst aldrig at hentyde til. Hun drejede derfor af og fortalte en morsom lille Rejsebegivenhed, Professoren havde havt, og gik kort efter hjemad i dybe Tanker.

Hun mødte Doktoren, som vendte om og fulgte hende hjem, og hun forklarede nu ham, at Ellinor omgikkes med Tanken om at blive Kunstnerinde, og om det ikke var rigtigst at lade hende uddanne sig dertil. Da Doktoren studsede over denne Tanke, fortalte hun ham, hvad hun mente at vide om en tidlig Hjertesorg, den unge Pige havde havt, som endnu tyngede haardt paa hende, og som var Grunden til, at Erik var berøvet alt Haab. Det var denne Sorg, der havde for-

andret den friske unge Pige til den blege, stille Skikkelse, der nu indjog dem begge Bekymring, og Grevinden henstillede til Onkelen, om det ikke vilde være rigtigst, at give hende en Livsopgave, som kunde rive hende ud af den Sløvhedstilstand, hun nu altfor længe havde vegeteret i.

Dette fordrede absolut Overvejelse. Dog hengik der ikke mange Dage, før Doktor Lind kom til det Resultat, at det maaske var rigtigst idetmindste at forsøge Midlet, og Grevinden paatog sig at tale nærmere med Ellinor derom, og mulig faa ordnet det nødvendige, for at hun strax kunde komme til at begynde paa dette Foretagende. Hvis hun ved nærmere Drøftelse af Sagen, selv fastholdt, at det var det bedste, ligesom hun ogsaa lovede at tale med Oberstinden derom, og stemme hende for Sagen, hvis den blev vedtaget af Ellinor.

Og den gik nu saa hurtigt i Orden, at der ikke forløb en Uge efter Grevindens Omtale af den til Doktoren, førend den lille henrykte Professor atter med Iver arbejdede paa Uddannelsen af Ellinors prægtige Stemmemedler, og det blev kort efter besluttet, at den unge Pige skulde rejse til Paris til Efteraaret, med en Familie Grevinden kjendte, som vilde bosætte sig der for Vinteren.

Tyvende Kapitel.

Saa var Loddet altsaa kastet. Ellinor sad atter paa sin Yndlingsplads ved Stranden Aftenen efter den Dag, da alt

var bleven aftalt. Hun sad ganske stille og saa' paa Hav og Himmel, den dejlige Himmel, hvor lange Skystriber rødmede under Solens Afskedslys, idet den sank under Trætoppene bag hende og Søen, der krusede sig i toppede smaa Bølger, som kaade legede med Aftenskyernes Spejlbillede, sønderbrydende det rødgyldne Skær i tusinde Facetter, der glittrede og blinkede i det klare Vand. Efterhaanden svandt den gyldne Glans, saa var det som sank det røde Skær dybt ned paa Bunden af Havet, og stille standsede Bølgerne muntre Leg, de farvedes stedse mørkere graa af Aftenskyerne, der nu steg frem af Horizonten, og bredte sig over Himlen.

„Hvad vil mit Fremtidsliv nu blive?“ tænkte hun medens Hav og Himmel vexlede Form og Farve. „Graat i graat, om end Hyldest og Bifald vil følge min Fremtræden, det bliver dog kun som den forsvindende gyldne Glans paa Vandene. De graa Skyer vil atter taarne sig op over mit Liv, ingen lysende, varmende Solstraale vil nogensinde adsprede dem.

Det unge Haab er saa kjækt, den unge Modløshed saa fortvivlet, naar Skuffelsen kommer, opgives alt, det unge Blik øjner intet lysende Punkt, intet Haab for Fremtiden.

Men hun havde nu valgt, og det gjaldt om ikke at gjøre Arbejdet halvt. Med Flid vilde hun arbejde paa sin Udvikling, ikke alene Stemmen skulde bearbejdes, men hun maatte ogsaa studere Sprog, særlig det franske.

Da hun rejste sig, havde hun besluttet ikke mere at lade Tankerne dvæle ved Fortiden, alle Minder vilde hun jage paa Flugt, og kun se fremad, ind i den graa Fremtid, som nu kun var viet til Kamp, Kamp mod sin egen Utilbøjelighed og Kamp for at vinde Laurbær.

Og hun arbejdede ivrigt og flittigt. Det skyldte hun ikke alene sig selv, men Professoren, der opgav sit fuldstændige Ferieliv, for daglig at komme til Grevindens Villa, hvor den

store Spisestue særlig egnede sig for Sang, og Therese, som absolut vilde være hendes Mæcen.

Ellinors Helbred kom sig under dette Liv, hun havde nu ikke længere Tid til at fortabe sig i sine sørgmodige Tanker. Naar Arbejdet ikke lagde Beslag paa hende, spaserede, red eller kørte hun enten med Grevinden, sin Moder eller Onkelen, de passede paa, at hun stadig blev holdt i Aande, det kaldte atter hurtigt de unge Kræfter og hendes sunde Udseende tilbage.

Og saaledes svandt den ene Sommermaanede efter den anden, og medførte Forandringer for flere end Ellinor.

Ernst Agerskov, der havde plejet sine lyse Forhaabninger med saa let et Sind, maatte først i Juni følge sin Moder og Søster til et Badested i Sydtyskland. Han havde modsat sig denne Adskillelse fra sin Udkaarede, med Hænder og Fodder, men et Magtsprog af Faderen, der kun paa denne Betingelse vilde betale hans Gjæld, tvang ham til at drage bort, uden at det var lykkedes ham en eneste Gang at træffe sammen med hende, efter hin uforglemmelige Mandag Aften. Efter Badekuren vilde man rejse omkring i nogle Maaneder, saa Hjemkomsten neppe blev før sidst i September, eller først i Oktober. Han var fortvivlet. Hans eneste Trøst var det Løfte, Engel højtideligt gav ham, at han trolig skulde holde ham kjendt med Sagernes Stilling herhjemme.

I August blev Johanne, til stor Glæde for sine Forældre, forlovet med en ung personel Kapellan. Han delte ikke sin lille Bruds Anskuelser om Kvindens Stilling i Samfundet, men han var ikke Fanatiker, og de drøftede derfor med temmelig Rolighed dette brændende Spørgsmaal. Da Johanne havde ubegrænset Tillid til sin tilkommende Mands Forstand, var det ganske morsomt at lægge Mærke til, hvorledes hun efterhaanden modificerede, ikke alene sine Anskuelser, men

ogsaa sin Klædedragt. Og da hun, som en ægte Knudsen, gjorde alt grundigt og godt, blev hun nu, da hendes Kjæreste vilde søge Kald paa Landet, lige saa ivrig for at lære Landhusholdning, som hun tidligere var for at studere. I sit stille Sind trøstede hun sig med, at hendes latinske og græske Kundskaber vilde kunne udvikles under Samlivet med hendes Mand, som var enig med hende i, at Kundskaber altid var et uvurderligt Gode, saavel for Kvinder som for Mænd. Til hendes Moders store Forbavselse udviklede hun en saadan Sans for Husvæsen, at der ingen Tvivl var om, hvilken flink lille Præstekone hun vilde blive.

Proprietær Knudsen spaserede en Dag i sin Have med sin lille Cecilie om Livet, og omtalte vemodigt den Tomhed i Hjemmet, en Datters Giftermaal altid maatte foraarsage, thi var hun end halve, ja hele Aar borte for at uddanne sig. saa ventede man hende dog altid hjem igjen, og da han næsten ynkeligt talte om, at han ikke kunde begribe, hvorledes han skulde komme over det, hvis hans lille Cecilie ogsaa gik hen og giftede sig, aabnede hun endelig sit Hjerte for ham, for at han deraf kunde blive overbevist om, at hun, efter den Skuffelse hun havde lidt, aldrig kunde gifte sig. Den Overbevisning lykkedes det hende vel ikke tilfulde at bibringe sin Fader, men inderligt gjorde det ham ondt, at hans lille fromme Pige havde havt saa megen Sorg i sit unge Liv, og hans kjærlige Deltagelse var en stor Trøst for hende.

Da Ellinor, sidst i August, en Dag kom op i det Etablissement, ved hvilket Anna Holte havde Beskjæftigelse, for at bestille sin Rejsedragt, saa' hun ikke den unge Pige, og spurgte derfor efter hende. Hun hørte da til sin Forbavselse, at hun var rejst hjem, og at hun ikke mere vilde komme tilbage i denne Forretning. Der var noget i den underlig mystiske Maade, hvorpaa Anna blev omtalt, som fik Ellinor,

der, trods alt, trofast mod sin Barndoms Legekammerat, ofte bekymret tænkte paa hende, til at skrive til Cecilie Knudsen, og bede hende gaa hen til Hoites, for at faa Oplysning om, hvorledes alt stod til.

Hvad hun fik at høre, bedrøvede hende dybt. Anna var kommet hjem, fordi hendes letsindige Liv havde havt Følger, som nu ikke kunde skjules. Karen, hvem Cecilie havde talt med, var dog ikke saa nedtrykt, som det var at vente, thi nu, mente hun, vilde hendes gamle Plan sandsynligvis komme i Stand. Mads Persens Jens, der maaske nok kunde være lidt egen og sær af sig, var alligevel et rigtig skikkeligt og ordentligt Menneske, og da han jo nok kunde indse, for Forstand paa de Dele havde han, at der var stor Fordel at vinde, ved at slaa de to Ejendomme sammen, saa var han ikke uvillig til at gifte sig med Anna. Der stod kun det imellem dem, at Anna ikke paa nogen Maade vilde nævne, hvem Barnets Fader var, og heller ingen Hjælp tage af ham. Men det kom nok i Orden, trøstede Karen sig med, thi vel var hun vis paa at Anna ikke gav efter, men Jens var saa urimelig skikkelig, naar han blev taget paa den rette Maade, og det forstod hun, Karen, og Anna lærte det ogsaa nok, naar hun nu først fik overvundet Sorgen over, at det var gaaet hende saa skævt. Det var jo ogsaa slemt nok, men stakkels Tøs, saadan en, der ser lidt godt ud, er jo altid udsat for store Fristelser, og det er da ikke gaaet hende værre end saa mange andre.

Ellinor kom her, for første Gang, i Berøring med Almuens slappe Moral, og da det gjaldt et Væsen, hun saa kjærligt havde været knyttet til, gjorde det smertelig ondt.

Erik havde været ventet tilbage midt i August, og netop ved den Tid blev det først muligt for Alvilda atter at gjæste Fredsholm. Da hans Ankomst imidlertid uventet blev udsat

til de første Dage i September, maatte Alvilda forsøge paa at gjøre sig uundværlig for Ægteparret, for at Besøget kunde trækkes i Langdrag. Kunde hun opnaa at blive paa Fredsholm, efter at Ellinor var rejst, mente hun, at meget vilde være vundet for hende, thi hun havde, lige saa lidt som noget andet Menneske, nogen Anelse om Eriks Rejseplaner. Da de var fremgaaet af en saa bitter Smerte, talte han og Søsteren saa lidt om dem som muligt. Therese haabede desuden i sit stille Sind, at Ellinors Rejse og sandsynlige Fremtidsliv, vilde forandre Eriks Planer om at forlade sit Fædreland for lange Tider.

Marguerite var svag efter sin lille Drengs Fødsel, og Alvilda hyggede om hende, tog al den Ulejlighed paa sig, som den unge Kone helst vilde skyde fra sig, læste for hende og morede hende med sin livlige Passiar, og opnaaede derved, at Marguerite af og til udtalte Ønsket om, at hun længe kunde beholde sin elskværdige Gjæst hos sig.

„Jeg bliver gjerne, kjære Marguerite, saalænge Mama vil og kan undvære mig,“ svarede Alvilda og kyssede hende.

Da det imidlertid ogsaa gjaldt at bringe Kammerjunkeren til at nære samme Ønske, og hun hurtigt opdagede, at han kjedede sig i denne landlige Idyl, hvor Hustruen ovenikjøbet mest laa med en Bog paa Sofaen, paatog hun sig ogsaa hans Underholdning, og benyttede sine klare Øjne, Barnesmilet med de dybe Smilehuller, ja, hele sin gratiøse lille Personlighed saa fordelagtigt, at den halvgamle Herre blev endnu langt ivrigere for at beholde hende end Marguerite. Saa ivrig, at han en Dag tog det Løfte af hende, at hun, selvfølgelig for hans Hustrus Skyld, som var saa glad over at have hende om sig, vilde blive hos dem, saa længe de var paa Fredsholm.

Længe før den Tid gik det imidlertid, trods Alvildas For-

sigtighed, tildels op for Marguerite, at hendes Nærværelse var farlig for hendes Hjemlivs Fred og Ro. Men da hun intet positivt havde at grunde sine Klager paa, maatte hun tie og græde i Stilhed. Det var de første Taarer, ak, det blev ikke de sidste. Men stakkels Marguerite havde ved sit Ægteskab udstedt en falsk Vexel. det straffer sig altid, nu maatte hun bære Følgerne

Sidst i September skulde Ellinor rejse. Hendes og Moderens Forhold havde voxet sig inderligere i disse Sommermaaneder; end Ellinor nogensinde havde haabet det vilde blive. Den stakkels Blinde var nu meget forskjellig fra sit tidligere jeg, om hun end ikke var en Engel i Blidhed og Opofrelse, det bliver man ikke i en Hast, naar Sindet i saa mange Aar har været egenraadigt og verdsligt. Men hun var nu et ærligt stræbende Menneske, i stadig Bøn og Kamp mod den syndige Natur, som hun, da hun først begyndte at vende Blikket indad, opdagede at hun husede. Det var en Sorg for baade Moder og Datter at skulle skilles ad hele den lange Vinter, thi det var Bestemmelsen, at Ellinor skulde komme hjem til Foraaret, og forhaabentlig tilbringe en Del af Sommeren i Danmark

Saalænge Ellinor var i Paris, skulde Oberstinden bo hos Onkel Paul, og uden dette Arrangement var Ellinor neppe rejst fra sin stakkels Moder, som nu var ganske nedtrykt ved Tanken om Adskillelsen. Ellinor kunde kun trøste hende, ved at oprulle lyse Fremtidsbilleder for hende og forsikre hende, at hvis hun mulig, efter endt Studietid, skulde komme til at tiltræde de Kunstrejser, Professoren talte om, saa vilde hun have sin Moder med sig. Hvis det virkelig var sandt, hvad man nu forsikrede hende, at hun vilde komme til at tjene Masser af Penge, saa skulde hendes Moder nok faa' det godt, rejse mageligt, bo i de bedste Hoteller, og have al den

Komfort om sig, som Penge kan skaffe. Nødig vilde hun synge i en Koncertsal, uden at hun vidste, at hendes Moder sad mellem de lyttende, det vilde være en Hjælp for hende og styrke hendes Mod, naar hun tænkte paa at hun sang for hende, og Oberstinden havde endnu saa megen Sans for al verdslig Lykke, at hun blev opmuntret af Udsigten til dette Liv.

Omtrent tre Uger før Ellinors Afrejse, kom Grevinde Rosen med en uventet Anmodning til hende. Hun fandt det vilde være rigtigt mod hendes dygtige, ihærdige Lærer, om hun, forinden hun rejste for at uddanne sig i Paris, lod en lille udvalgt, musikalsk Kreds høre, hvor vidt han havde bragt hendes Stemme. Han havde, med tildels berettiget Ærgrelse og Selvfølelse, udtalt, hvor nedslaaende det var for ham, at Æren for denne pragtfulde Stemmes Udvikling, helt og holdent vilde blive tilskrevet den franske Uddannelse. Grevinden havde derfor lagt en Plan, som hun haabede Ellinor vilde gaa ind paa.

Hun vilde invitere Eliten af Kjøbenhavns musikkyndige Del af Befolkningen, som den meget musikalske Dame for største Delen kjendte, tilligemed nogle af deres fælles Venner, omtrent et halvhundrede Mennesker, indrette sin prægtige store Spisestue til Koncertsal, arrangere en musikalsk Soirée, hvorved fremragende Dilettanter skulde medvirke, og hvis vokale Del Ellinor skulde overtage, Professoren vilde med Glæde akkompagnere hende, og saaledes var alt arrangeret, og manglede kun Ellinors Indvilligelse.

Hun gav den, men kun modstræbende, da hun syntes, at hun ikke kunde nægte at gaa ind derpaa. Hun skyldte baade Professoren og Therese Rosen for meget, til ikke at opfylde deres Ønske, og samtykkede derfor.

Grevinden kyssede hende og gik hjem for at skrive Invitations-Listen.

Nogle Dage før end selve Koncert-Aftenen kom Erik hjem fra Holland, og Therese vidste ikke, om hun skulde være glad eller bedrøvet over, at han overværede den.

Med ængsteligt bankende Hjerter stod Ellinor paa selve Koncertaftenen i Grevindens Paaklædningsværelse, færdig til at træde frem for det udvalgte Publikum, som den stadige Vognrummel op ad Indkjørsels-Alléen sagde hende, endnu ikke var fuldtalligt.

Grevinde Rosen havde valgt hendes Toilet. Hun maatte denne Aften ikke være i Sørgedragt, men hel hvidklædt, og den elegante hvide Dragt af Silke og Kniplingsstof, uden Smykker, kun med en eneste hvid Kamelia, der paa den ene Side af Halsen sammenholdt Strimmelen, og en lignende enkelt Blomst i det sorte Haar, var sikkert den klædeligste Dragt hun kunde bære.

I Koncertsalen samledes imidlertid alle Indbudne. Blandt dem i de forreste Rækker sad Grevinden, Oberstinden, Marguerite og Alvilda, der som Sterns Gæst omsider havde opnaaet at faa Foden indenfor Grevinde Rosens Hjem. Dette var da endelig et lille Skridt fremad, og hun sad nu og tænkte paa det større Skridt, Ellinors Afrejse bragte hende nærmere Maalet. Fuld af triumferende Fryd vuggede hun sig i lyse Drømme om, engang at blive modtaget paa Rosenholm som nær Slægtning.

Forgjæves saa' hun sig om efter Erik. Herrerne havde taget Plads bag i Salen, men han var ikke iblandt dem. Da fik hun pludselig Øje paa ham. Idet Døren til den brede Korridor aabnedes for flere Gæster, saa' hun ham gaa derude, han holdt noget hvidt i Haanden, hvad mon det kunde være? Hun holdt ikke af at han var derude, thi hvor var Ellinor? Var det maaske til det Værelse, i hvilket hun befandt sig, at han begav sig? Hun blev ganske hed i Hovedet

af at sidde der indelukket mellem de mange Mennesker, uden Mulighed for at kunne komme til at iagttage de to, der ikke et Øjeblik var ude af hendes Tanker.

Erik var imidlertid kun gaaet ud paa Verandaen, hvorfra han vilde kunne se, naar Ellinor, fra Thereses egne Værelser begav sig til Kabinettet bag Koncertsalen. Her gik han frem og tilbage i stærk Sindsbevægelse. Saa vidt var det altsaa kommet. Her skulde han i Aften overvære den Kvindes første Fremtræden, som han elskede saa inderligt, saa overvældende, saa fortvivlet, haabløst. Og kunde denne Fremtræden end i strengeste Forstand ikke kaldes offentlig, saa banede den dog Vejen for saadanne. Hvor lang Tid mon der vilde gaa, førend hun blev opdaget af en Impressario, som saa satte sig i Besiddelse af hende, og rejste rundt med hende, for at vise hende frem i alle Lande, som man ogsaa rejste rundt med sammenvoxede Børn, dresserede Hunde, Dverge, Kæmpekvinder — hu, det susede og brusede gennem hans Hoved.

Saa hurtigt havde han dog ikke troet, at alt vilde gaa. Men dette var Engels Værk. Knust under hans Troløshed havde hun grebet efter dette, som den Drukne efter en Redningsplanke, for at undgaa den aandelige Død, Skuffelsen havde bragt hende nær. „Engel — denne Skurk — havde jeg ham her, jeg tror jeg myrdede ham — — — Gud i Himlen, slip mig ikke, men frels mig fra det Onde!“

Han vakttes af den underlige Tankesløvhed eller Tankeforvirring, som afløste hans voldsomme Sindsoprør, ved at høre en Dør gaa. Det var Tjeneren, som meldte Ellinor, at alle var samlede, Koncerten skulde tage sin Begyndelse. Hun vilde altsaa komme om et Øjeblik. Han tog sig sammen, kastede et Blik paa den Buket af hvide Roser, han vilde give hende — hun skulde ikke savne dette lille Bevis paa hans

Deltagelse — og hvis Silkesløjfe han havde krollet slemt, da han i sin rasende Forbitrelse knugede sin Haand om den.

Han gik Ellinor imøde, som, ledsaget af Professoren, gik gennem Havestuen over imod Kabinettet, og rakte hende Blomsterne med de Ord: „Tag disse Blomster med Dem, Ellen, med mine bedste Ønsker.“

Hun saa' paa hans blege Ansigt og sorgfulde Øjne, og Blodet fo'r op i hendes Kinder, idet hun tog imod Buketten. Hun formaaede ikke at bringe et Ord over sine Læber, men bøjede Hovedet med et mislykket Forsøg paa at smile, og forsvandt med Professoren i Kabinettet, hvor de andre Assisterende allerede var samlede.

To Timer senere var den musikalske Del af Festen endt. Den lille Professor svælgede i Henrykkelse. Fra alle Sider hørte han kun Lovtaler over den Stemmes Uddannelse og Skjønhed, han selv var saa begejstret for.

„De sang som en Engel i Aften, min søde Ellinor,“ sagde Grevinden idet hun kyssede den unge Pige, og lignende Ytringer susede og summede om hende fra alle Kanter. Hun forstod det ikke selv, hun havde sunget som i en Drøm, ikke et Øjeblik var hun sig egentlig bevidst, at Musiken havde revet hende med sig. Hele Tiden havde hun set Eriks sørgmodige Blik for sit indre Øje, som det hvilede paa hende, da han rakte hende Blomsterne.

Varmen i Værelserne var, trods de aabne Vinduer, trykende, og efterhaanden søgte flere og flere ud i Haven, hvor Maanen forskjønnede alt med sit fortryllende klare Skin.

Paa Verandaen var Ellinor, Alvilda, som stadig holdt sig i Nærheden af hende eller Erik, og Johanne Knudsen, som med sin Fader var kommet til Hovedstaden netop i disse Dage, og derfor havde modtaget Indbydelse til Grevindens Soirée.

Alvilda var i daarligt Humør. De hvide Roser i Ellinors Hænder irriterede hende, thi hun var vis paa det var dem, hun havde set i Eriks. Naa, det kunde jo være en blot Høflighed mod hans Søsters Gæst, der var den hovedmedvirkende ved hendes Soirée, men selv medens Alvilda trøstede sig hermed, troede hun ikke derpaa.

Erik kom til, han satte sig ved Siden af Alvilda, og da Johanne netop ivrigt fortalte Ellinor om det Præstekald, hendes Kjæreste havde godt Haab om at faa, sagde hun halvhøjt til Erik:

„Det bliver et stort Savn for alle Ellinors Venner, naar hun nu snart forlader os for saa lang Tid.“

Erik bøjede samstemmende Hovedet.

„Naar vi nu i næste Maaned flytter ind til Byen, maa De endelig ofte besøge os, Kandidat Storm,“ fortsatte hun, „for at vi ofte kan tale om vor kjære fraværende.“

„Tak, Frøken Alvilda,“ svarede Erik roligt. „I Vinter vil jeg ikke kunne gjøre Brug af Deres og Generalindens Gæstfrihed, da det foreløbig er bestemt, at jeg og min yngste Søstersøn rejser sydpaa, og først kommer tilbage, naar det atter er mildt Vejr i Danmark.“

Alt Blodet fo'r Alvilda til Hovedet. Hvad var dog dette? Havde alt, hvad hun havde stridt for, været til ingen Nytte? Var alt ordnet imellem dem? Denne Rejse en hemmelig aftalt Plan? Var alt Haab ude?

Hun kunde ikke sige et eneste Ord, men Erik mærkede ikke hendes Forvirring, da Johanne i samme Øjeblik vendte sig imod ham med et Spørgsmaal. Hun forstod ikke hvad de talte om, men stred tappert for at klare sine Tanker. Da der kort efter opstod en lille Pause, var hun atter sig selv, og sagde nu vendt mod Johanne:

„Hvor underligt at tænke paa, Johanne, at du, som saa ivrigt har kæmpet for Kvindens selvstændige, uafhængige Stilling i Samfundet, nu har bundet din Skæbne til en Mand, som du skal være hørig og lydig, og at Ellinor, som endnu ikke den Gang var saa yderlig i sine Meninger som du og Sofie Agerskov, nu har skærpet sine emanciperede Anskuelser saa vidt, at hun bryder med Formen for vor Verdens Begreber om kvindelig Tilbageholdenhed, og vil arbejde med det Maal for Øje, at kunne drage ene ud paa Eventyr — det lader til, at jeg er den eneste, som fastholder sine Meninger.“

„Jeg har slet ikke i Sinde at opgive mine Meninger om Kvindens Selvstændighed,“ ivrede Johanne, „den kan den gifte Kvinde godt udvikle selv, og stræbe for at udvikle hos andre, og en Ulykke er det altid for Kvinderne at foragte den.“

Ellinor, som her fik Lejlighed til, maaske for sidste Gang, at udtale sin Mening i Eriks Nærværelse, om dette deres hyppige Stridsspørgsmaal, svarede, medens hun lidt nerveust trak i de hvide Baand der sammenholdt Roserne:

„Det er ikke ganske korrekt at tale om mine emanciperede Anskuelser, Alvilda, thi den Gang du kjendte dem, havde jeg slet ingen, jeg var søgende mellem det meget jeg hørte og læste derom, for derigjennem at danne mig en Mening. Jeg har tænkt meget over det Spørgsmaal, og er jeg end ikke naaet til fuldstændig Klarhed, saa er jeg dog fuldt overbevist om, at selvstændig Udvikling trænger alle Kvinder til, baade de der som Hustruer og Mødre beklæder hendes vigtigste, første, naturligste Kald, og de der skal tjene deres Brød ved Arbejde i forskellige Livsstillinger. Men ligesaa overbevist er jeg om, at Kvinden aldrig naaer, hvad hun kan naa, naar

hun opgiver at udvikle sin Kvindelighed, for mere og mere at komme til at ligne Manden. Der gives bestemt ikke nogen Stilling i hvilken Kvinden ikke kan være kvindelig i Tanke og Fremtræden, selv om hendes Livsstilling tvinger hende til at bryde med Formen. Formfuldendthed er ikke Kvindelighed, ofte kun et Skjul for Ukvindelighed i Tanke.“ Ellinor talte sig varm, Kinderne blussede og Øjnene straaledede i den dobbelte Belysning af Lysekronerne fra Havestuen, der skinnede ud til dem gennem de aabne Havedøre, og Fuldmaanen, som straaledede ind over dem fra den modsatte Side. — „Vi kan i Livet mellem vore Medmennesker ikke undvære Former, der bør iagttages, Høfligheds og selskabelige Former, men den trange Form, hvori vor Verden, som du kalder den, vil støbe alle unge Kvinders Liv, den tror jeg er ødelæggende for hendes Selvstændigheds Udvikling, og den vil jeg gjerne være med til at sprænge. Denne Gjemmen hende bag den opsigthavende Duennas Ryg, enten det er Moderen eller en anden, dertil ansat Kvinde, er en Fornærmelse, baade mod hende og mod Manden, thi det er jo for at han ikke skal fornærme hende, hverken i Ord eller Opførsel, eller for at hun ikke skal begaa noget upassende, at hun bliver gjemt. Onkel udtalte en Gang en Sætning, som jeg er ham taknemlig for: Den kvindeligt tænkende unge Pige vil aldrig tillade sig noget upassende, den ukvindelige binder selv ikke de strammeste sociale Baand, hun vil sprænge dem hvor meget hun end er under Opsigt. Den Ligestilling med Manden jeg ønsker og haaber paa for Kvinden, er, at hun maa faa Lov til at røre sig lige saa frit som han, uden at der strax fælles den Dom over hende, at hun er ukvindelig.“

Alvilda, som sad i Skygge for Maaneskinnet af Verandaens Murpille, og vendte Ryggen til Havestuen, hørte kun med et

halvt Øre paa Ellinors Ord, thi hendes Opmærksomhed var stærkt optaget af Erik. og Synet af ham forøgede det Sindsoprør, hun var kommet i da hun hørte om hans Rejse. Det fulde Lampelys faldt paa hans Ansigt, og den dybe Beundring og inderlige Kjærlighed hvormed han betragtede Ellinor, var næsten mere end hun kunde udholde.

Hun sagde nu, med en for hende usædvanlig ilter Stemme: „Ja, jeg husker jo nok, at du, medens du boede hos Mama, stred haardt imod de selskabelige Love og Vedtægter, som nu engang hører til det gode Selskab, du har nu udvidet Grænserne for det passende til — ja, hvor langt mener du — hvor langt vil du gaa?“

Den halvt spottende Tone, hvori hun udtalte disse Ord, ærgrede Erik, som ikke et Øjeblik tvivlede, og aldrig havde tvivlet om Ellinors egen kvindelige Følelse, og han svarede derfor lidt kort afvisende.

„Frøken Falsen vil aldrig gaa længere end sin Kvindelighed tillader.“

Med et straalende Smil vendte Ellinor sig om imod ham, og rakte ham sin Haand med et inderligt „Tak Erik!“

Dette var for meget for Alvilda, hvis hidsige Temperament nu sprængte sine Grænser. „Heller ikke naar hun selv frier?“

„Erik!“ det lød saa smerteligt bebrejdende fra de blege Læber, hendes Haand trak uvilkaarligt med et stærkt Ryk i Bukettens hvide Baand, det gik op og alle Roserne spredte sig paa Gulvet foran hende, hun stødte til dem med sin Fod, gik hurtigt nedad Verandaens Trappe, og forsvandt bag det grønne Buskads.

Erik fulgte hende.

Han indhentede hende snart. „Ellen,“ sagde han idet

han tog hendes Haand og standsede hende, „Ellen hvad betyder dette?“

Hun rev sin Haand ud af hans og udbrød bittert: „Hvor jeg foragter Dem, Erik — hvor frygteligt De har skuffet min Tillid.“

„De maa forklare mig hvad De mener, jeg forstaar ikke et Ord,“ svarede han, bleg og ophidset.

„Hvor kunde De, o hvor kunde De vise hende mit Brev,“ og hun knugede sine Hænder sammen i sin bitre Smerte.

„Deres Brev! hvilket Brev, Ellen? Til hvem har jeg vist det?“

„Til Alvilda, — det Brev jeg kastede i Postkassen i Porten —“, hun kunde neppe faa' Ordene frem, og støttede sig skælvende til Fodstykket af en Statue.

„Men hvad mener De dog, Ellen, hvilket Brev — jeg har intet Brev modtaget fra Dem,“ udbrød han i den højeste Forundring.

„Intet Brev,“ mumlede hun, „min Gud hvor er det da?!

„Kom Ellen, sæt Dem herhen, forsøg nu at tænke Dem rolig om, og forklar mig saa hvad De mener.“

„Erik,“ sagde hun efter en lille Pause, „Erik, svar mig oprigtigt paa et underligt Spørgsmaal. Har De i dette Foraar sagt til Deres Søster at De elskede mig, og sørgede over at jeg ikke besvarede denne Følelse?“

Maaløs stirrede han paa det blege Ansigt foran sig, og svarede derpaa roligt og fast: „Ja, Ellen, det har jeg sagt hende, og med bitter Sorg.“

„Men Erik,“ hviskede hun sagte, „hvorfor spurgte De aldrig mig derom?“

„Ellen,“ jublede han. „er det muligt at du elsker mig“ — — —

Hun lagde sin Haand i hans, han slog Armen om hende og kyssede Pande, Øjne og Læber.

Men saa fo'r Tanken om Engel som et Lyn gennem hans Hoved. Han greb begge hendes Hænder, som for ikke at miste hende, og bøijende sig hen imod hende saa' han spørgende ind i de straalende opadvendte Øjne, og sagde dæmpet: „Og Engel?“

„Engel!“ raabte hun forbauset og traadte et Skridt tilbage fra ham, da hun hørte Trin nærme sig.

„Hvem taler her om Engel?“ lød pludselig Proprietær Knudsens stærke Røst, idet han traadte frem bag Buskadset. „Den lumpne Karl er vel ikke her i Aften?“

„Nej, sikkert ikke,“ svarede Ellinor forvirret over Eriks Hentydning til Engel, og Tredjemands pludselige Tilsynkomst.

Knudsen nærmøde sig Ellinor, og uden at ændse Erik, som stod lidt i Skygge, medens det fulde Maaneskin lyste ned over hende, slog han Armen om den unge Pige og kysede hendes Pande. „Jeg har endnu ikke kunnet vexle et fortroligt Ord med dig, min Pige, men nu — Gud velsigne dig for hvad du har været for min stakkels Cecilie, da den nedrige Skurk, denne Engel, gjorde Nar ad hende og bragte Sorg over det kjærlige, unge Barns Hjerte. Vorherre ved, hvorledes den Historie var endt, hvis min lille Cillemor ikke havde havt dig til at hjælpe og raade sig — hun har fortalt mig alt.“

I dette Øjeblik lød Gongonen, som kaldte alle til Soupéen.

„Din Mor er min Borddame, jeg maa ikke lade hende vente,“ sagde den venlige, gamle Mand, gav hende et hjerteligt Haandtryk og forlod hende hurtigt.

„Ellen,“ udbød Erik efter et Øjebliks Pause, „hvor jeg vist har været umaadelig dum — — —“

Gongonen lød anden Gang.

„Kom,“ sagde Ellinor hurtigt, „man maa ikke savne os. Forklaringerne imorgen.“

„Men nu bliver du aldrig Kunstnerinde,“ udbrød han idet han lagde hendes Arm i sin, for at føre hende op til Villaen.

„Aldrig,“ lød det henrykte Svar.

Trompeteren fra Säkkingen, af Johan Victor von Scheffel.

Oversat efter Originalens 154. Oplag af Elith Reumert.

Pris 4 Kr., eleg. indb. 5 Kr. 50 Øre.

H. HAGERUPS FORLAG.

G. zu Putlitz:

„Hvad Forglemmigejen fortalte“ er en fint fortalt lille Fortælling, der egner sig ypperligt for Ungdommen, særligt for unge Piger. Originalen er udkommen i 16 Oplag.

— Den lille elskværdige Bog med sin nette Tone, sin rene Stemning og sit smukke Udstyr kan nok fortjene en Plads paa Julebordet. (Morgenbladet).

Pris 80 Øre, eleg indb. 2 Kr.

H. HAGERUPS FORLAG.

Ad. Langsted:
Et Korstog. Religius romantisk Digtning.
Pris 1,25, eleg. indb. 2,25.

H. HAGERUPS FORLAG.

Dr. B. Rikkenbach:

Kvindeskikkelser

af Guds Riges Historie.

Med Forfatterens Tilladelse oversat af

E. Hagerup,

Sognepreest.

Ledsaget af et Forord af Professor, Pastor Joh. Kok.

Pris 2 Kr., eleg. indb. 3 Kr. 50 Øre.

»Dansk Kirketidende« siger: »Disse Skildringer have i Forfatterens Fædreland, Schweiz, saavel som i Tyskland fundet saa god en Modtagelse, at der, et Fjerdingaar efter at de vare udkomne, maatte foranstaltes et nyt Oplag af Bogen. Bogen tør nok siges at fortjene det Bifald, den har vundet, og vil sikkert ogsaa blandt os blive læst med Fornøjelse.

I en dansk Præstegaard.

Med Forfatterindens Tilladelse

oversat af

Olga Ahlefeldt.

Pris 4 Kr., eleg. indb. 5 Kr. 50 Øre.

»Berlingske Tidende« siger i sin Anmeldelse: „A danish Personage“ (Originalens Titel) har faaet en udmærket Modtagelse i England, idet alle større Tidsskrifter og Blade have udtalt sig rosende om Bogen.

